

PĒDĒJO DIENU SVĒTO JĒZUS KRISTUS BAZNĪCA • 2018. GADA APRĪLIS

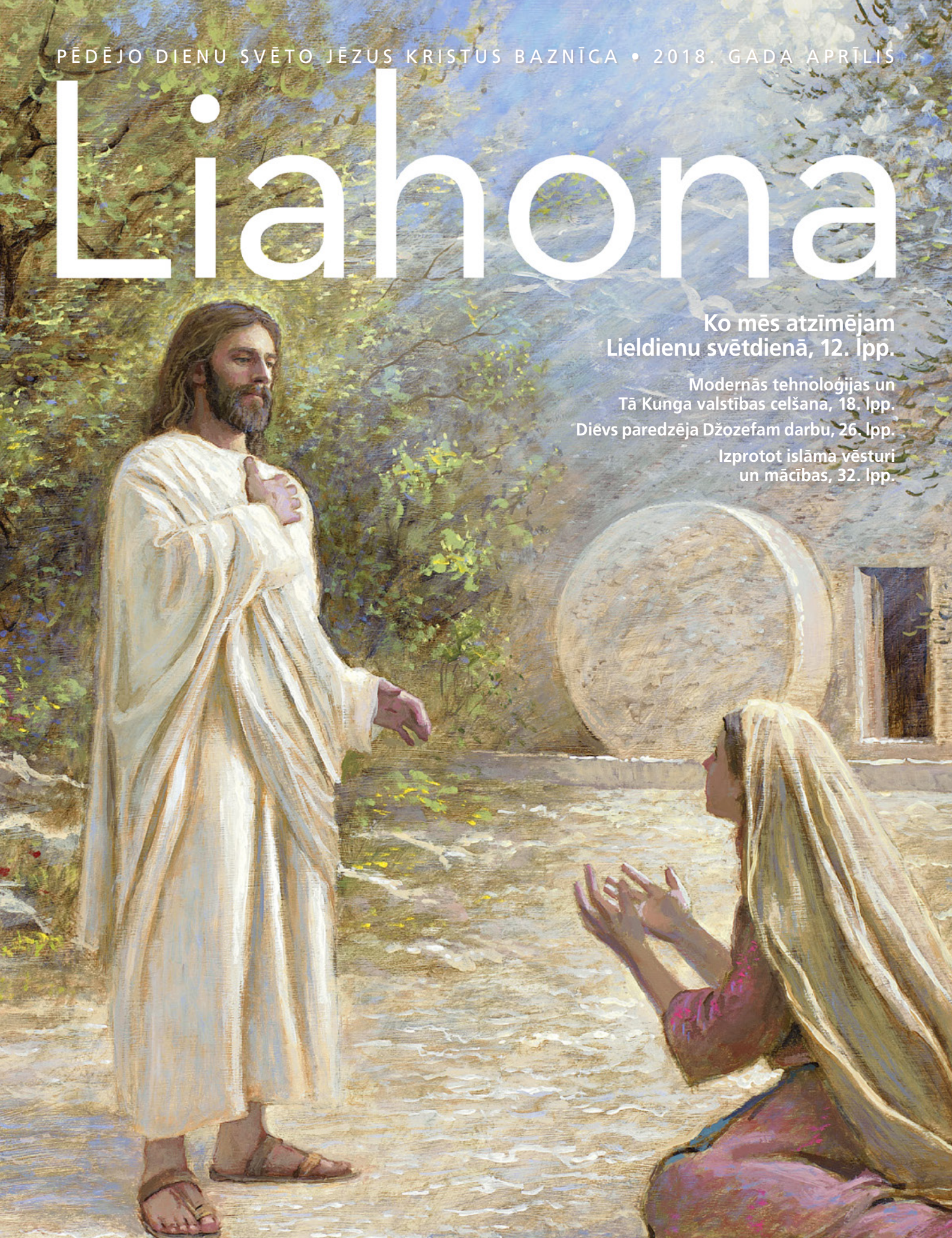
Liahona

Ko mēs atzīmējam
Lieldienu svētdienā, 12. lpp.

Modernās tehnoloģijas un
Tā Kunga valstības celšana, 18. lpp.

Dievs paredzēja Džozefam darbu, 26. lpp.

Izprotot islāma vēsturi
un mācības, 32. lpp.

A young man with dark hair, wearing a black suit, white shirt, and red tie, is sitting on a light-colored stone wall. He is looking off to the side with a thoughtful expression. Behind him is a large, light-colored stone building with arched windows and doorways, typical of a temple. There are green bushes and trees in the background, some with autumn-colored leaves. The overall scene is peaceful and contemplative.

PIELŪGŠANA TEMPLĪ
UN KALPOŠANA SAVIEM
PRIEKŠTEČIEM ... SPĒCINĀS
JŪSU APŅEMŠANOS –
PALIKT UZ DERĪBU TAKAS.

PREZIDENTS RASELS M. NELSONS

Vēstījums no Augstākā prezidija, 4. lpp.

VĒSTĪJUMI

- 4 Augstākā prezidija vēstījums:
Kopīgi dodoties uz priekšu**
Prezidents Rasels M. Nelsons

UZ VĀKA:
Jona Maknātona ilustrācija

GALVENIE RAKSTI

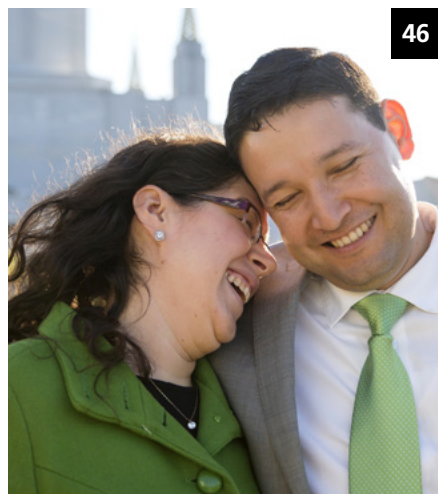
- 12 Glābēja pēdējais, vientulīgais
ceļojums**
Čakella Vordlija
*Šajās Lieldienās pārdomājiet, kā
Glābēja veiktā Izpiršanas upura
dažādie aspekti ietekmē jūs un
jūsu dzīves ceļu.*
- 18 Dalīsimies savās zināšanās par
Glābēju!**
Elders Gerijs E. Stīvensons
*Pateicoties pēdējā laika tehno-
loģiju attīstībai, mums ir daudz
plašākas iespējas dalīties vēstīju-
mos par Jēzu Kristu.*
- 26 Svētie: stāsts par Baznīcu —
3. nodaļa: Zelta plāksnes**
Džozefs Smits pirmo reizi ierau-
dzīja zelta plāksnes pēc eņģeļa
Moronija apmeklējuma.

32 Izpratne par islāmu

Daniēls C. Pītersons
*Pasaules otrās lielākās reliģijas
īss vēstures izklāsts un galvenās
mācības.*

SADAĻAS

- 8 Pie kanceles: Grozi un pudeles**
Čieko N. Okazaki
- 10 Evaņģēlija klasika: Tas spožais
svētdienas rīts**
Elders Džozefs B. Virtlins
- 40 Pēdējo dienu svēto balsis**
- 44 Ticības portreti: Rakotomalala
Alfone**
- 80 Līdz mēs atkal tiksimies:
Jēzus Kristus Augšāmcelšanās**
Elders D. Tods Kristofersons

46

46 Ceļš uz patiesu laimi

Elders Ulisses Soares

Patiesu un nezūdošu laimi var rast tikai tad, ja dzīvo saskaņā ar Jēzus Kristus evaņģēlija principiem.

50 Laulības, nauda un ticība

Sandejs Čibuike Obasi

Mana līgava un es pārbaudījām savu ticību, kad mums nebija pietiekami daudz naudas kāzām.

Vai vari atrast šajā izdevumā apslēpto Liahonu? Pavediens: Ko jūs esat mācījušies no saviem vecvecākiem?

52 Jautājumi un atbildes

Ko es varu darīt, lai atgūtu ticību? Kāpēc Dievs pieļauj karus?

54 Lūgšana: liecības iegūšanas un evaņģēlija atjaunošanas atslēga

Elders Roberts D. Heilzs

Džozefa Smita dzīve māca pirmo soli, kā iegūt liecību, un tas ir — lūgšana.

58 Kas, kāpēc un kā: sīkāk par Atjaunošanu

Feita Saterlina Blekhērsta

Kā ir saistīti atklāšanas laikmeti, atkrišana un atjaunošana?

62 Glābēja iepazīšana

Sāra Hansone

Mēs varam sajust lielāku mieru un attīstīt mērķtiecību, kad izmantojam Svētos Rakstus, lai mācītos par Jēzu Kristu.

54

68

66 Ko Atjaunošana nozīmē man?

Izmanto šo saskaņošanas spēli, lai uzzinātu par Baznīcas vēstures notikumiem, kas ietekmē tavu dzīvi šodien!

68 Apustuļi liecina par Kristu

Elders Deivids A. Bednārs

69 Lieliska mācība

Elders Valērijs V. Kordons

Kad mēs uzticamies Tam Kungam un maksājam desmito tiesu, Viņš mūs svētīs ar to, kas mums ir nepieciešams.

70 Abuelo kurpju veikals

Rejs Goldrups

Labākais laiks, kad nožēlot sliktas izvēles, ir tagad.

72 Dalieties savā gaismā: Uzdrikties būt laipns!

Klaudija stāsta, kā viņa aizstāv citus un izturas pret apkārtējiem laipni.

74 Pazudis un atrasts

Kaels S.

Es paliku mežā viens pats, taču zināju, ka varu lūgt un Dievs man palīdzēs.

75 Mūsu lappuse

76 Svēto Rakstu stāsti: Jāzeps tiek pārdots verdzībā uz Ēģipti

Kima Veba Rīda

79 Krāsojamā lappusīte: Jēzus saka: „Nāciet, sekojiet Man!”

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas starptautiskais žurnāls

Augstākais prezidijs: Rasels M. Nelsons, Dalins H. Oukss, Henrijs B. Airings

Divpadsmit apustuļu kvorums: M. Rasels Balards, Džefrijs R. Holands, Dīters F. Uhtdorfs, Deivids A. Bednārs, Kventins L. Kuks, D. Tods Kristofersons, Nīls L. Andersens, Ronalds A. Rasbands, Gerijs E. Stīvensons, Deils G. Renlands

Redaktors: Hugo E. Martinezs

Redaktora asistenti: Rendals K. Benets, Kerola F. Makonkija

Konsultanti: Braijens K. Eštons, Bonija H. Kordone, Legrands R. Kērtiss, jaun., Edvards Dabs, Šerona Jūbenka, Donalds L. Halstroms, Duglass D. Holms, Erich W. Kopischke

Izpildedirektors: Ričards I. Hītons

Baznīcas žurnālu direktors: Alans R. Loiborgs

Biznesa menedžeris: Gārfs Kenons

Galvenais redaktors: Adams C. Olsons

Atbildīgā redaktora palīgi: Raiens Kārs

Publikāciju asistente: Franciske Olsons

Rakstu un redakcijas grupa: Marissa Denisa, Deivids Diksons, Deivids A. Edvards, Metjū D. Flitons, Lorija Fullere, Garets H. Gārfs, Larēne Portere Gaunta, Jons Raijens Džensens, Šarlote Larkabala, Maikls R. Moriss, Ēriks B. Mērdoks, Sallija Džonsone Odekēka, Džoša Dž. Pērkija, Jans Pinborouvs, Ričards M. Romnījs, Mindija Selu, Marisa Vidisona

Galvenais mākslinieciskais vadītājs:

Dž. Skots Nudsens

Mākslinieciskais vadītājs: Teds R. Pītersons

Dizaina grupa: Anete Endrjūsa, Feija P. Endrusa, Mendija Bentlija, C. Kimbala Būta, Tomass Čailds, Deivids Grīns, Kolīna Hinklija, Ēriks P. Džonsens, Sūzana Lofgena, Skots M. Mūvijs, Emīlija Čieko Remingtone, Marks V. Robisons, Breds Tīrs, K. Nikola Valkenhorsts

Intelektuālā īpašuma koordinatore:

Kolette Nebekere Aune

Ražošanas daļas vadītāja: Džeina Anna Pītersa

Producēšanas grupa: Aira Glens Adeirs, Džūlija Bardeta, Tomass G. Kronins, Braijens V. Džidži, Džinija Dž. Nilsone, Dereks Ričardsons

Atbildīgais par pirmsdrukāšanas sagatavošanu

darbiem: Džoša Deniss, Amons Heriss

Iespieddarbu vadītājs: Stīvens T. Luiss

Izplatīšanas vadītājs: Troija R. Bārkere

Par pasūtīšanu un cenām ārpus Savienotajām Valstīm un Kanādas sazinieties ar vietējo Baznīcas materiālu sadales centru vai jūsu bīskapijas vai draudzes vadītāju.

Manuskriptus un jautājumus sūtiet uz adresi:

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vai pa e-pastu: liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormona Grāmatas termins, kas nozīmē „kompas” vai „rādītājs”) tiek izdota albāņu, armēņu, bislama, bulgāru, kambodžiešu, sebuāņu, ķīniešu, horvātu, čehu, dāņu, holandiešu, angļu, igauņu, fidžiešu, somu, franču, vācu, grieķu, hindi, ungāru, islandiešu, indonēziešu, itāļu, japāņu, kiribati, korejiešu, latviešu, lietuviešu, malagasiēšu, māršaliešu, mongoļu, norvēģu, poļu, portugāļu, rumāņu, krievu, samoāņu, slovēņu, spāņu, svahilu, zviedru, tagalogu, taitiešu, taizemiešu, tonganiešu, ukraiņu, urdu un vietnamiešu valodā. (Publikāciju biežums katrā valodā ir atšķirīgs.)

© 2018 by Intellectual Reserve, Inc. Visas tiesības aizsargātas. Iespiests Amerikas Savienotajās Valstīs.

Informācija par autortiesībām: Ja vien nav norādīts citādi, cilvēki drīkst kopēt materiālus no Liahonas savai personīgajai lietošanai nekomerciālos nolūkos (tostarp Baznīcas aicinājumiem). Šīs tiesības jebkurā brīdī var tikt atsauktas. Vizuālos materiālus nedrīkst kopēt, ja mākslas darba parakstā ir norādīti ierobežojumi. Jautājumi par autortiesībām ir jāuzdod, rakstot uz: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-pasts: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2018 Vol. 20 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Latvian (ISSN 1521-4788) is published two times a year (April and October) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$2.00 per year; Canada, \$2.40 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

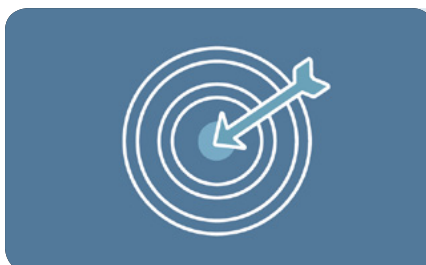
VAIRĀK — INTERNETĀ

Lasiet citu autoru rakstus un iesūtiet savus rakstus vietnē: liahona.lds.org.

Lai uzmeklētu iedvesmojošus vēstījumus, kuros var dalīties angļu, portugāļu un spāņu valodā, apmeklējiet: facebook.com/liahona.

Sūtiet atsauksmes uz: liahona@ldschurch.org.

Pasūtiet žurnālu vietnē store.lds.org, iegādājieties to materiālu sadales centrā, lūdziet palīdzību bīskapijas vadītājiem vai zvaniet uz 1-800-537-5971 (ASV un Kanādā).

ATELINO GETTY IMAGES

ŠĪ NUMURA TĒMAS

Līdzās tēmai norādīta raksta pirmā lappuse.

Atjaunošana, 26, 54, 58, 66

Atkrišana, 54, 58

Augšamcelšanās, 10, 12, 80

Baznīcas vadītāji, 4

Baznīcas vēsture, 26, 54, 66

Debesu Tēvs, 12, 46, 51, 66, 74, 80

Derības, 4

Desmitā tiesa, 66, 69

Džozefs Smits, 26, 54, 58, 66

Godīgums, 70

Grēku nožēlošana, 70

Iedvesma, 40, 42

Izpirkšana, 10, 12, 80

Jēzus Kristus, 10, 12, 18, 62, 66, 68, 79, 80

Karš, 52

Kristības, 75

Laime, 46

Laipnība, 72

Laulība, 50

Liecība, 12, 62

Lieldienas, 10, 12, 80

Lūgšana, 26, 52, 54, 74

Mormona Grāmata, 26, 54, 66

Nāve, 10, 12, 26, 43, 80

Piemērs, 72, 76

Relīģija, 32

Sociālie mediji, 18

Svētais Gars, 8, 42, 51, 66, 72

Svētie Raksti, 41, 51, 62, 76

Tehnoloģijas, 18

Templī, 40, 75

Tīcība, 46, 50, 52, 68

Upuris, 12, 44

Prezidents
Rasels M. Nelsons

Kopīgi dodoties uz priekšu

Redaktora piezīme: Prezidents Rasels M. Nelsons uzstājās ar šo uzrunu 2018. gada 16. janvāra tiešraidē no Soltleiksitijas tempļa piebūves pēc tam, kad 2018. gada 14. janvārī bija ticis iesvētīts par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas 17. prezidentu. Viņš prasīja, lai viņa vēstījums tiktu publicēts šajā izdevumā.

Mīlie brāļi un māsas, es dziļā pazemībā izmantoju šo iespēju — būt ar jums šajā rītā. Pirms četrām dienām mēs pavadījām mūžībā diženu cilvēku un Dieva pravieti — prezidentu Tomasu S. Monsonu. Man trūkst vārdu, lai aprakstītu viņa vareno un lielisko dzīvi. Es mūžam lološu atmiņas par mūsu draudzību, esot pateicīgs par to, ko viņš man ir mācījis. Šobrīd mums ir jāraugās nākotnē ar pilnīgu ticību mūsu Kungam, Jēzum Kristum, jo šī ir Viņa Baznīca.

Pirms divām dienām visi mūsdienu apustuļi satikās Soltleiksitijas tempļa augšistabā. Tur mēs pieņemām vienprātīgus lēmumus — pirmkārt, par Augstākā prezidija reorganizāciju un, otrkārt, par to, ka Baznīcas prezidenta amatā turpmāk kalpošu es. Man trūkst vārdu, lai aprakstītu, kā es jutos, kad mani brāļi — brāļi, kuriem ir dotas visas priesterības atslēgas, kas šajā evaņģēlija atklāšanas laikmetā tikušas atjaunotas caur pravieti Džozefu Smitu, — uzlika savas rokas uz manas galvas, lai ieceltu un iesvētītu mani par Baznīcas prezidentu. Tā bija svēta pieredze, ko es izbaudīju dziļā pazemībā.

Pēc tam mans uzdevums bija noskaidrot, kurus apustuļus Tas Kungs ir sagatavojis par maniem padomniekiem. Kā gan es varēju izvēlēties tikai divus no Divpadsmit apustuļiem, kurus es tik ļoti mīlu? Es esmu ļoti pateicīgs Tam Kungam par atbildi uz manām dedzīgajām lūgšanām. Es esmu ļoti pateicīgs, ka prezidents Dalins Hariss Oukss un prezidents Henrijs Benjons Airings ir ar mieru kalpot par manu pirmo un otro padomnieku. Prezidents Dīters F. Uhtdorfs ir atguvis savu vietu Divpadsmit apustuļu kvorumā. Viņam jau ir doti svarīgi norikojumi, kuru izpildei nepieciešamas tieši viņa unikālās spējas.

Es izsaku pateicību viņam un prezidentam Airingam par

Ikmēneša Augstākā prezidija vēstījumu pārtraukšana

Šis ir pēdējais no Augstākā prezidija vēstījumiem, kuri līdz šim ik mēnesi tika publicēti Baznīcas žurnālos. Turpmāk Augstākais prezidijs dalīsies savos būtiskajos vēstījumos pēc nepieciešamības, izmantojot dažādus Baznīcas informatīvos kanālus, ieskaitot Baznīcas žurnālus un mājaslapu LDS.org.

Kalpojot par apustuļiem, mēs ik dienu mācāmies un gatavojamies tam, lai uzņemtos arvien svarīgākus pienākumus.

viņu lielisko kalpošanu prezidenta Monsona padomnieku amatos. Viņi ir kalpojuši ļoti apdāvināti, ar pilnīgu nodošanos un iedvesmu. Mēs viņiem esam ļoti pateicīgi. Tagad viņi abi ir ar mieru kalpot tur, kur tas ir visvairāk nepieciešams.

Būdams nākamais visilgāk kalpojušais apustulis, prezidents Oukss ir kļuvis par Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidentu. Taču, ņemot vērā viņa aicinājumu Augstākajā prezidijā, saskaņā ar Baznīcas kārtību, par šī kvoruma prezidenta vietas izpildītāju

turpmāk kalpos prezidents M. Rasels Balards, kurš ir nākamais visilgāk kalpojušais apustulis. Augstākais prezidijs cieši sadarbosies ar Divpadsmit apustuļu kvorumu, lai noteiktu, kāda ir Tā Kunga griba, virzot uz priekšu Viņa svēto darbu.

Mēs esam pateicīgi par jūsu lūgšanām. Jūs esat lūguši par mums visā pasaulē. Vienu no šādām lūgšanām, kas izskanēja nākamajā rītā pēc prezidenta Monsona aiziešanas mūžībā, izteica kāds četrgadīgs zēns, vārdā Bensons. Es citēšu fragmentus no

viņa mātes vēstules, ko viņa atrakstīja manai sievai Vendijai. Bensons lūdza: „Debesu Tēvs, paldies Tev par to, ka prezidents Monsons tagad atkal varēs satikt savu sievu. Paldies Tev par mūsu jauno pravieti. Palīdz viņam būt drosmīgam un nebaidīties no tā, ka viņš ir jauns. Palīdz viņam izaugt veselam un stipram. Palīdz viņam iegūt spēku, jo viņam ir priesterība. Un palīdz mums vienmēr būt jaukiem.”

Es pateicos Dievam par šādiem bērniem un par vecākiem, kuri nopietni pilda savas saistības, taisnīgi un

Palieciēt uz derību takas! Jūsu apņemšanās sekot Glābējam, slēdzot ar Viņu derības un pēc tam tās ievērojot, atvērs durvis uz pilnīgi visām garīgajām svētībām un privilēģijām, kas ir pieejamas ikvienam vīrietim, sievietei un bērnam.

apzināti audzinot savus bērnus, — par visiem vecākiem, skolotājiem un Baznīcas locekļiem, kuri tik labprātīgi kalpo, par spīti saviem smagajiem slogiem. Citiem vārdiem, es dziļā pazemīgā pateicos par katru no jums.

Mūs vada Tas Kungs

Kopīgi dodoties uz priekšu, es aicinu, lai jūs padomātu par to, cik majestātiski Tas Kungs pārvalda Savu Baznīcu. Kad Baznīcas prezidents aiziet mūžībā, nav nekāds noslēpums, kurš būs nākamais, kas tiks aicināts šajā amatā. Mums nav nekādu vēlēšanu vai pirmsvēlēšanu kampaņu, tikai mierīga dievišķā pēctecības plāna īstenošana, ko ir iedibinājis Tas Kungs.

Kalpojot par apustuļiem, mēs ik dienu mācāmies un

gatavojamies tam, lai uzņemtos arvien svarīgākus pienākumus. Lai apustuļu lokā no jaunākā apustuļa krēsla nonāktu līdz vecākā apustuļa krēslam, ir nepieciešamas veselās kalpošanas desmitgades. Šajā laikā apustulis iegūst nepastarpinātu pieredzi ikvienā Baznīcas darba jomā. Viņš arī labi iepazīst šīs Zemes tautas, ieskaitot to vēsturi, kultūru un valodu, jo viņam ir jādodas vairākkārtējos norīkojumos pa visu pasauli. Šis pēctecības process Baznīcas vadītāju rindās ir unikāls. Man nav zināms nekas, kas tam līdzinātos. Tam nevajadzētu mūs pārsteigt, jo šī ir Tā Kunga Baznīca. Viņš nerīkojas tā, kā to dara cilvēki.

Būdams Divpadsmit apustuļu kvorumā, es esmu kalpojis piecu līdzšinējo Baznīcas prezidentu vadībā. Es esmu pieredzējis, kā katrs no šiem prezidentiem saņem atklāsmes

un atsaucas tām. Tas Kungs allaž ir devis norādījumus un iedvesmojis Savus praviešu un vienmēr turpinās to darīt. Mūs vada Tas Kungs. Mēs, kas esam iesvētīti, lai liecinātu par Viņa svēto Vārdu visā pasaulē, turpināsim izzināt Viņa gribu un sekot tai.

Palieciet uz derību takas!

Tagad es vēlos uzrunāt ikvienu Baznīcas locekli, sakot: „Palieciet uz derību takas!” Jūsu apņemšanās sekot Glābējam, slēdzot ar Viņu derības un pēc tam tās ievērojot, atvērs durvis uz pilnīgi visām garīgajām svētībām un privilēģijām, kas ir pieejamas ikvienam vīrietim, sievietei un bērnam.

Mēs — jaunais prezidijs — gribam sākt savu darbu, paturot prātā galamērķi. Tādēļ mēs šodien uzrunājam jūs no

tempļa. Tas galamērķis, uz ko katrs no mums tiecas, ir tikt apdāvinātiem ar spēku Tā Kunga namā, tikt saistītiem ar savu ģimeni un uzticīgi ievērot templī noslēgtās derības, kas sagatavos mūs vislielākajai no Dieva dāvanām, kas ir mūžīgā dzīve. Tempļa priekšraksti un derības, ko jūs tajos slēdzat, ir atslēga uz spēcinājuma iegūšanu savā dzīvē, kā arī laulībā un ģimenes dzīvē un spēju stāties pretī pretinieka uzbrukumiem. Pielūgšana templī un kalpošana saviem priekštečiem svētīs jūs ar pieaugošu personīgo atklāsmi un mieru, kā arī spēcinās jūsu apņemšanos — palikt uz derību takas.

Ja jūs esat novirzījušies no šīs takas, es, no visas savas sirds cerot, vēlos aicināt jūs: „Lūdzu, atgriezieties!” Lai kādas būtu jūsu bažas, lai kādi būtu jūsu izaicinājumi, jums atradīsies vieta šeit, Tā Kunga Baznīcā. Jūs un vēl nedzimušās paaudzes tiks svētītas, pateicoties jūsu pašreizējai rīcībai, atgriežoties uz derību takas. Mūsu Debesu Tēvs lolo Savus bērnus, un Viņš vēlas, lai ikviens no mums atgrieztos mājās pie Viņa. Tas ir Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas grandiozais mērķis — palīdzēt ikvienam no mums atgriezties mājās.

Es apliecinu jums savu lielo mīlestību — mīlestību, kas ir pieaugusi gadu desmitu gaitā, tiekoties ar jums, pielūdzot ar jums un kalpojot jums. Mums ir dievišķs uzdevums — doties pie visām tautām, ciltīm, valodām un tautībām, lai palīdzētu sagatavot pasauli Tā Kunga Otrajai atnākšanai. Mēs to veiksime ar ticību Tam Kungam, Jēzum Kristum, zinot, ka tas tiek darīts Viņa vadībā. Šis ir Viņa darbs un Viņa Baznīca. Mēs esam Viņa kalpi.

Es apliecinu savu nodošanos Dievam, mūsu Mūžīgajam Tēvam, un Viņa Dēlam, Jēzum Kristum. Es pazīstu Viņus, mīlu Viņus un apņemšanos kalpot Viņiem un jums ar katru savu atlikušo elpas vilcienu šajā dzīvē. Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen. ■

GROZI UN PUDELES

Čieko N. Okazaki

**PAR MĀSU
OKAZAKI**

Čieko Nišimura
Okazaki (1926–2011)

uzauga Havaju salās, ASV,
japāņu izcelsmes budistu ģime-
nē. Viņa pievienojās Baznīcai 15 gadu
vecumā.

Tad māsa Okazaki jau apzinājās sava etniskā un kultūras statusa sarežģītību. Uztraucoties par to, kā citi viņus uztvers pēc tam, kad Japānas karaspēks sabombardēja Pērlhārboru, Havaju salās, māsa Okazaki un viņas māte savāca un sadzinaja visas japāņu piemiņlietas, kas viņām piederēja. Taču tad viņa paskatījās spogulī un nodomāja: „Es nekad neesmu spērusi kāju Japānā. Savā sirdī es neesmu japāniete. Taču es nevaru aizbēgt pati no sevis. Manas acis, mana āda un mani mati ir japāņi.”¹

Māsa Okazaki saskārās ar rasismu visu savu dzīvi. Viņa sāka strādāt par pasniedzēju drīz pēc Otrā pasaules kara, kad ASV vēl valdīja spēcīgs, pret japāņiem vērstis sentiments. Trīs mātes atteicās ļaut saviem bērniem būt viņas klasē. Taču māsa Okazaki drīz ieguva viņu uzticību.²

Māsa Okazaki bija pirmā sieviete, kas kalpoja visās trijās sieviešu palīgorganizāciju padomēs: vispirms — Jauno sieviešu, tad — Sākumskolas un tad — Palīdzības biedrības padomē.³

Šis vēstījums ir izraksts no viņas 1996. gada aprīļa vispārējās konferences runas par vienotību un daudzveidību (pieturzīmju un lielo burtu lietojums standartizēts).

Šajā jaunajā sērijā ir attēlotas uzticīgas sievietes un viņu vēstījumi, ekscerpēti no grāmatas *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* (2017. g.).

Dievs ir devis mums daudzas dāvanas, lielu daudzveidību un daudzas atšķirības, taču būtiskākais ir tas, ko mēs zinām cits par citu, — ka mēs visi esam Viņa bērni.

Mūsu izaicinājums kā Baznīcas locekļiem ir — mums visiem mācīties citam no cita, lai mēs visi mīlētu cits citu un augtu kopā.

Evanģēlija doktrīnas ir obligātas un saistošas. Tās ir nepieciešamas, taču to iesaiņojumu mēs varam izvēlēties. Ļaujiet man pastāstīt vienkāršu piemēru, lai parādītu atšķirību starp Baznīcas doktrīnām un to, kā tās tiek pasniegtas dažādās kultūrās jeb to iesaiņojumu. Šeit ir pudele ar konservētiem Jūtas persikiem, ko sagatavojusi kāda mājsaimniece Jūtā, lai ar tiem pabarotu savu ģimeni aukstajā gadalaikā. Havajiešu mājsaimnieces nekonservē augļus. Viņas salasa augļus, lai pietiktu dažām dienām, un glabā tos grozos, līdzīgos šim, savām ģimenēm. Šajā grozā ir mango, banāni, ananāss un papaija, . . . ko salasījusi kāda polinēziešu mājsaimniece, lai pabarotu savu ģimeni tādos klimatiskajos apstākļos, kur augļi nogatavojas visu cauru gadu.

Grozis un pudele ir dažādi trauki, taču sastāvs ir tāds pats — augļi ģimenei. Vai pudele ir pareiza, un grozs ir nepareizs? Nē, tie abi ir pareizi. Tie ir trauki, kas atbilst cilvēku kultūrai un vajadzībām. Un tie abi ir piemēroti savam saturam, tas ir, augļiem.

Kas tad ir tie augļi? Pāvils mums pasaka: „Gara auglis ir mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība un atturība” [Galatiešiem 5:22–23]. Palīdzības biedrības māsu sadraudzībā, brāļu priesterības kvorumos, godbijīgās sanāksmēs, kur tiek pieņemts Svētais Vakarēdiens, Gara auglis vieno mūs mīlestībā, priekā un mierā, neatkarīgi no tā, vai šī Palīdzības biedrība ir Taipejā vai Tongā, vai šīs priesterības kvorums ir Montānā vai Meksikā un vai šī Svētā Vakarēdiena sanāksme ir Fidži vai Filipīnās.

. . . Kad es tiku aicināta Palīdzības biedrības vispārējā prezidijā, prezidents [Gordons B.] Hinklijs deva man padomu: „Tu šajā prezidijāienes sevišķas īpašības. Tevi atpazīs kā tādu, kas pārstāv tos, kas ir aiz

Amerikas Savienoto Valstu un Kanādas robežām. . . . Viņi tevī saskatīs attēlojumu savai vienotībai ar Baznīcu.” Viņš man deva svētību, lai mana mēle tiktu atraisīta, kad es runāšu ar cilvēkiem.⁴

. . . [Kad es runāju citās zemēs], es varēju sajūst, kā Gars atbalsoja manus vārdus viņu sirdīs, un es varēju sajūst „Gara augli”, kas man vēstīja par viņu

mīlestību, viņu prieku un viņu ticību. Es varēju sajūst, ka Gars mūs vienoja.

Brāļi un māsas, neskatoties uz to, vai jūsu augļi ir persiki vai papaija un vai jūs tos atnesat pudelēs vai grozos, mēs pateicamies jums, ka ziedojat tos mīlestībā. Tēvs Debesīs, kaut mēs būtu viens un kaut mēs būtu Tavi,⁵ es lūdzu mūsu Glābēja, Jēzus Kristus, svētajā Vārdā, āmen. ■

ATSAUCES

1. Chieko N. Okazaki, *Lighten Up!* (1993. g.), 7. lpp.
2. Skat. Okazaki, *Lighten Up!*, 48.–50. lpp.; Gregory A. Prince, „There Is Always a Struggle”: An Interview with Chieko N. Okazaki”, *Dialogue: A Journal of Mormon Thought* 45. lpp., nr. 1 (2012. g. pavasaris): 114.–115. lpp.
3. „Obituary: Okazaki, Chieko”, *Deseret News*, 2011. g. 7. aug.
4. Skat. Prince, „There Is Always a Struggle”, 121. lpp. Kad 1990. gadā māsa Okazaki tika aicināta, Gordons B. Hinklijs bija pirmais padomnieks Augstākajā prezidijā.
5. Skat. Mācības un Derību 38:27.

TAS SPOŽAIS SVĒTDIENAS RĪTS

Elders Džozefs B. Virtlins (1917–2008)

no Divpadsmit apustuļu kvoruma

Tajā dienā augšāmcēlies Kungs sarāva nāves saites. Viņš iznāca no kapa un triumfālā godībā parādījās kā visas cilvēces Glābējs.

Mēs zinām, kas ir augšāmcelšanās — gara un ķermeņa atkal savienošanās tā pilnīgajā formā. . . .

Vai jūs to varat iedomāties? Dzīve mūsu ziedu laikos? Nekad neslimot, nekad nejust sāpes vai slimību nastas, kas tik bieži mūs pārņem laicīgajā dzīvē?

Augšāmcelšanās ir mūsu, kristiešu, ticības centrs. . . .

. . . Kad Glābējs augšāmcēlās no kapa, . . . Viņš izdarīja ko tādu, ko nevarēja neviens cits. Viņš sarāva nāves saites ne tikai par Sevi, bet par visiem, kas jebkad bija dzīvojuši, — gan taisnīgajiem, gan netaisnīgajiem. . . .

. . . Viņš pasniedza šo dāvanu visiem. Un ar šo brīnišķo rīcību Viņš mīkstināja postošās, mokošās bēdas, kas grauž to cilvēku sirdis, kuri ir zaudējuši savus dārgos tuviniekus.

Es domāju par to, cik tumša bija tā piektdiena, kad Kristu pacēla pie krusta. . . .

. . . Zeme trīcēja un kļuva tumša.

Tie ļaunie cilvēki, kuri meklēja pēc Viņa dzīvības, priecājās. . . .

Tajā dienā tempļa priekšgars pārplīsa uz pusēm.

Marija Magdalēna un Marija, Jēzus māte, bija bēdu pārņemtas. . . . Lieliskais Cilvēks, kuru viņas mīlēja un godāja, nedzīvs karājās pie krusta. . . .

. . . Apustuļi bija sagrauti. Jēzus, viņu Glābējs, — vīrs, kurš staigāja pa ūdens virsu un atdzīvināja mirušos, bija nodots ļaunu cilvēku varā. . . .

Tā bija piektdiena, kas bija pilna ar postošām un mokošām sērām. . . .

Es domāju, ka kopš pasaules vēstures pirmsākumiem tā piektdiena bija vistumšākā.

[Taču] izmisums nebija ilgs, jo svētdienā augšāmcēlušais Kungs sarāva nāves saites. Viņš iznāca no kapa un triumfālā godībā parādījās kā visas cilvēces Glābējs.

Un tai pat brīdī acis, no kurām nepārtraukti lija asaras, nožuva. Lūpas, pār kurām plūda bēdu un skumju pilnas lūgšanas, tagad pildīja gaisu ar brīnumainu slavēšanu, jo Jēzus Kristus, dzīvā Dieva Dēls, stāvēja viņu priekšā kā . . . pierādījums tam, ka nāve ir tikai jaunas un brīnišķīgas esamības sākums.

Katram no mums būs pašiem savas piektdienas — dienas, kad liksies, ka pats Visums ir sagrauts un mūsu dzīve ir „saplīsumi” sīkās drumslās. . . .

Taču es jums liecinu Tā vārdā, kurš uzveica nāvi, — svētdiena pienāks. Lai arī mēs būtu savu bēdu tumsībā, svētdiena pienāks.

. . . Neskatoties uz mūsu ciešanām, svētdiena pienāks. Šajā dzīvē vai nākamajā — tā pienāks.

Es jums liecinu, ka augšāmcelsšanās nav izdomājums. Mums ir personiskas liecības no tiem, kas Viņu redzēja. Tūkstošiem cilvēku vecajā un jaunajā pasaulē bija augšāmceltā Glābēja aculiecinieki. Viņi taustīja rētas Viņa rokās, kājās un sānos. . . .

Pēc augšāmcelsšanās mācekļi no jauna atguva spēkus. Viņi ceļoja pa pasauli, . . . droši sludinot par Jēzu Kristu, augšāmcelto dzīvā Dieva Dēlu.

Daudzi no viņiem . . . mira kā mocekļi, ejot nāvē ar liecību uz lūpām par augšāmcelto Kristu.

Augšāmcelsšanās izmainīja to cilvēku dzīvi, kas to pieredzēja. Vai tai nevajadzētu mainīt arī mūsu dzīvi?

Mēs visi uzcelsimies no kapa.

Pateicoties pasaules Glābēja dzīvei un mūžīgajam upurim, mēs atkal satiksimies ar tiem, kurus mīlam.

. . . Tajā dienā mēs priecāsimies par to, ka Mesija izcietā visu, lai mēs varētu dzīvot mūžīgi.

Pateicoties svētajiem priekšrakstiem, ko mēs saņemam svētajos tempļos, mūsu aiziešana no šīs neilgās, laicīgās dzīves nespēs ilglaicīgi pārraut attiecības, kas ir nostiprinātas ar mūžīgām saitēm.

Es svinīgi liecinu, ka nāve nav mūsu pastāvēšanas gals. . . .

Kaut mēs saprastu un dzīvotu pateicībā par tām nenovērtējamajām dāvanām, ko mēs saņemam, būdami mīloša Debesu Tēva dēli un meitas, un pateiktos par apsolīto, spožo dienu, kad mēs visi triumfāli augšāmcelsimies no kapa.

. . . Lai cik tumša būtu piektdiena, svētdiena pienāks. ■

No 2006. gada oktobra vispārējās konferences uzrunas.

Glābēja pēdējais, vientulīgais ceļojums

Čakella Vordlija

Baznīcas žurnāli

Savā laicīgajā dzīvē Glābējs devās daudzos ceļojumos: ceļojumā no Betlēmes uz Ēģipti zīdaiņa vecumā; 40 dienu ilgā ceļojumā pa tuksnesi; daudzkārtējos kalpošanas ceļojumos uz pilsētām, ciemiem un mājām, lai mācītu, dziedinātu un svētītu; un vēl daudzos citos. Taču bija kāds ceļojums, kurā Glābējam bija jādodas vienam pašam, un tas bija ceļojums, kuru spēja pārciest vienīgi Viņš.

„Lieldienu svētdienā mēs svinam visilgāk gaidīto un pašu lieliskāko notikumu pasaules vēsturē.

Tā bija diena, kas mainīja visu.

Tanī dienā mainījās arī mana dzīve.

Mainījās jūsu dzīve.

Mainījās visu Dieva bērnu dzīve.”

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs, otrais padomnieks Augstākajā prezidijā, „Labvēlības dāvana” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2015. g. maijs, 107. lpp.

Neizmērojamās ciešanas

Neviena mirstīga cilvēka prāts nespēj pilnībā aptvert to, cik būtisks bija Kristus veikums Ģetzemanē.

Mēs zinām, ka asinis kā lielas sviedru lāses ritēja no katras Viņa poras, kamēr Viņš līdz mielēm izdzēra to rūgto biķeri, kuru Tam bija pasniedzis Viņa Tēvs.

Mēs zinām, cik ļoti Viņš cieta gan miesā, gan garā, pārciešot vairāk, nekā spētu panest jebkurš cilvēks, ja tas no sāpēm nenomirtu.

Mēs zinām, ka kaut kādā — mums neizprotamā — veidā Viņš ar savām ciešanām apmierināja taisnības prasības, izpērkot nožēlas pilnas dvēseles no grēka sāpēm un soda un paverot iespēju uz žēlastības iegūšanu tiem, kuri tic Viņa svētajam Vārdam.

Mēs zinām, ka Viņš satriekts gulēja zemē, ciešot no sāpēm un agonijas zem bezgalīgi smagās nastas, kas lika Tam trīcēt un vēlēties, kaut Viņam nebūtu jādzer šis rūgtais biķeris.”

Elders Brūss R. Makonijs (1915–1985) no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „The Purifying Power of Gethsemane”, *Ensign*, 1985. g. maijs, 9. lpp.

Mācības piemērošana: Kaut arī mums tas ne vienmēr šķiet saprotams, veicot Izpirkšanu, Glābējs izcietā visdažādākās sāpes. Viņš ir iepazinis visvisādas fiziskās sāpes — sākot ar kaulu lūzumu un līdz pat vissmagākajai hroniskajai slimībai. Viņš ir izjutis tumsību un izmisumu, kas pārņem, ciešot no tādām emocionālajām likstām kā depresija, trauksme, atkarība, vientulība un sāras. Un Viņš ir izjutis visa veida garīgos ievainojumus, jo Viņš uzņēmās pilnīgi visus cilvēces grēkus.

Elders Deivids A. Bednārs no Divpadsmit apustuļu kvoruma māca: „Vājuma brīdī mēs varam izsaukties: „Neviens nezina, kā tas ir! Neviens to nesaprot!” Taču Dieva Dēls zina un saprot to visā pilnībā, jo Viņš ir izjutis katru mūsu slogu un nesis to.” („Viegli nest savus slokus” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2014. g. maijs, 90. lpp.)

Tas bija pa spēkam vienīgi Viņam

Tas, ko Viņš paveica, bija pa spēkam tikai Dievības loceklim. „Būdams Tēva Vienpiedzimušais Dēls miesā, Jēzus iemantoja dievišķas īpašības. Viņš bija vienīgā persona, kura jebkad nākusi šajā laicīgajā pasaulē, kas varēja īstenot šo pašu nozīmīgāko, pārcilvēciskāko veikumu. Būdams vienīgais bezgrēcīgais Cilvēks, kurš jebkad dzīvojis uz šīs Zemes, Viņš nebija pakļauts garīgajai nāvei. Pateicoties Dievības dabai, Viņam bija dota vara arī pār fizisko nāvi. Tādēļ Viņš paveica mūsu labā to, ko mēs paši saviem spēkiem nespētu. Viņš atbrīvojās no nāves aukstā tvēriena. Un vēl Viņš pavēra mums iespēju baudīt augstāko un rāmāko mierinājumu, ko sniedz Svētā Gara dāvana.”

Prezidents Džeimss E. Fausts (1920–2007), otrais padomnieks Augstākajā prezidijā, „Augšāmcelsšanās — mūsu dižākā cerība” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2002. g. janv., 20. lpp.

Mācības piemērošana: Īstenodams Izpirkšanu, Glābējs sarāva nāves važas un atpestīja mūs visus no mūsu grēkiem, lai ikviens cilvēks varētu iegūt mūžīgo dzīvi. Vienīgi Viņam bija pa spēkam paveikt šo biedējošo, šķietami neiespējamo uzdevumu. Sastopoties ar smagām grūtībām, mēs varam gūt mierinājumu apziņā, ka Glābējs tik tiešām var palīdzēt mums paveikt neiespējamo.

Viņš nepagriezās atpakaļ

Kalna galā, ko dēvēja par Golgātu, bezpalīdzīgiem sekotājiem „noskatoties, Viņa savainotais ķermenis tika piesists pie krusta. Viņš tika nežēlīgi izsmiets, lādēts un izzobots. . . .

Pagāja mokošas stundas, kamēr Viņa dzīvība dzisa. No Viņa izkaltušajām lūpām atskanēja vārdi: „Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās.” Un, to sacījis, Viņš nomira. . . .

Pēdējā brīdī Skolotājs būtu varējis pagriezties atpakaļ. Taču Viņš to nedarīja. Viņš zemojās zemāk par visu, lai varētu izglābt pilnīgi visus. Viņa nedzīvais ķermenis tika steidzīgi, bet maigi guldīts aizlienētā kapavietā.”

Prezidents Tomass S. Monsons (1927–2018), „Viņš ir augšāmcelies!” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2010. gada maijs, 89. lpp.

Mācības piemērošana: Kaut arī Glābējs cieta no mokošām sāpēm, vientulības un izmisuma, Viņš izturēja un pabeidza Savu laicīgo ceļojumu, būdams laipns pret visiem un pat lūdzot, lai Viņa Tēvs piedod tiem, kuri situši Viņu krustā. Pateicoties Viņa nevainojamajam piemēram, arī mēs varam stāties pretī saviem pārbaudījumiem un grūtībām, būdami laipni pret apkārtējiem, un ar Viņa palīdzību izturēt līdz galam.

Daudzi Augšāmcelšanās liecinieki

Es ticu daudziem Glābēja Augšāmcelšanās lieciniekiem, par kuru „E” pieredzi un liecībām var lasīt Jaunajā Derībā: Pēterim un viņa līdzgaitniekiem Divpadsmit apustuļu vidū, un daudzu citu starpā arī mīļajai, šķīstajai Marijai no Magdalas. Es ticu liecībām, kas ir atrodamas Mormona Grāmatā, kuru starpā ir apustuļa Nefija un vārdā nenosaukta ļaužu pūļa liecība Pārpilnības zemē. Un es ticu Džozefa Smita un Sidnija Rigdona liecībai, kuri pēc daudzām citām liecībām sniedza pēdējā evaņģēlija atklāšanas laikmeta diženo liecību, „ka Viņš dzīvo! Jo mēs redzējām Viņu”. Zem Viņa visuredzošās acs skatiena es stāvu šeit kā liecinieks tam, ka Jēzus no Nācaretes ir Pestītājs, kurš ir augšāmcēlies, un es liecinu arī par visu to, kas izriet no šī Viņa Augšāmcelšanās *fakta*. Kaut arī jūs saņemtū tādu pārliecību un mierinājumu, ko sniedz šāda liecība!”

Elders D. Tods Kristofersons no Divpadsmit apustuļu kворuma, „Jēzus Kristus Augšāmcelšanās” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2014. g. maijs, 114. lpp.

Mācības piemērošana: Kaut arī mēs nebijām starp tiem, kuri redzēja augšāmcelto un pilnīgoto Pestītāja ķermeni, mēs tik un tā varam būt par Viņa lieciniekiem mūsu dienās. Mēs savā dzīvē allaž varam pievērsties Viņam, neatkarīgi no laika un vietas, kur atrodamies. Ikreiz, kad mēs atveram savu sirdi un pasniedzam roku, lai kalpotu citiem, kad mēs izturamies pret visiem apkārtējiem maigi, laipni un cieņpilni, kad mēs aizstāvam patiesību un dalāmies savā liecībā par evaņģēliju, mēs kalpojam par Jēzus Kristus īstenajiem lieciniekiem.

Mums nav jāstaigā vieniem

Šajā Lieldienu laikā viens no dižākajiem mīrinājumiem vēsta: tā kā Jēzus mēroja tik garu, vientulīgu ceļu, būdams pilnīgi viens, *mums* tas nav jādara. Pateicoties Viņa vientulīgajam ceļojumam, mūsu šajā ceļa versijā mums ir tikusi dāvāta lieliska sabiedrība: mūsu Debesu Tēva žēlastīgā gādība, Viņa mīlotā Dēla nezūdošā sadraudzība, nevainojamā Svētā Gara dāvana, debesu eņģeļi, ģimenes locekļi abās priekškaras pusēs, pravieši un apustuļi, skolotāji, vadītāji un draugi. Visi iepriekšminētie un vēl citi pavadoņi ir doti mums par šī laicīgā ceļojuma līdzbiedriem, pateicoties Jēzus Kristus īstenotajai Izpirkšanai un Viņa evaņģēlija atjaunošanai. No Golgātas kalna ir pasludināta patiesība, ka mēs nekad netiksim atstāti vieni, bez palīdzības — pat, ja dažkārt mums tā šķiet. . . .

Kaut mēs stāvētu līdzās Jēzum Kristum „visos laikos un visās lietās, un visās vietās, lai [mēs] tādi varētu palikt līdz pat nāvei”, jo Viņš pavisam noteikti bija mums līdzās, kaut arī tas *nozīmēja* doties nāvē un kaut arī tobrīd Viņam bija jāstāv pilnīgi un absolūti vienam!”

Elders Džefrijs R. Holands no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „Viņš bija pilnīgi viens” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2009. g. maijs, 88. lpp.

Mācības piemērošana: Šajās Lieldienās atcerieties Glābēja pēdējo, vientulīgo ceļojumu. Viņš upurēja visu, kas Viņam bija, lai jūs visi un ikviens cilvēks uz šīs Zemes varētu tikt attīrīts un iegūt mūžīgo dzīvi. Mācieties no Viņa nevainojamā piemēra. Paturiet Viņu savās domās un savā sirdī. Un nekad neaizmirstiet, ka jūs neesat vieni. Viņš ir izturējis Savu pēdējo ceļojumu pilnīgā un absolūtā vienatnē, un tādēļ Viņš nekad jūs nepametīs. Viņa mīlestība pret jums ir nebeidzama un nemainīga, un Viņš ir gatavs dāvāt jums mieru, mīrinājumu un cerību, kamēr jūs veicat savu personīgo ceļojumu. Viņa īstenotās Izpirkšanas dāvana ir mūžīga, un tā ir dāvāta tieši jums. ■

Informāciju par to, kā Pashā svētki palīdz mums izprast Lieldienu nozīmi, skat. lds.org/go/41817.

Dalīsimies SĀVĀS ZINĀŠANĀS PAR GLĀBĒJU!

**Elders Gerijs E.
Stīvensons**

no Divpadsmit
apustuļu kворuma

*Mūsu vēstījums ir
miera vēstījums,
un jūs esat
vēstneši, kuri
to sludina.
Jūs varat veikt
šo aizraujošo
pienākumu
caur jauno
tehnoloģiju
kanāliem.*

Mēs esam Jēzus Kristus Baznīca, kas ir tikusi nodibināta pēdējās dienās. Tāpat kā Tas Kungs tika norādījis sendienu mācekļiem, arī mums šajās pēdējās dienās ir norādīts: „Eita pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai.” (Marka 16:15.)

Sendienu pravietis Nefijs veica kodolīgu kopsavilkumu par to, kāda ir šī misija, vēstījums un tā mērķis, sakot: „Mēs runājam par Kristu, mēs priecājamies par Kristu, mēs sludinām par Kristu, mēs pravietojam par Kristu, un mēs rakstām saskaņā ar mūsu pravietojuumiem, lai mūsu bērni varētu zināt, pie kura avota meklēt savu grēku piedošanu.” (2. Nefija 25:26.)

Mosijas grāmatā mēs lasām par to, kā senais Mormona Grāmatas pravietis, ķēniņš Benjamīns, sapulcināja savus ļaudis no visas zemes pie tempļa, liekot uzstādīt tā tuvumā torni, lai varētu tos mācīt. Mācot tos, viņš pravietoja arī par mūsu dienām, sakot: „Un vēl, es saku jums, ka pienāks laiks, kad zināšanas par Glābēju izplatīsies katrā tautā, ciltī, valodā un tautībā.” (Mosijas 3:20.)

1830

Sākumā tika
iespiests
5000
Mormona
Grāmatas
eksemplāru

1850

1870

1890

Raidījums
**Mūzika un
paustais
vārds,**
kas pirmoreiz
tika atska-
ņots **1929.**
gadā, tagad
tuvojas
5000.
pārraidēs
sliekšnim.

1950

1974

2010

2030

Šobrīd ir
izdoti jau
175 MILJONI
Mormona Grāma-
tas eksemplāru

„Zināšanas par Glābēju”

Viena no vērtīgākajām dāvanām, ko mēs varam glabāt kā dārgumu paši savā ģimenē un dāvat arī citiem, ir „zināšanas par Glābēju”, Jēzu Kristu.

Līdz ar evaņģēlija pilnības atklāšanas laikmeta iestāšanos, pār visu cilvēci tika izlieta apgaismība un tehnoloģisko jaunievedumu ūdenskritums. Tam sekoja industriālais laikmets un tādu saziņas līdzekļu ieviešana, kas ir ļāvuši īstenoties ķēniņa Benjamīna pravietojumam.

Būdams Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, kurš ir ticis aicināts par īpašo liecinieku „Kristus [Vārdam] visā pasaulē” (M&D 107:23) ar īpašu norīkojumu sabiedrisko attiecību un saziņas pakalpojumu komitejā, es varu pievērsties šī pravietojuma īstenošanai, nodrošinot, lai „zināšanas par Glābēju” izplatītos visā pasaulē ar jaunāko, mums pieejamo tehnoloģijas jaunievedumu palīdzību.

„Katrā tautā, ciltī, valodā un tautībā”

Raugoties vēsturē, jaunievedumi drukas jomā, kā arī radio un TV izgudrošana ir ļāvusi Atjaunošanas vēstījumam izplatīties

visā pasaulē. Tam ir daudz apliecinājumu, un daļu no tā mēs esam pieredzējuši savas dzīves laikā.

„Satelīta pārraidēs ir tikai pirmsākums tam, kas gaidāms pasaules mēroga attīstībā. . . . Es ticu, ka Tas Kungs dedzīgi vēlas nodot mūsu rokās izgudrojumus, par kuriem mēs — nespeciālisti — varam vienīgi nojaust.”

**(Prezidents
Spensers V.
Kimbals)**

Desmit gadu laikā pēc Pirmās vīzijas un tikai mēnesi pirms Baznīcas organizēšanas nāca klajā 5000 Mormona Grāmatas eksemplāru. Kopš tā laika ir izdots vairāk nekā 175 miljoni grāmatas eksemplāru.

Katru svētdienas rītu jūs varat klausīties vai skatīties raidījuma *Mūzika un paustais vārds* tiešraidē, kas ir pietuvojusies 5000. pārraidēs sliekšnim. Pirmā no šīm radio pārraidēm izskanēja 1929. gadā. Pirmā no vispārējās konferences TV tiešraidēm tika pārraidīta 1949. gadā.

Interesanti, ka 1966. gadā prezidents Deivids O. Makejs (1873–1970) sāka runāt par to, kas vēl notiks, sakot: „Atklājumi, kuros slēpjas tik liels potenciāls, kas var nest cilvēciskajām būtnēm vai nu svētību, vai iznīcību, padara to kontroli par milzīgāko pienākumu, kas jebkad nodots cilvēka rokās. . . . Šajā laikmetā ir pa pilnam neapvērsumu risku, kā arī neapvērsumu iespēju.”¹

1974. gadā prezidents Spensers V. Kimbals (1895–1985) aprakstīja savu vīziju par gaidāmajām dienām, sakot: „Tas Kungs ir svētījis pasauli ar daudziem . . . satelītiem. Tie ir izvietoti augstu debesīs, lai translētu signālus atpakaļ uz Zemes virsmu, sasniedzot tikpat kā katru tās nostūri. . . . Satelīta pārraidēs pavisam noteikti ir tikai pirmsākums tam, kas vēl gaidāms pasaules mēroga attīstībā. . . . Es ticu, ka Tas Kungs dedzīgi vēlas nodot mūsu rokās izgudrojumus, par kuriem mēs — nespeciālisti — varam vienīgi nojaust.”²

Ņemot vērā tehnoloģisko progresu saziņas un plašsaziņas līdzekļu jomā, kas aizsākās līdz ar interneta ieviešanu, šķiet, ka mēs savas dzīves laikā esam kļuvuši par lieciniekiem pavisam burtiskam ķēniņa Benjamīna, prezidenta Makeja un prezidenta Kimbala pravietojumu piepildījumam.

Mums ir arī skaidrs, kāds ir šo tehnoloģiju ieviešanas modelis attiecībā uz Tā Kunga valstības celšanu uz šīs Zemes. Es vēlētos dalīties ar jums dažos piemēros.

LDS.org un Mormon.org

1996. gadā Baznīca oficiāli sāka izmantot tīmekli par līdzekli sava vēstījuma nodošanai un saziņai ar līdzcilvēkiem. Kopš tā laika, pēc mūsu aprēķiniem, ir izveidots aptuveni 260 Baznīcas sponsorētu mājaslapu, tai skaitā mājaslapas vietējās valodās, kas ir pieejamas teju ikvienā valstī, kur mīt Baznīcas locekļi.

Es dalīšos divos — labi zināmos — mājaslapu piemēros. Pirmā ir LDS.org, kas tika izveidota 1996. gadā un kurai šobrīd ik gadu ir vairāk nekā 24 miljoni jaunu apmeklētāju un aptuveni miljons apmeklētāju nedēļā. Daudzi Baznīcas locekļi šeit uzmeklē mācību plānus un pēdējās vispārējās konferences runas. Otrā ir mormon.org — mājaslapa, kas izveidota, lai iepazīstinātu ar evaņģēliju mūsu kaimiņus un draugus, kuri nav mūsu Baznīcas locekļi. Šai lapai ik gadu ir vairāk nekā 16 miljoni unikālo apmeklētāju.

Mobilās lietotnes

Protams, ka tehnoloģijas attīstās satriecošā ātrumā, un, lai uzturētu šo tempu, ir nepieciešami ievērojami pūliņi un resursi. Līdz ar viedtālrunu izgudrošanu, cilvēki ir ieguvuši piekļuvi plaša informācijas klāsta izmantošanai, kas ir pieejams plaukstas lieluma ierīcē. Vairums šo datu ir sakoportoti mobilo lietotņu jeb īpašu programmu formā. Pirmā no šāda veida Baznīcas sponsorētajām lietotnēm tika izveidota 2007. gadā.

Mums ir pa pilnam piemēru, kā lietderīgi izmantot mobilās aplikācijas, lai izplatītu „zināšanas par Glābēju”. Es neapraktīšu daudzo lietotņu saturu, kas jums pieejamas rokas stiepiena attālumā, bet minēšu tikai dažus lietotņu piemērus, par kurām jums, visdrīzāk, jau ir zināms:

- Evaņģēlija bibliotēka;
- Mormonu kanāls;
- PDS rīki;
- PDS mūzika;
- Family Tree (ciltskoks).

Šīs aplikācijas izmanto miljoniem lietotāju, kuri to dara miljoniem reižu nedēļā.

Plašsaziņas līdzekļi

Plašsaziņas līdzekļi pēc savas definīcijas ir datorvidē izmantojamas tehnoloģijas, kas ļauj indivīdiem un organizācijām aplūkot, izvietot un dalīties ar citiem informācijā, idejās un citās izpausmes formās, sazinoties ar virtuālo kopienu un tīmekļu starpniecību.

Kopš aptuveni 2010. gada Baznīca sāka nopietni pievērsties plašsaziņas līdzekļu izmantošanai, lai sasniegtu savu mērķi un izplatītu „zināšanas par Glābēju”. Šī ir strauja un dinamiska digitālā modaltāte. Izmaiņas tajā tiek ieviestas teju ne ar ko nesalīdzināmā ātrumā.

Viena no pamanāmākajām plašsaziņas līdzekļu raksturozīmēm ir tā, ka, tiklīdz kāds ir iepazinies vienu plašsaziņas platformu un jūtas ērti, to lietojot, parādās jaunāka, lielāka vai uzskatāmi interesantāka un labāka platforma.

Es īsi aprakstīšu piecas plašsaziņas platformas, kuras Baznīca izmanto par saviem saziņas kanāliem:

1. Facebook plašsaziņas platformu izmanto vairāk nekā divi miljardi lietotāju visā pasaulē. Šajā vidē lietotāji veido paši savu saziņas tīklu ar draugiem, kuri pievienojušies tiešsaistei.
2. Instagram ir sociālā vietne, kuras lietotāji pievēršas fotogrāfiju un video materiālu publicēšanai.
3. Pinterest līdzinās virtuālajam ziņojumu dēlim. Šeit pie dēļa tiek „piesprausti” vizuāli attēli, kuri tiek dēvēti par „piniem” [tulkojumā — piespraudēm].

Līdz ar viedtālrunu izgudrošanu, cilvēki ir ieguvuši piekļuvi plaša informācijas klāsta izmantošanai, kas ir pieejams plaukstas lieluma ierīcē.

2016. gada augustā prezidents Dīters F. Uhtdorfs publicēja Instagram vietnē video, kur viņš māca evaņģēlija principus savam mazdēlam Ērikam, atrodoties (Vai varat iedomāties?) lidmašīnas pilota kabīnē!

Tās var būt gan iedvesmojošas frāzes, gan mērķtiecīgi ievietotas fotogrāfijas.

4. Twitter ir sociālais tīkls, kas ļauj tā lietotājiem sūtīt un lasīt nelielus ziņojumus — līdz 280 rakstu zīmēm, ko dēvē par „tvītiem” [tulkojumā — čivināšanu].

5. Snapchat vietnē tiek ievietotas fotogrāfijas un nelieli video, kas izdzīst vai nu pēc pavisam īsa mirkļa, vai arī 24 stundu laikā.

Baznīcas institūcija ļoti efektīvi izmanto visas šīs plašsaziņas platformas.

FACEBOOK

Iespējams, jūs atceraties iekļūto konferences vēstījumu par depresiju, ar kuru pirms dažiem gadiem uzstājās elders Džefrijs R. Holands no Divpadsmīt apustuļu kvoruma.³ No viņa uzrunas tika izveidots neliels video izvilkums, kas tikai Facebook platformā vien tika skatīts vairāk nekā divus miljonus reižu, saņemot tūkstošiem atzīmju „patīk” un „dalīties”, kā arī daudz pozitīvu komentāru.⁴

INSTAGRAM

2016. gada augustā prezidents Dīters F. Uhtdorfs ievietoja Instagram vietnē video, kur viņš māca evaņģēlija principus savam mazdēlam Ērikam, atrodoties (Vai varat iedomāties?) lidmašīnas pilota kabīnē!⁵

Daudzi tūkstoši cilvēku priecājās par šo prezidenta Uhtdorfa publikāciju Instagram vietnē, un tā saņēma daudz pozitīvu komentāru.

2017. gada novembrī Baznīca savā Instagram profilā publicēja video, kurā elders Dalins H. Oukss un elders M. Rasels Balards atbildēja uz kādas jaunās pieaugušās sievietes jautājumiem par māsām, kuras kalpo misijā. Šis video tika aplūkots vairāk nekā 112 000 reižu.

PINTEREST

Pinterest ir atrodami simtiem ziņu no LDS.org un vēl vairāk no individuāliem Baznīcas locekļiem, kuri cenšas iedvesmot savus līdzcilvēkus.

Daudzi, piemēram, dalās līdzšinējo un tagadējo praviešu vārdos. Kāda publikācija, kurā tiek citētas prezidenta Tomasa S. Monsona mācības, vēsta: „Mūsu dzīvē tik daudz kas ir atkarīgs no mūsu pašu attieksmes!”⁶

TWITTER

Ziņa, kurā pagājušā gada Lieldienu rītā Twitter platformā dalījās elders Deivids A. Bednārs no Divpadsmīt apustuļu kvoruma, tika skatīta 210 000 reižu. Tādējādi elders Bednārs ir parādījis, cik iedarbīga un ilgstoša ietekme var būt pavisam nelielam, vienkāršam vēstījumam: „Viņš nav šeit, jo Viņš ir augšāmcelies.” (Mateja 28:6.)

SNAPCHAT

Visbeidzot arī Snapchat vietnē nesen parādījās fotogrāfijas un teksts, kas ņemts no kāda prezidenta Monsona Augstākā prezidija vēstījuma.

Saistītie riski

Tagad, kad esmu jums izklāstījis visus jauno tehnoloģiju pozitīvos aspektus un minējis piemērus to pienācīgai izmantošanai, man šķiet, ka būtu lietderīgi

parunāt arī par dažiem riskiem, kas ir saistīti ar to izmantošanu.

Mums visiem vajadzētu būt lietas kursā par laiku, kas var tikt izšķērdēts plašsaziņas līdzekļu un mobilo lietotņu izmantošanā. Plašsaziņas līdzekļu izmantošana apdraud personīgo saskarsmi, kuras mazināšanās var kavēt daudzu mūsu jauniešu sociālo iemaņu attīstību.

Nevajadzētu novērtēt par zemu arī apdraudējumu, ko rada nepiedienīga satura publikācijas. Sabiedrībā izplatās epidēmija — atkarība no pornogrāfijas —, kas negatīvi iespaido un nomoka pat Baznīcas locekļus un to ģimenes.

Visbeidzot, es minēšu vēl divus savstarpēji saistītus riskus, kuru tīklos var iekrist teju ikviens no mums, ieskaitot tūkstošgades paaudzes jaunās sievietes, mātes un sievas. Es dēvēju šos riskus par „idealizētu realitāti” un „neauglīgu sevis salīdzināšanu ar citiem”. Man šķiet, ka vislabāk šos abus riskus var raksturot, minot dažus piemērus.

Runājot vispārīgi, kad mēs publicējam savas fotogrāfijas plašsaziņas līdzekļos, mums ir tieksme parādīt savu dzīvi vislabākajā gaismā, kas bieži vien it nemaz neatbilst realitātei. Šajās vietnēs bieži vien ir pa pilnam skaistu attēlu ar izrotātām mājām, brīnišķīgām atvaļinājuma vietām un izsmalcināti pagatavotiem ēdieniem. Daudziem no mums tas, protams, rada draudus ieslīgt mazdūšībā, šķietami uzskatot, ka mēs neatbilstam šai idealizēti virtuālajai realitātei.

Nesen, iedvesmojusies no kādas publikācijas, kurā atainota dzimšanas dienas torte no pankūkām, mana brālameita publicēja attēlu ar saviem centieniem tās pagatavošanā. Tā vietā, lai radītu pārmērīgu spiedienu uz līdzcilvēkiem, viņa nolēma iedvesmot tos, publicējot savu „Pinterest neveiksmi” (skat. pankūku fotogrāfiju).

Cerams, ka, saskaroties ar attēliem, kuros varētu būt atainota idealizēta realitāte, kas bieži vien vedina uz neauglīgu sevis salīdzināšanu ar citiem, mēs varēsim iemācīties paskatīties uz tiem ar

platāku smaidu, neslīgstot tik lielā mazdūšībā!

Tā, acīmredzot, nav tikai mūsu laikmeta iezīme, bet, izvērtējot Pāvila teikto, tas ir bijis raksturīgi arī agrākajos laikos: „Bet tie, sevi pašus mērodami, pielīdzinot sevi citiem, nedara prātīgi.” (Skat. 2. korintiešiem 10:12 karaļa Jēkaba Bībeles tulkojumā angļu valodā.)

Nesen arī elders Dž. Devns Kornišs no Septiņdesmitajiem deva mums aktuālu padomu, sakot: „Mēs sevi nevajadzīgi nomokām, sacenšoties un salīdzinot ar citiem. Mēs sevi maldīgi vērtējam pēc *lietām*, kas mums ir vai nav, un pēc *citu viedokļiem*. Ja mums noteikti vajag sevi ar kādu salīdzināt, tad salīdzināsim to, kādi mēs bijām agrāk, ar to, kādi esam tagad, vai pat ar to, kādi vēlamies būt turpmāk.”⁷

Ļaujiet man padalīties ar jums kādā ģimenes noslēpumā attiecībā uz šo ģimenes fotogrāfiju (skat. nākamā lpp.), kas uzņemta pirms vairākiem gadiem, vēl pirms plašsaziņas līdzekļu uzplaukuma. Ja šī bilde būtu uzņemta tagad, tad tā, visdrīzāk, tiktu publicēta ar mērķi parādīt, kā mūsu četri jaukie, uzvedīgie puiši, gērbušies saskaņotās krāsās, izbauda iespēju uzņemt kopīgu, saskanīgu ģimenes foto. Vai jūs gribētu uzzināt patieso stāstu?

Daudzi ieslīgst mazdūšībā, šķietami uzskatot, ka neatbilst idealizētajam tēlam, kas atainots virtuālajā realitātē.

Idealizēta realitāte

Neauglīga salīdzināšana

tie nebūtu
redzami
kadrā.

Izrādījās, ka,
skraidot
apkārt un

mētājos ābolus,

mūsu vecākais dēls bija
pakritis un tagad uz viņa
bikšu ceļgala bija liels
zāles traips. Tādēļ foto-
grāfijā viņa roka ir stra-
tēģiski novietota tā, lai
noslēptu zāles traipus.

Kas attiecas uz mūsu tre-
šo dēlu, mēs gaidījām kādas

20 minūtes, lai viņa acis vairs nebūtu apsarkušas
no raudāšanas.

Un, protams, asiņu traipi tagad atradās uz mūsu
jaunākā dēla krekla mugurpuses.

Mūsu otrais dēls ir stratēģiski aptvējis savas
kājas ar rokām, apslēpjot sporta zeķes, lai viss
būtu saskaņots.

Kas attiecas uz mani, Gerijam vēlāk bija lielas
nepatikšanas, jo visas nebūšanas bija notikušas
manas kavēšanās dēļ.

Tad nu, ja jūs, ieraugot šo mūsu skaisto ģimenes
fotogrāfiju, žēli nodomājat: „Kādēļ gan mēs neva-
ram uzņemt šādu nevainojamu ģimenes bildi?” —
jūs zināt labāk!

Plašsaziņas līdzekļi un misionāru darbs

Kā jau jūs redzat, mums ir jāņem vērā iepriekš-
minētie draudi un riski, tai skaitā arī realitātes
idealizēšana un neauglīga sevis salīdzināšana ar
citiem. Mūsu dzīve parasti nav tik spoža, kā tas
izskatās plašsaziņas līdzekļos. Tajā pašā laikā ir arī
daudz laba, ko mēs esam guvuši un vēl gūsim caur
šīm saziņas platformām.

2017. gadā Misionāru departaments sniedza
jaunus norādījumus attiecībā uz to, kā mēs varam
izmantot plašsaziņas līdzekļus misionāru darba
veikšanā. Daudzus digitālos resursus, kas mums

Es vēl joprojām atceros
manas sievas zvanu. „Garij, kur
tu esi? Mēs esam šeit pie foto-
grāfa, āra studijā. Mēs visi esam gatavi fotografēties.
Man nebija viegli piedabūt puišus saskaņoti apģērbi-
ties un sagatavoties. Vai tu būsi pavisam drīz?”

Taču es biju par to aizmirsis un vēl pat nebiju
izbraucis no biroja! Es kavējos pusotru stundu, un
manas prombūtnes laikā Lesai nebija gājis tik glu-
di, cik gribētos, un situācija jau robežojās ar haosu.

Kas bija atgadījies? Mūsu vecākais dēls bija
skraidījis pa pagalmu, uzgājis ābeli, salasījis dažus
ābolus un sācis apmētāt pārējos puišus. Viņš trāpī-
ja ar ābolu pa muguru mūsu trešajam dēlam, kurš
pakrita un sāka raudāt.

Tajā pašā laikā mūsu otrais dēls bija apsēdies
tā, ka viņa bikšu gali bija uzrāvušies uz augšu.
Pārējie bērni ieraudzīja, ka viņš bija uzvilcis nevis
baznīcas zeķes, kuras viņa māte bija likusi tam
uzvilkt, bet gan baltās sporta zeķes. Lesa vaicāja
viņam: „Kādēļ tu neuzvilki savas baznīcas zeķes?”

Viņš atbildēja: „Man tās nepatīk. Tās kož.”

Un, kamēr Lesa ar viņu sarunājās, mūsu div-
gadīgais dēls, skraidot pa pagalmu, paklupa,
pakrita un pārsita degunu. Viņa baltais svīteris ar
augsto apkakli tika notraipīts ar asinīm. Tobrīd
parādījies es. Vienīgais, kā mēs varējām saglābt
fotogrāfiju, bija novilkt viņam svīteri un uzvilkt to
uz otru pusi, tādējādi noslēpjot asins traipus, lai

pieejami, var izmantot ļoti viegli, vienkārši un ārkārtīgi efektīvi.

Mēs varam izmantot šīs tehnoloģijas tik daudzos pienācīgos un iedvesmojošos veidos! Mums ir jādara viss, kas iespējams, lai mācītu jaunajai paaudzei taisnīgi izmantot jaunākās tehnoloģijas, brīdinot un atturot viņus no to netaisnīgas izmantošanas un ar to saistītajiem riskiem. Tam vajadzētu palīdzēt mums rast pārliecību par to, ka ieguvumi pārsniedz ar šo tehnoloģiju izmantošanu saistītos riskus.

„Cik jauki ir tie vēstneši”

Kādudien, kamēr es gremdējos pārdomās un no sirds lūdzu par šo vēstījumu, es pamodos rīta agrumā un man galvā atskanēja šī dziesma un tās vienkāršie vārdi: „Cik jauki ir tie vēstneši, kuri sludina mums miera evaņģēliju!”⁸

Mūsu vēstījums ir miera vēstījums, un jūs esat tie jaukie vēstneši, kuri to sludina. Jūs varat veikt šo aizraujošo pienākumu caur šiem jauno tehnoloģiju kanāliem. Mēs dzīvojam unikālā pasaulē un pilnības laikmetā, kad, lai sludinātu miera evaņģēliju, mums, pavisam burtiski izsakoties, atliek tikai pakustināt pirkstus.

Mums ir sendienu praviešu pareģojumi, kuros nevainojami raksturots mūsu laiks un doti norādījumi mūsu dienām: „Un vēl, es saku jums, ka pienāks laiks, kad zināšanas par Glābēju izplatīsies katrā tautā, ciltī, valodā un tautībā.” (Mosijas 3:20.)

Mums ir arī vārdi, kas tiek doti mums caur mūsdienu atklāsmi un vēsta par mūsu laiku un apstākļiem, sniedzot atbilstošus norādījumus. Es citēšu elderu Bednāru: „Es ticu, ka ir pienācis laiks, kad mums — Kristus mācekļiem — ir jāsāk pienācīgāk

un vēl efektīvāk izmantot šos iedvesmotos līdzekļus, lai liecinātu par Dievu, Mūžīgo Tēvu, Viņa laimes ieceri Viņa bērnu dzīvē un par Viņa Dēlu, Jēzu Kristu, kurš ir pasaules Glābējs; lai pasludinātu to, ka evaņģēlijs tik tiešām ir ticis atjaunots šajās pēdējās dienās, un paveiktu Tā Kunga darbu.”⁹

Es aicinu ikvienu no jums — nopietni padomāt par savu lomu miera evaņģēlija sludināšanā, kļūstot par šiem jaukajiem vēstnešiem. Darīsim katrs savu daļu, daloties savās „zināšanās par Glābēju” katrā tautā, ciltī, valodā un tautībā! Vislabākais būtu darīt to soli pa solim, unikālā veidā, kas darbojas tieši jūsu personīgajā un jūsu ģimenes gadījumā. Kaut jums visiem būtu drosme atzīmēt, dalīties un publicēt ziņas, kas jums patīk, apstiprināt draudzību, kā arī „blogot, pinot, tvītot, snapot un svaipot” tā, lai cildinātu, godātu un cienītu mūsu mīlošā Debesu Tēva gribu, sludinot zināšanas par Glābēju saviem ģimenes locekļiem, saviem mīļajiem un draugiem, ieskaitot arī savus draugus sociālajos tīklos! ■

No uzrunas „The Knowledge of a Savior” 2017. gada 5. maija Brīgama Janga Universitātes sieviešu konferencē.

ATSAUCES

1. David O. McKay, citāts no Conference Report, 1966. g. okt., 4. lpp.
2. Spencer W. Kimball, „When the World Will Be Converted”, *Ensign*, 1974. g. okt., 11., 10. lpp.
3. Džefrijs R. Holands „Kā sadauzīts trauks” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2013. g. nov., 40.–42. lpp.
4. Skat. Džefrijs R. Holands, „Mormon Message: Like a Broken Vessel”, 2016. g. 20. jūn., mormonnewsroom.org.
5. Skat. „President Uchtdorf Relates Flying to Gospel in Post and Video with Grandson”, 2016. g. 30. sept., LDS.org.
6. Tomass S. Monsons, „Living the Abundant Life”, *Liahona*, 2012. g. janv., 4. lpp.
7. Dž. Devns Kornišs, „Vai es esmu pietiekami labs? Vai man izdosies?” *Liahona*, 2016. g. nov., 33. lpp.
8. „How Lovely Are the Messengers”, hymnary.org.
9. Deivids A. Bednārs, „Flood the Earth through Social Media”, *Liahona*, 2015. g. aug., 50. lpp.; skat. arī Deivids A. Bednārs, „Sweep the Earth as with a Flood” (video), LDS.org.

Darīsim katrs savu daļu, daloties savās „zināšanās par Glābēju” katrā tautā, ciltī, valodā un tautībā!

Mēs dzīvojam unikālā pasaulē un pilnības laikmetā, kad, lai sludinātu miera evaņģēliju, mums, pavisam burtiski izsakoties, atliek tikai pakustināt pirkstus.

3. NODAĻA

Zelta plāksnes

Ši ir trešā nodaļa no jaunā četru sējumu izdevuma par Baznīcas vēsturi, kura nosaukums ir Svētie: stāsts par Jēzus Kristus Baznīcu pēdējās dienās. Šī grāmata tiks izdota 14 valodās un publicēta Evaņģēlija bibliotēkas lietotnē (Baznīcas vēstures sadaļā), kā arī mājaslapā svetie.lds.org. Turpmākajos žurnāla izdevumos tiks publicētas vairākas nākamās nodaļas, līdz tiks izdots pirmais grāmatas sējums, kas nāks klajā šī gada laikā. Šīs nodaļas būs pieejamas 47 valodās, tās varēs lasīt Evaņģēlija bibliotēkas lietotnē un mājaslapā svetie.lds.org. Grāmatas 2. nodaļā ir sniegts apraksts par Džozefa pirmo vizīti, kad viņš 1820. gada pavasarī redzēja Tēvu un Dēlu.

Pagāja trīs gadi un trīs pļaujas. Džozefs visbiežāk nodarbojās ar līdumu lišanu, zemes aršanu un strādāja par līgumstrādnieku, lai iegūtu naudu ikgada maksājumam par ģimenes īpašumu. Darba dēļ viņam bija neiespējami bieži apmeklēt skolu, un lielāko daļu sava brīvā laika viņš pavadīja ar ģimeni vai citiem strādniekiem.

Džozefs un viņa draugi bija jauni un dzīvespriecīgi. Dažkārt viņi izdarīja muļķīgas kļūdas, un Džozefs atklāja, ka tad, ja viņam ir vienreiz piedots, nenožimēja, ka viņam vairs nekad nevajadzēs nožēlot grēkus. Turklāt viņa brīnišķīgā vizīja nesniedza atbildes uz katru viņa jautājumu, kā arī pilnībā negaisināja viņa apjukumu.¹ Tādēļ viņš centās būt tuvu Dievam. Viņš lasīja Bībeli, paļāvās uz Jēzus Kristus spēku, kas varēja viņu izglābt, un paklausīja Tā Kunga pavēlei — nepievienoties nevienai baznīcai.

Līdzīgi daudziem cilvēkiem šajā apgabalā, starp kuriem bija arī viņa tēvs, Džozefs ticēja, ka Dievs varēja atklāt zināšanas caur vienkāršiem priekšmetiem, tādiem kā nūja un akmens, kā Viņš to bija darījis ar Mozu, Āronu un citiem Bībelē.² Kādu dienu, palīdzot kaimiņam izrakt aku, Džozefs atrada nelielu akmeni, kas bija gulējis dziļi zem zemes. Apzinoties, ka cilvēki dažreiz izmantoja īpašus

akmeņus, lai meklētu pazudušus priekšmetus vai apslēptus dārgumus, Džozefu māca ziņkārība, vai šis varētu būt tāds akmens. Ieskatoties tajā, viņš redzēja to, ko miesīgā acs nevar saskatīt.³

Tas, kā Džozefs spēja izmantot šo akmeni, atstāja iespaidu uz ģimenes locekļiem, kuri to uzskatīja par dievišķās labvēlības izpausmi.⁴ Lai arī Džozefam bija gaišreģa dāvana, viņš tik un tā nebija pārliecināts, vai Dievs bija ar viņu apmierināts. Viņš vairs nesajuta piedošanu un mieru, ko bija sajutis pēc savas vizījas, kurā redzēja Tēvu un Dēlu. Tā vietā viņš bieži sajūtās nosodīts par savu vājumu un nepilnībām.⁵

1823. gada 21. septembrī septiņpadsmit gadus vecais Džozefs gulēja nomodā bēniņu guļamistabā kopā ar saviem brāļiem. Tovakar viņš bija palicis nomodā līdz vēlam vakaram, klausoties, kā viņa ģimene runāja par dažādām baznīcām un to mācībām. Tagad visi bija aizmiguši, un mājā valdīja klusums.⁶

Atrazdamies savā tumšajā istabā, Džozefs sāka dedzīgi lūgties Dievu, lai Viņš piedotu viņa grēkus. Viņš ļoti vēlējās sarunāties ar debesu sūtni, kurš varētu viņam apliecināt viņa stāvokli Tā Kunga priekšā un dāvāt viņam zināšanas par evaņģēliju, kas viņam tika apsoltas birzī. Džozefs zināja, ka Dievs jau agrāk bija atbildējis uz viņa lūgšanām, un viņam bija pilnīga pārliecība, ka Viņš atbildēs atkal.

Džozefam lūdzot, pie viņa gultas parādījās gaismas un tā kļuva arvien spožāka, līdz piepildīja visus bēniņus. Džozefs paskatījās augšup un ieraudzīja gaisā stāvam

eņģeli. Eņģelim mugurā bija vienlaidus balts apmetnis, kas sedza viņa ķermeni līdz plaukstas locītavām un potītēm. No viņa staroja gaisma, un viņa seja spīdēja kā zibens.

Sākumā Džozefs nobijās, taču drīz viņu pārņēma miers. Eņģelis nosauca viņu vārdā un stādījās priekšā kā Moronijs. Viņš pateica, ka Dievs ir piedēvis Džozefam viņa grēkus un ka tagad viņam ir darbs, kas Džozefam ir veicams. Viņš paziņoja, ka Džozefa vārdu pieminēs gan ar labu, gan ļaunu visās tautās.⁷

Moronijs runāja par zelta plāksnēm, kas bija noglabātas tuvējā pakalnā. Uz šīm plāksnēm bija iegravēts senas tautas, kas reiz apdzīvoja Amerikas kontinentu, pieraksts. Šajā pierakstā bija stāstīts par viņu izcelsmi, kā arī to, ka viņus apmeklēja Jēzus Kristus un mācīja Sava evaņģēlija pilnību.⁸ Moronijs teica, ka kopā ar plāksnēm bija noglabāti divi gaišreģu akmeņi, kurus Džozefs vēlāk nosauca par Urīmu un Tumīmu jeb iztulkotājiem. Tas Kungs bija sagatavojis šos akmeņus, lai palīdzētu Džozefam pārtulkot pierakstu. Caurspīdīgie akmeņi bija sastiprināti kopā un savienoti ar krūšu bruņām.⁹

Atlikušajā apmeklējuma laikā Moronijs citēja pravietojumus no Jesajas, Joēla, Malehija un Apustuļu darbu Bībeles grāmatām. Viņš paskaidroja, ka Tā Kunga atnākšana ir tuvu un ka cilvēces ģimene nepiepildīs savu radīšanas mērķi, ja vien vispirms netiks atjaunota Dieva senā derība.¹⁰ Moronijs pateica, ka Dievs bija izvēlējis Džozefu, lai atjaunotu šo derību, un, ja viņš izvēlēšies būt uzticīgs Dieva pavēlēm, viņš būs tas, kas atklās uz plāksnēm esošo pierakstu.¹¹

Pirms aiziešanas eņģelis pavēlēja Džozefam rūpēties par plāksnēm un nevienam tās nerādīt, ja vien viņam netiks norādīts citādi, brīdinot viņu, ka viņš tiks iznīcināts, ja neklausīs viņa padomam. Gaisma tad saplūda ap Moroniju, un viņš pacēlās debesīs.¹²

Džozefam gulot gultā un domājot par vīziju, istabu atkal piepildīja gaisma, un vēlreiz parādījās Moronijs un nodeva to pašu vēstījumu, ko iepriekšējā reizē. Viņš tad devās prom, lai atkal parādītos vēl vienu reizi un nodotu savu vēstījumu trešo reizi.

„Džozef, esi piesardzīgs,” viņš teica. „Kad tu dosies pēc plāksnēm, tavš prāts tiks piepildīts ar tumsību, un tavā prātā iezagsies visādas ļaunas domas, lai novērstu tevi no Dieva

pavēļu turēšanas.” Vadot Džozefu pie kāda, kas varētu viņu atbalstīt, Moronijs mudināja viņu pastāstīt savam tēvam par savām vīzijām.

„Viņš ticēs katram tavam vārdam,” eņģelis apsolīja.¹³

Nākamajā rītā Džozefs neko neteica par Moroniju, lai arī zināja, ka arī viņa tēvs ticēja vīzijām un eņģeļiem. Tā vietā viņi kopā ar Alvinu visu rītu novāca ražu no kāda tuvējā lauka.

Darbs bija grūts. Džozefs centās turēties līdzī savam brālim, kad abi vicināja savas izkaptis augstās labības laukā. Taču Moronija apmeklējumu dēļ viņš bija nomodā visu nakti, un savās domās viņš arvien atgriezās pie senā pieraksta un pakalna, kurā tas bija noglabāts.

Drīz vien viņš pārstāja strādāt, un Alvins to ievēroja. „Mums jāturpina strādāt,” viņš uzsauca Džozefam, „vai arī mēs neizpildīsim savu darbu.”¹⁴

Džozefs centās strādāt cītīgāk un ātrāk, taču, lai ko viņš

nedarītu, viņš nevarēja turēties līdzī Alvinam. Pēc kāda brīža Džozefs, vecākais, ievēroja, ka Džozefs izskatījās bāls un atkal bija pārstājis strādāt. „Ej mājās,” viņš teica, domādams, ka viņa dēls bija slims.

Džozefs paklausīja savam tēvam un klupdams sāka iet uz māju pusi. Taču, cenšoties pārkāpt pāri žogam, viņš novārdzis nokrita zemē.

Kamēr viņš gulēja zemē, cenšoties atgūt spēkus, viņš ieraudzīja Moroniju atkal stāvam virs viņa, gaismas ieskaustu.

„Kāpēc tu neatklāji savam tēvam, ko es tev biju teicis?” viņš pajautāja.

Džozefs teica, ka baidījās, ka viņa tēvs viņam neticēs.

„Viņš ticēs,” Moronijs apliecināja viņam un tad vēlreiz atkārtoja savu vēsti no iepriekšējā vakara.¹⁵

Džozefs, vecākais, raudāja, kad viņa dēls pastāstīja viņam par eņģeli un viņa vēsti. „Tā bija vīzija no Dieva,” viņš teica. „Izpildi to.”¹⁶

Džozefs nekavējoties devās uz pakalnu. Pa nakti Moronijs bija parādījis viņam vīziju par to, kur plāksnes bija noslēptas, tāpēc viņš zināja, kurp doties. Pakalns, viens no lielākajiem tajā apgabalā, bija aptuveni 4,8 kilometrus no viņa mājām. Plāksnes bija noglabātas zem liela, apaļa akmens pakalna rietumu pusē, netālu no virsotnes.

Kumoras kalns atrodas netālu no Palmīras, Ņujorkas štatā, aptuveni 4,8 km uz dienvidaustrumiem no Smitu ģimenes saimniecības. Džozefs zināja, kurp iet, lai uzietu tur noglabātās Mormona Grāmatas plāksnes, jo Moronijs bija parādījis viņam šo kalnu vīzijā.

Pa ceļam Džozefs domāja par plāksnēm. Lai arī viņš zināja, ka tās bija svētas, viņam bija grūti pretoties domām par to, cik daudz tās bija vērtas. Viņš bija dzirdējis nostāstus par apslēptiem dārgumiem, ko apsargāja sargeņģeļi, taču Moronijs un plāksnes, kuras viņš bija raksturojis, atšķīrās no šiem nostāstiem. Moronijs bija debesu sūtnis, ko sūtīja Dievs, lai droši nodotu šo pierakstu Viņa izraudzītajam gaišrēģim. Un šīs plāksnes bija vērtīgas nevis tāpēc, ka tās bija no zelta, bet tāpēc, ka tās liecināja par Jēzu Kristu.

Tomēr Džozefs nespēja nedomāt par to, ka viņš tagad precīzi zināja, kur atrast pietiekami daudz dārgumu, lai izklūtu ar savu ģimeni no nabadzības.¹⁷

Nonācis pie pakalna, Džozefs atrada vietu, ko bija redzējis vīzijā, un sāka rakt pie akmens malām, līdz tās bija atsegtas. Tad viņš sameklēja lielu koka zaru un izmantoja to kā sviru, lai paceltu akmeni un pastumtu to malā.¹⁸

Zem lielā akmens bija kaste, kuras sienas un pamatne bija izgatavotas no akmens. Ieskatoties iekšā, Džozefs ieraudzīja zelta plāksnes, gaišreģu akmeņus un krūšu bruņas.¹⁹ Uz plāksnēm bija seni raksti, un vienā pusē tās bija sastiprinātas ar trīs gredzeniem. Katra plāksne bija plāna, aptuveni 15 centimetrus plata un 20 centimetrus gara. Daļa plāksņu izskatījās aizzīmogota, tāpēc neviens nevarēja tās izlasīt.²⁰

Pārsteigumā Džozefs atkal domāja, cik tās varētu būt vērtas. Viņš pasniedzās pēc tām un sajuta trieciena impulsu izskrienam caur ķermeni. Viņš atrāva savu roku, taču tad sniedzās pēc plāksnēm vēl divas reizes, un abas reizes sajuta triecienus.

„Kāpēc es nevaru iegūt šo grāmatu?” viņš izsaucās.

„Tāpēc ka tu neesi turējis Tā Kunga pavēles,” kāda balss tuvumā teica.²¹

Džozefs pagriezās un ieraudzīja Moroniju. Uzreiz viņa prātu pārņēma iepriekšējās nakts vēsts, un viņš saprata, ka bija aizmirsis šī pieraksta patieso nolūku. Viņš sāka lūgt Dievu, un viņa prāts un dvēsele atmodās Svētajam Garam.

„Skaties,” Moronijs pavēlēja. Vēl viena vīzija atklājās Džozefa skatam, un viņš redzēja Sātānu, kuram apkārt bija neskaitāmi viņa pulki. „Tas viss tiek rādīts, labais un ļaunais, svētais un nešķīstais, Dieva godība un tumsības spēki,” eņģelis paziņoja, „lai tu turpmāk zinātu šos divus spēkus un lai tevi nekad neietekmētu vai nepārņemtu ļaunā spēks.”

Viņš norādīja Džozefam šķīstīt savu sirdi un stiprināt savu prātu, lai saņemtu pierakstu. „Ja arī kādreiz šīs svētās lietas tiks saņemtas, tām ir jātiek saņemtām ar lūgšanu un uzticību paklausībā Tam Kungam,” Moronijs paskaidroja. „Tās nav šeit noglabātas, lai gūtu peļņu un krātu bagātības šīs pasaules goda dēļ. Tās tika aizzīmogotas ar ticības lūgšanu.”²²

Džozefs vaicāja, kad viņš varēs saņemt plāksnes.

„Nākamā septembra divdesmit otrajā dienā,” Moronijs teica, „ja tu atvedīsi sev līdzī istic cilvēku.”

„Kas ir īstais cilvēks?” Džozefs jautāja.

„Tavs vecākais brālis.”²³

Jau kopš mazotnes Džozefs zināja, ka varēja paļauties uz savu vecāko brāli. Alvinam tagad bija divdesmit pieci gadi,

un viņš jau būtu varējis iegādāties savu lauku saimniecību, ja to būtu vēlējis. Taču viņš bija izvēlējis palikt ģimenes saimniecībā, lai palīdzētu saviem vecākiem iekārtoties un nostiprināties uz savas zemes, kad viņi jau sāka novecot. Viņš bija nopietns un strādīgs, un Džozefs viņu ļoti mīlēja un apbrīvoja.²⁴

Varbūt Moronijs sajuta, ka Džozefam bija vajadzīga sava brāļa gudrība un spēks, lai kļūtu par tādu cilvēku, kuram Tas Kungs varētu uzticēt plāksnes.

Atgriežoties mājās tajā vakarā, Džozefs bija noguris. Taču, tiklīdz viņš ienāca pa durvīm, viņa ģimene sapulcējās ap viņu, dedzīgi vēlēdamies zināt, ko viņš bija atradis pakalnā. Džozefs sāka viņiem stāstīt par plāksnēm, taču Alvins pārtrauca viņu, kad ievēroja, cik noguris Džozefs izskatījās.

„Iesim gulēt,” viņš teica, „un celsimies agri no rīta, un dosimies pie darba.” Viņiem būtu daudz laika rītdien, lai uzklusītu Džozefa stāsta atlikušo daļu. „Ja māte mums pagatavos agras vakariņas,” viņš teica, „mums tad būs jauks un garš vakars, un mēs visi apsēdīsimies un uzklusīsim tevi.”²⁵

Nākamajā vakarā Džozefs pastāstīja, kas notika pie pakalna, un Alvins noticeja viņam. Būdams vecākais dēls ģimenē, Alvins vienmēr sajutās atbildīgs par savu novecojošo vecāku fizisko labklājību. Viņš un viņa brāļi pat sāka būvēt lielāku ģimenes māju, lai viņiem būtu ērtāk dzīvot.

Tagad šķita, ka Džozefs rūpējās par viņu garīgo labklājību. Vakaru pēc vakara viņš valdzināja ģimeni, runājot par zelta plāksnēm un cilvēkiem, kas tās uzrakstīja. Ģimenes attiecības kļuva ciešākas, un viņu mājās valdīja mierīga un laimīga gaisotne. Katrs sajuta, ka drīzumā bija jānotiek kaut kam brīnišķīgam.²⁶

Tad, kādu rudens rītu, mazāk nekā divus mēnešus pēc Moronija apmeklējuma, Alvins pārnāca mājās ar smagām sāpēm vēderā. Saliecies agonijā, viņš lūdās tēvam izsaukt palīdzību. Kad beidzot ieradās ārsts, viņš iedeva Alvinam lielu devu ar kaļķainām zālēm, taču tas tikai visu pasliktināja.

Alvins dienām ilgi gulēja gultā, lokoties sāpēs. Zinot, ka droši vien mirs, viņš pasauca Džozefu. „Dari visu, kas tavos spēkos, lai saņemtu pierakstus,” Alvins teica. „Esi uzticīgs, saņemot norādījumus, un ievēro katru bausli, kas tev tiks dots.”²⁷

Pēc neilga laika viņš nomira, un mājas pārņēma bēdas. Bērns mācītājs gandrīz pateica, ka Alvins ir devies uz ellī,

izmantodams viņa nāvi, lai brīdinātu citus par to, kas notiks, ja vien Dievs neiejausies, lai viņus izglābtu. Džozefs, vecākais, bija saniknots. Viņa dēls bija labs, jauns vīrietis, un viņš nevarēja noticēt, ka Dievs viņu gribētu nolādēt.²⁸

Alvinam nomirstot, runas par plāksnēm beidzās. Viņš bija tik nelokāms Džozefa dievišķā aicinājuma atbalstītājs, ka, tiklīdz tika pieminētas plāksnes, tas atsauc atmiņā viņa nāvi. Ģimene to nespēja panest.

Džozefs ārkārtīgi ilgojās pēc Alvina un ļoti smagi pārdzīvoja viņa nāvi. Viņš cerēja, ka varēs paļauties uz savu vecāko brāli, lai viņš palīdzētu viņam iegūt pierakstus. Tagad viņš jutās pamests.²⁹

Kad beidzot pienāca diena, lai atkal dotos uz pakalnu, Džozefs devās viens. Alvinam neesot klāt, viņš nebija drošs, vai Tas Kungs uzticēs viņam plāksnes. Taču viņš domāja, ka ir spējis ievērot katru bausli, ko Tas Kungs bija

Kumoras kalna galā ir uzstādīta Moronija statuja, lai pieminētu vietu, kur 1823. gada 22. septembrī Džozefs Smits pirmoreiz redzēja Mormona Grāmatas plāksnes un saņēma tās tieši pēc četriem gadiem.

viņam devis un kā bija ieteicis viņa brālis. Moronija norādījumi plāksņu saņemšanai bija skaidri. „Tev tās ir jāpaņem rokās un nekavējoties jādodas tieši uz māju,” eņģelis bija teicis, „un jāieslēdz tās.”³⁰

Pakalnā Džozefs pacēla akmeni ar sviru, iebāza roku akmens kastē un izcēla plāksnes. Viņa prātā tad iešāvās doma: citi priekšmeti kastē bija vērtīgi, un tos bija jānoslēpj, pirms viņš devās mājās. Viņš nolika plāksnes zemē un pagriezās, lai apklātu kasti. Taču, kad viņš atkal grasījās paņemt plāksnes, tās bija pazudušas. Nemierā viņš nometās ceļos un lūdza, lai uzzinātu, kur tās bija palikušas.

Parādījās Moronijs un pateica Džozefam, ka viņš atkal nebija ievērojis norādījumus. Viņš ne tikai bija nolīcis plāksnes zemē, vispirms nepārliecinoties par to drošību, bet arī bija izlaidis tās no sava skata. Lai kā jaunais gaišredzīgais vēlējās darīt Tā Kunga darbu, viņš pagaidām nespēja nosargāt seno pierakstu.

Džozefs bija vilies sevī, taču Moronijs norādīja viņam atgriezties pēc plāksnēm nākamajā gadā. Viņš arī vairāk mācīja viņam par Tā Kunga plānu attiecībā uz Dieva valstību un diženo darbu, kas sāka virzīties uz priekšu.

Kad eņģelis bija aizgājis, Džozefs aizlavījās lejup no kalna, uztraukdamies par to, ko domās viņa ģimene, kad viņš pārradīsies mājās tukšām rokām.³¹ Kad viņš ienāca mājā, visi gaidīja viņu. Viņa tēvs uzreiz pajautāja, vai viņam bija plāksnes.

„Nē,” viņš atbildēja. „Es nevarēju tās dabūt.”

„Vai tu tās redzēji?”

„Es tās redzēju, taču nevarēju tās paņemt.”

„Es būtu tās paņēmis,” Džozefs, vecākais, teica, „ja būtu bijis tavā vietā.”

„Tu nezini, ko saki,” Džozefs teica. „Es nevarēju tās dabūt, tāpēc ka Tā Kunga eņģelis man neļāva.”³² ■

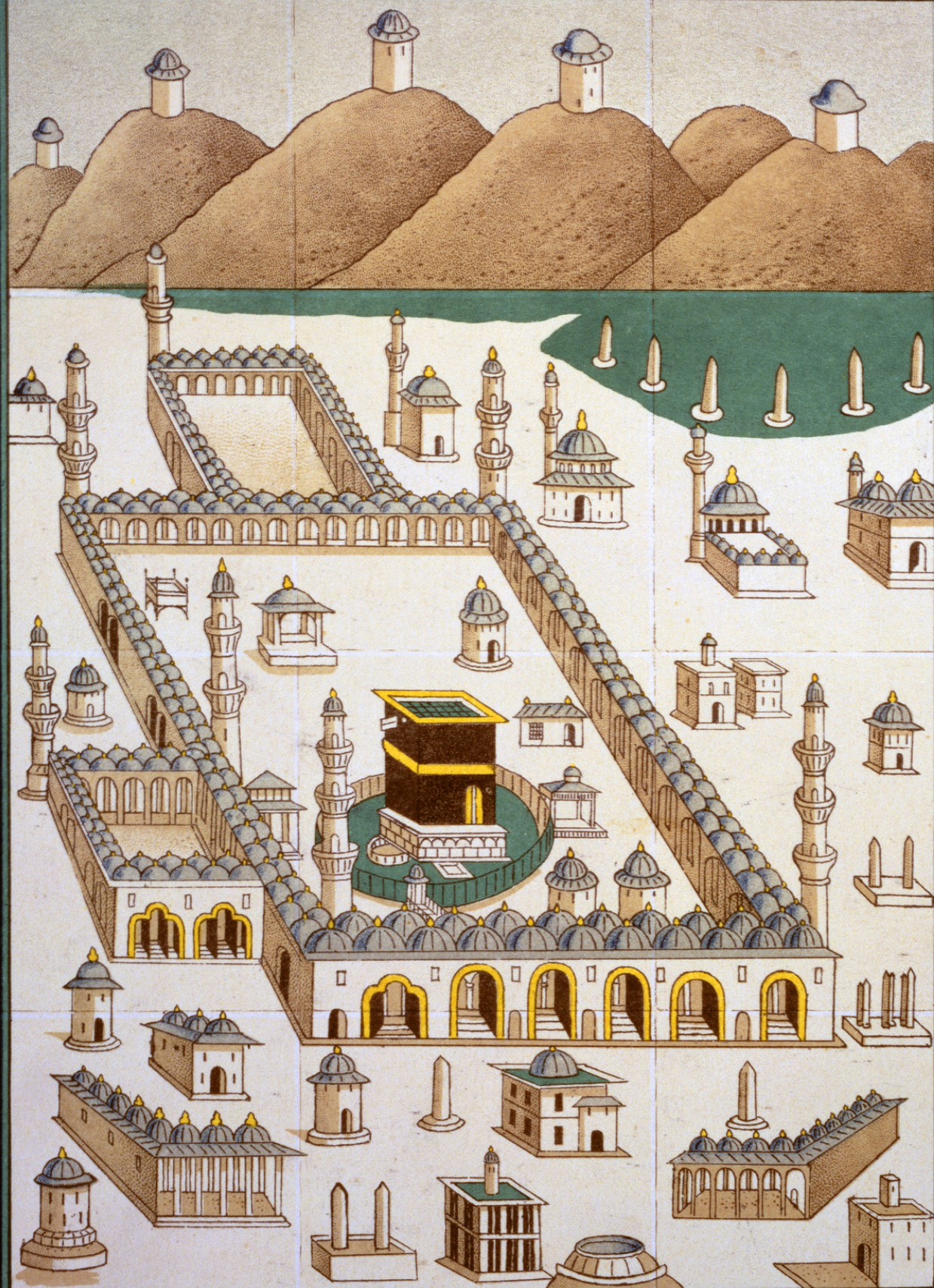
Pilnīgu tajā citēto darbu sarakstu angļu valodā var atrast mājaslapā saints.lds.org.

Atsaucēs minētais vārds *Temats* norāda, ka mājaslapā svetie.lds.org ir pieejama papildus informācija.

ATSAUCES

1. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 4–5, citēts no *JSP*, H1:220 (2. uzmetums); Joseph Smith History, circa Summer 1832, 1, citēts no *JSP*, H1:11.
2. „Joseph Smith as Revelator and Translator”, citēts no *JSP*, MRB:xxi; Turley, Jensen, and Ashurst-McGee, „Joseph the Seer”, 49.–50. lpp.; skat. arī Mosijas 8:17, Almas 37:6–7, 41 un Mācības un Derību 10:1, 4 (Revelation, Spring 1829 vietnē josephsmithpapers.org).
3. Bushman, *Rough Stone Rolling*, 48.–49. lpp.; Bushman, „Joseph Smith as Translator”, 242. lpp. **Temats:** Gaišreģu akmeņi
4. Lucy Mack Smith, History, 1845, 95; skat. arī Almas 37:23.
5. Joseph Smith History, circa Summer 1832, 4, citēts no *JSP*, H1:13–14; Džozefs Smits—Vēsture 1:28–29; Joseph Smith History, 1838–1856,

- volume A-1, 5, citēts no *JSP*, H1:218–220 (2. uzmetums).
6. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 3, [10].
7. Joseph Smith History, circa Summer 1832, 4, citēts no *JSP*, H1:13–14; Džozefs Smits—Vēsture 1:29–33; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 5, citēts no *JSP*, H1:218–222 (2. uzmetums); Pratt, *Interesting Account*, 6, citēts no *JSP*, H1:524; Hyde, *Ein Ruf aus der Wüste*, 17–20. **Temats:** Eņģelis Moronijs
8. Joseph Smith, Journal, Nov. 9–11, 1835, citēts no *JSP*, J1:88.
9. Džozefs Smits—Vēsture 1:35; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 5, citēts no *JSP*, H1:222 (2. uzmetums); Joseph Smith History, circa Summer 1832, 4, citēts no *JSP*, H1:14; Oliver Cowdery, „Letter IV”, *LDS Messenger and Advocate*, 1835. g. febr., 1:65–67; Turley, Jensen, and Ashurst-McGee, „Joseph the Seer”, 49.–54. lpp.; „Mormonism—No. II”, *Tiffany's Monthly*, 1859. g. jūl., 164. lpp. **Temats:** Gaišreģu akmeņi
10. Džozefs Smits—Vēsture 1:36–41; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 5–6, citēts no *JSP*, H1:222–26 (2. uzmetums); Joseph Smith, Journal, Nov. 9–11, 1835, citēts no *JSP*, J1:88–89.
11. Oliver Cowdery, „Letter IV”, *LDS Messenger and Advocate*, 1835. g. febr., 1:78–79; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 3, [11].
12. Džozefs Smits—Vēsture 1:42–43; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 6, citēts no *JSP*, H1:226 (2. uzmetums).
13. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 3, [10]–[11]; Oliver Cowdery, „Letter IV”, *LDS Messenger and Advocate*, 1835. g. febr., 1:79–80; Oliver Cowdery, „Letter VII”, *LDS Messenger and Advocate*, 1835. g. jūl., 1:156–157; Džozefs Smits—Vēsture 1:44–46; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 6–7, citēts no *JSP*, H1:230–232 (2. uzmetums); Joseph Smith, Journal, Nov. 9–11, 1835, citēts no *JSP*, J1:88–89.
14. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 3, [11]; skat. arī Smith, *William Smith on Mormonism*, 9. lpp.
15. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 3, [11]; Smith, *Biographical Sketches*, 82. lpp.; Džozefs Smits—Vēsture 1:48–49; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 7, citēts no *JSP*, H1:230–232 (2. uzmetums); Joseph Smith, Journal, Nov. 9–11, 1835, citēts no *JSP*, J1:89.
16. Joseph Smith, Journal, Nov. 9–11, 1835, citēts no *JSP*, J1:89.
17. Oliver Cowdery, „Letter VIII”, *LDS Messenger and Advocate*, 1835. g. okt., 2:195–197. **Temats:** Dārgumu meklēšana
18. Oliver Cowdery, „Letter VIII”, *LDS Messenger and Advocate*, 1835. g. okt., 2:195–197; Džozefs Smits—Vēsture 1:51–52; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 6–7, citēts no *JSP*, H1:230–232 (2. uzmetums); skat. arī Packer, „A Study of the Hill Cumorah”, 7.–10. lpp.
19. Džozefs Smits—Vēsture 1:52; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 7, citēts no *JSP*, H1:232 (2. uzmetums). **Temats:** Zelta plāksnes
20. Joseph Smith, „Church History”, *Times and Seasons*, 1842. g. 1. marts, 3:707, citēts no *JSP*, H1:495.
21. Oliver Cowdery, „Letter VIII”, *LDS Messenger and Advocate*, 1835. g. okt., 2:197–198; skat. arī Pratt, *Interesting Account*, 10, citēts no *JSP*, H1:527–529.
22. Oliver Cowdery, „Letter VIII”, *LDS Messenger and Advocate*, 1835. g. okt., 2:198–199.
23. Knight, Reminiscences, 1; Joseph Smith, Journal, Nov. 9–11, 1835, citēts no *JSP*, J1:89; Džozefs Smits—Vēsture 1:53–54; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 7, citēts no *JSP*, H1:232–234 (2. uzmetums); skat. arī Jessee, „Joseph Knight's Recollection of Early Mormon History”, 31. lpp.
24. Joseph Smith, Journal, Aug. 23, 1842, citēts no *JSP*, J1:116–17.
25. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 3, [12]; book 4, [3]; Smith, *Biographical Sketches*, 83. lpp.
26. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 4, [1]–[3]; Smith, *Biographical Sketches*, 86.–87. lpp.; skat. arī Lucy Mack Smith, History, 1845, 89; un Bushman, *Refinement of America*, 425.–427. lpp. **Temats:** Džozefa, vec., un Lūcijas Makas Smitu ģimene
27. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 4, [3]–[5].
28. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 4, [6]–[8]; „Wm. B. Smith's Last Statement”, *Zion's Ensign*, 1894. g. 13. janv., 6. lpp.
29. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 4, [7]; Joseph Smith, Journal, Aug. 23, 1842, citēts no *JSP*, J2:116–117.
30. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 4, [2]–[3].
31. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 4, [2]–[3]; Smith, *Biographical Sketches*, 85.–86. lpp.; Knight, Reminiscences, 1; Džozefs Smits—Vēsture 1:54; Lucy Mack Smith, History, 1845, 88; skat. arī Jessee, „Joseph Knight's Recollection of Early Mormon History”, 31. lpp.
32. Smith, *Biographical Sketches*, 86. lpp.

IZPRATNE PAR

islāmu

Daniēls C. Pītersons

Islāma studiju un arābu valodas profesors, Brigama Janga universitāte

Piezīme! Tāpēc ka ir svarīgi saprast citu ticību piederīgos, Baznīcas vadītāji sajūta, ka būtu lietderīgi sniegt pārskatu par islāma, pasaules otrās lielākās reliģijas, vēsturi un mācībām.

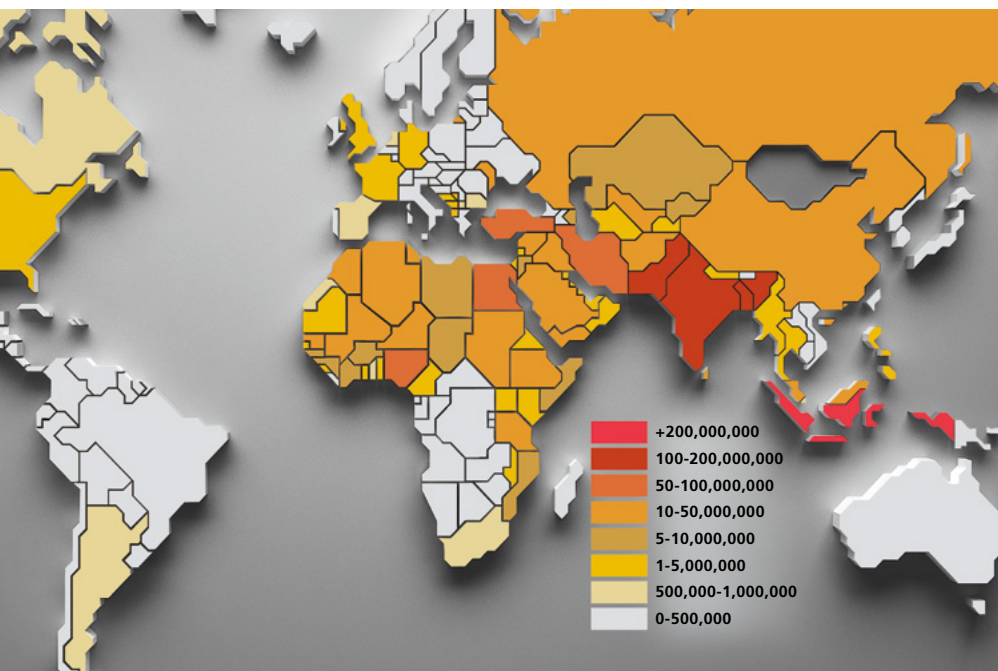
Vai tas ir uz labu vai ļaunu, taču nepaiet gandrīz ne diena, kad par islāmu un musulmaņiem nebūtu dzirdams ziņās. Tāpēc ir saprotams, ka daudzos, kas nepieder islāmam, — starp kuriem ir arī pēdējo dienu svētie — tas raisa ziņkāribu un pat bažas. Vai mums ir jebkas kopīgs ar saviem musulmaņu kaimiņiem? Vai mēs varam kopā dzīvot un strādāt?

Vispirms varētu būt noderīga neliela vēsturiskā informācija:

m. ē. 610. gadā kāds pusmūža arābu tirgotājs, kuru sauca Muhameds, uzkāpa kalnā pie savas dzimtās pilsētas Mekas, lai gremdētos pārdomās un lūgtu Dievu par visapkārt valdošo reliģisko apjukumu. Pēc tam viņš pastāstīja, ka bija saņēmis vīziju, kurā tika aicināts par pravieti savai tautai. Ar to aizsākās reliģija, kas pazīstama kā islāms. Šī vārda nozīme ir „pakļaušanās” (Dievam). Ticīgais islāmā tiek saukts par musulmani, kas nozīmē — „tāds, kas pakļaujas”.

Vēlāk Muhameds teica, ka saņēmis daudzas atklāsmes līdz pat savai nāvei — nepilnus 25 gadus vēlāk. Vispirms viņš tās pastāstīja savas dzimtās pilsētas

19. gadsimta mozaika, kurā ilustrēta Kaaba Mekā, kas ir Muhameda dzimtā pilsēta un vissvētākā pilsēta islāma pasaulē.

Musulmaņu izplatība pa valstīm visā pasaulē, miljonus cilvēku (Pew Research Center, 2009).

iedzīvotājiem, brīdinot par gaidāmajiem Dieva sodiem, aicinot savus klausītājus nožēlot grēkus un pienācīgi rūpēties par atraidnēm, bāreņiem un nabagajiem un sludinot par vispārējo augšāmcelšanos no mirušajiem un pēdējo Dieva tiesu.

Tomēr izsmiekls un vajāšana, kam viņš un viņa sekotāji bija pakļauti, kļuva tik spēcīga, ka viņiem bija jābēg uz Medīnu, pilsētu, kas atradās aptuveni

četrus dienu gājiena attālumā uz ziemeļiem, jānot ar kamieli.

Tur Muhameda loma dramatiski mainījās.¹ Būdams tikai sludinātājs un brīdinātājs, viņš kļuva par likumdevēju, soģi un politisko vadītāju nozīmīgā arābu pilsētā un ar laiku visā Arābijas pussalā. Šāda agrīna ticīgo kopienas nodibināšana piešķīra islāmam reliģisko identitāti, kas sakņojas likumā un taisnīgumā un

kas joprojām ir viena no tā visspilgtākajām un svarīgākajām iezīmēm.

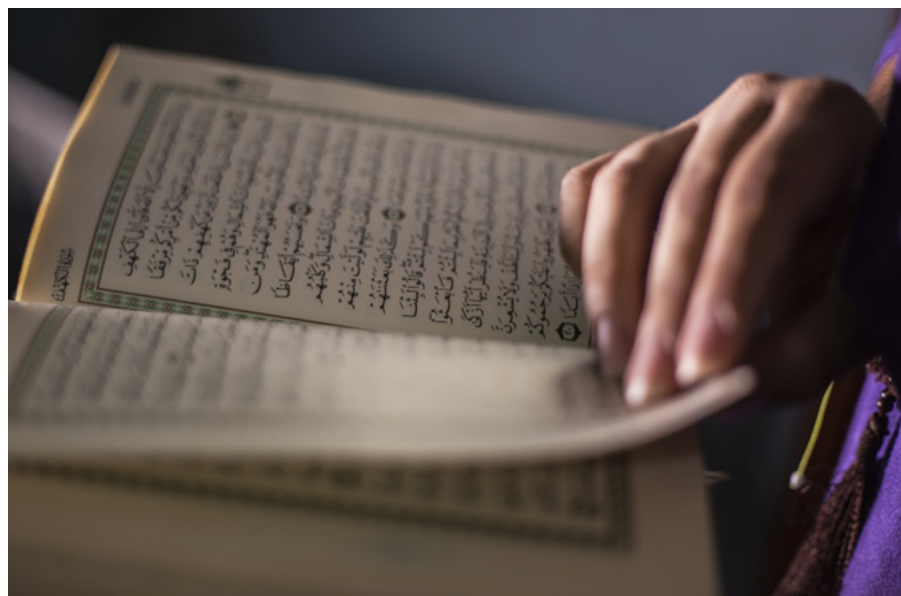
Pēc Muhameda nāves, m. ē. 632. gadā, viņa sekotāji sadalījās divos galvenajos atzaros. Sākotnēji dalīšanās iemesls bija jautājums par to, kam vajadzētu būt viņa pēctecim — islāma kopienas vadītājam.² Lielāko atzaru sauc par sunnītiem (kas apgalvo, ka ievēro *sunnū* jeb Muhameda paraugu, un kas ir samērā liberāli attiecībā uz pēctecības jautājumu). Otrs atzars, kas izveidojās no Muhameda znota Alī sekotājiem, tika saukts *shi'at 'Alī* (Alī atzars) un tagad ir plaši pazīstams vienkārši kā šīa. Atšķirībā no sunnītiem, šīa (pazīstami kā šīiti vai šīitu musulmaņi) uzskata, ka tiesības būt par vadītājiem kopienā pēc Muhameda nāves īstenībā piederēja pravieša Muhameda tuvākajam vīriešu kārtas radniekam Alī un viņa mantiniekiem.

Neskatoties uz šīm nesaskaņām, islāma pasaule reliģiski ir bijusi vienotāka par kristietību. Turklāt vairākus gadsimtus (aptuveni pēc m. ē. 800. gada) islāma civilizācija, iespējams, bija visattīstītākā pasaulē, runājot par tādām nozarēm kā zinātne, medicīna, matemātika un filozofija.

Musulmaņu doktrīnas un paradumu avoti

Atklāsmes, kuras saņēma Muhameds, desmit vai divdesmit

Musulmaņi uzskata, ka Korāns ir Allāha vārds, kas dots tieši Muhamedam.

gadu laikā pēc viņa nāves tika apkopotas grāmatā ar nosaukumu Korāns (no arābu valodas darbības vārda *qara'a*, kas nozīmē „lasīt” vai „deklamēt”). Korāns sastāv no 114 nodaļām un nav stāsts par Muhamedu. Līdzīgi Mācībai un Derībām, tas nemaz nav stāstījums; musulmaņi to uzskata par Dieva vārdu (un vārdiem), kas doti tieši Muhamedam.³

Kristieši tajā atradīs pazīstamas tēmas. Tajā ir runāts, piemēram, par to, ka Dievs radīja Visumu septiņās dienās, ka Viņa pārraudzībā Ādams un Ieva dzīvoja Ēdenes dārzā, ka

Aptuveni divi miljoni musulmaņu katru gadu dodas svētceļojumā uz Meku.

viņus kārdināja velns, par viņu krišanu un turpmāk par virkni praviešu aicināšanu (lielākā daļa no tiem ir minēti arī Bībelē). Šie pravieši ir aprakstīti Korānā kā *musulmaņi*, kas pakļāvuši savu gribu Dievam.

Ābrahāms, kas ir raksturots kā Dieva draugs, bieži ir minēts Korānā.⁴ (Starp citu, tiek uzskatīts, ka viņš saņēma citas atklāsmes, kuras viņš pierakstīja, taču kuras tika nozaudētas.⁵) Sava loma ir arī Mozum, faraonam un Israēla bērnu iziešanai no Ēģiptes.

Pārsteidzoši, bet Marija, Jēzus māte, ir minēta 34 reizes Korānā, salīdzinot ar 19 reizēm Jaunajā Derībā. (Viņa patiesībā ir vienīgā — vārdā nosauktā — sieviete Korānā.)

Korānā pastāvīgi tiek atkārtota mācība par *tauhīdu*, kas var tikt tulkots kā monoteisms jeb, burtiskāk, „padarīt par vienu”. Tas attēlo vienu no centrālajiem islāma principiem: ka ir tikai viena pilnīgi unikāla dievišķa būtne. „Viņš nedzemdina un netiek dzemdīnāts,” ir paziņots Korānā, „un nav neviena viņam līdzīga.”⁶ No tā izriet visnozīmīgākā atšķirība starp islāmu un kristietību: musulmaņi netic Jēzus Kristus dievišķumam un Svētajam Garam. Tajā ir norādīts: lai arī visi cilvēki ir vienlīdzīgas Dieva radības, atbilstoši islāma doktrīnai, mēs neesam Viņa bērni.

Tomēr musulmaņi tic, ka Jēzus bija bezgrēcīgs Dieva pravielis, dzimis no jaunavas, un ka Viņam ir

Musulmaņi metas
ceļos lūgšanā piecas
reizes dienā.

iepriekšnoteikta centrālā lomu pēdējo
dienu notikumos. Viņš ir bieži un ar
godbijību minēts Korānā.

Galvenās musulmaņu mācības un paradumi

Tā sauktajos „Piecos islāma
pīlāros” — visprecīzāk tie ir rezumēti
nevis Korānā, bet kādā paziņojumā,
kas tradicionāli ir piedēvēts
Muhamedam, — ir izteikta islāma
pamata doktrīna:

1. Liecība

Ja islāmam būtu universāls kredo,
tas būtu *šahāda* — „ticības apliecinā-
šana” jeb „liecība”. Šis termins attiecas
uz formulējumu arābu valodā, kas tul-
kojumā skanētu tā: „Es liecinu, ka nav
cita dieva, kā vien Dievs [Allāhs] un ka
Muhameds ir Dieva sūtņi.” Šahāda ir
ieejas punkts islāma reliģijā. Lai kļūtu
par musulmani, tas ir jānodeklamē ar
patiesu ticību.

Arābu valodas ekvivalents vārdam
Dievs ir *Allāhs*. Tā ir vārdu *al-* („tas”)
un *ilah* („dievs”) kontrakcija, tas nav

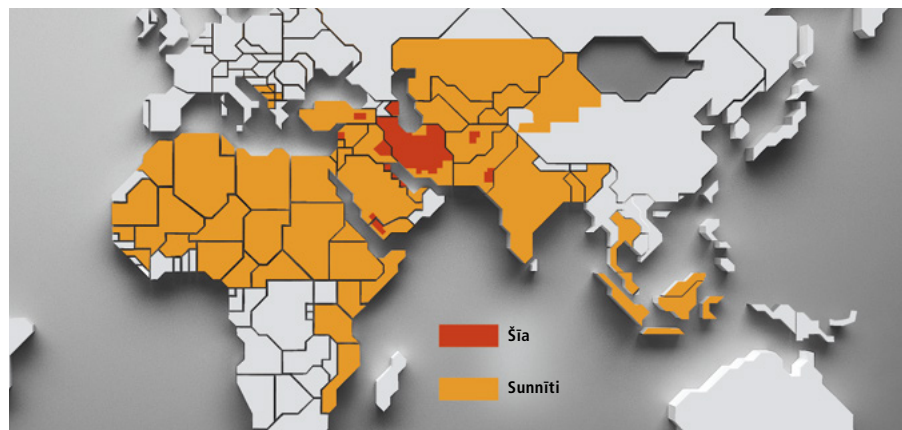
īpašvārds, bet gan tituls, un tas ir cieši
saistīts ar ebreju vārdu *Elohim*.

Tā kā islāmā nav priesterības, tad
nav arī priesterības priekšrakstu. Nav
arī vienas vienīgas islāma „baznīcas”.
Tādējādi šahādas atklāta paziņoša-
na savā ziņā ir islāma ekvivalents
kristībām. Pašreiz formālas, vienotas
pasaules mēroga vadības struktūras
trūkumam ir arī citas sekas. Pie-
mēram, musulmaņiem pasaulē nav
kopēja vadītāja, kas varētu runāt visas
kopienas vārdā. (Muhameds gandrīz
vispārēji tiek uzskatīts par pēdējo
pravieti.) Tas arī nozīmē to, ka nav
baznīcas, no kuras teroristi vai „ķece-
ri” varētu tikt izslēgti.

2. Lūgšana

Daudzi nemusulmaņi zina par
musulmaņu rituālo lūgšanu *salāt*,
kas ietver konkrētu skaitu fizisku
noliekšanos piecas reizes katru die-
nu. Noteiktu pantu deklamēšana
no Korāna un pieskaršanās ar pieri
zemei demonstrē pazemīgu pakļau-
šanos Dievam. Spontānākas lūgšanas,
ko sauc par *duā*, var teikt jebkurā
laikā, un tām nav nepieciešama
noliekšanās.

Dienas vidus lūgšanas piektdienās
musulmaņu vīriešiem ir obligāti jāteic
mošejā (no arābu valodas vārda *mas-
jid*, kas nozīmē „noliekšanās vieta”),
bet musulmaņu sievietes tiek mudinā-
tas to darīt. Tur grupās, kas sadalītas
pēc dzimuma, viņi izveido līnijas un
skaita lūgšanas mošejas imama (no
arābu valodas *amama*, kas nozīmē
„priekšā”) vadībā, un klausās īsu

Vairāk nekā 85 procenti no pasaules
musulmaņiem ir sunnīti (skat. Pew
Research Center). Šīti ir minoritāte
gandrīz visur, izņemot Azerbaidžānu,
Bahreinu, Irānu un Irāku.

sprediķi. Tomēr piektdienas nav tas pats, kas sabats; lai arī „nedēļas nogale” vairumā musulmaņu valstu centrējās ap *yawm al-jum'a* („pulcēšanās diena”) jeb piektdienu, strādāšana šajā dienā netiek uzskatīta par grēku.

3. Žēlastības dāvanu došana

Zakā (kas nozīmē „tas, kas šķīstī”) nozīmē žēlsirdīgu ziedojumu maksāšanu, lai atbalstītu nabagos, kā arī mošejām un citiem islāma pasākumiem. To parasti rēķina 2,5 % apmērā no islāmticīgā kopējās bagātības virs noteiktas minimālās summas. Dažās musulmaņu valstīs to ievāc valdības iestādes. Citās valstīs tas ir brīvprātīgs.

4. Gavēšana

Katru gadu dievbijīgi musulmaņi atturas no ēdiena, dzēriena un seksuālām attiecībām no saullēkta līdz saulrietam — visa lunārā mēneša — ramadāna laikā. Parasti šī mēneša laikā viņi arī izrāda īpašu žēlsirdību pret nabagajiem un nododas Korāna lasīšanai.⁷

5. Svētceļojums

Musulmaņiem, kuriem to atļauj veselība un līdzekļi, vajadzētu doties svētceļojumā uz Meku vismaz vienu reizi savā dzīvē. (Parasti tiek iekļauts arī Medīnas, musulmaņu otrās svētākās pilsētas, apmeklējums, taču tas nav obligāts.) Ticīgiem musulmaņiem tas ir ļoti garīgs un aizkustinošs pasākums, ko varētu pielīdzināt vispārējās konferences apmeklējumam klātienē vai pirmajam tempļa apmeklējumam.

Dažas pašreizējās problēmas

Trīs galvenie jautājumi, par kuriem mūsdienās visvairāk bažijas nemusulmaņi, ir reliģiskā vardarbība, islāma tiesību sistēma jeb *šariats* un izturēšanās pret sievietēm islāmā.

Daži ekstrēmisti izmanto terminu *džihāds*, attiecinot to konkrēti uz „svēto karu”, taču šis vārds patiesībā nozīmē „praktiskais darbs” pretstatā „tikai” lūgšanai un Svēto Rakstu studēšanai.

Musulmaņu juristiem un domātājiem ir atšķirīga sapratne par džihādu. Standarta tiesību avotos, piemēram,

Musulmaņu sievietes grupiņa ietur vakara maltīti „iftar”, kad musulmaņi saulrietā beidz savu ikdienas ramadāna gavēni.

ir apgalvots, ka pieņemamam militārajam džihādam jābūt aizstāvēšanās džihādam un ka pretinieki ir jābrīdina iepriekš, un ka viņiem ir jādod iespēja izbeigt provokatīvās darbības. Daži juristi un citi musulmaņu domātāji mūsdienās uzskata, ka džihāds var nozīmēt jebkuru praktisku darbību, kuras nolūks ir dot labumu islāma kopienai vai vispārīgi uzlabot pasauli. Muhameds esot izšķīris „lielāko džihādu” un „mazāko džihādu”. Mazākais džihāds, viņš teica, ir karošana. Taču lielākais džihāds ir cīņa pret netaisnību, kā arī pret savu personīgo pretošanos taisnīgai dzīvei.

Mūsdienu islāmistu terorisms pretendē uz to, ka tam ir reliģiska

Dažas musulmaņu sievietes valkā galvas apsegu hidžabu, kas liecina par atturību vai ziedošanos Allāham vai skaidri pauž viņu musulmaņu identitāti.

izcelsme, taču tas, visdrīzāk, atspoguļo sociālās, politiskās un ekonomiskās problēmas, kam ir maza saistība vai vispār nav saistības ar reliģiju kā tādu.⁸ Turklāt ir svarīgi atzīmēt, ka lielākā daļa pasaules musulmaņu nav pievienojušies šiem teroristiem viņu vardarbībā.⁹

Šariats ir vēl viens jautājums, par ko bažijas daži nemusulmaņi. Tas ir ņemts no Korāna un *hadīta* — īsiem ziņojumiem par to, ko Muhameds un viņa tuvākie sekotāji teica un darīja, kas ir par paraugu musulmaņu uzvedībai, kā arī papildina un paskaidro Korāna rakstvietas, — un ir musulmaņu uzvedības kodekss.¹⁰ Noteikumi, kas nosaka gan vīriešu, gan sieviešu apģērbu (piemēram, *hidžaba* jeb plīvura valkāšanu), ir atrodamī šariatā; dažās musulmaņu valstīs tie ir noteikti ar likumu, bet citās — to ievērošana ir brīvprātīga. Šariatā ir aptverti tādi jautājumi kā personīgā higiēna, lūgšanu ilgums un saturs un noteikumi, kas nosaka laulību, šķiršanos un mantošanu. Tādējādi, kad musulmaņi aptaujās norāda, ka vēlas tikt pārvaldīti ar šariata likumiem, tas var būt un var arī nebūt politisks apgalvojums. Tādā veidā viņi vienkārši var paust savu vēlmi — dzīvot kā patiesiem musulmaņiem.

Daudzi nemusulmaņi, domājot par to, kā islāmā izturas pret sievietēm, uzreiz sāk domāt par poligāmiju un plīvuriem. Taču kultūras realitāte ir daudz sarežģītāka. Daudzās

rakstvietās Korānā sievietes ir pasludinātas par vienlīdzīgām ar vīriešiem, kamēr citās — viņām ir piešķirtas pakārtotas lomas. Daudzās islāma valstīs ir noteikti tādi paradumi — bieži vien tie ir cēlušies no cilšu kultūras „pirmsislāma” laikmetā vai no citām agrāk pastāvējušām paražām —, kas padara sievietes par kalponēm. Tomēr musulmaņi uzskati par sieviešu lomu ievērojami atšķiras dažādās valstīs un par valstu iekšienē.

Pēdējo dienu svēto skatījums uz islāmu

Kā pēdējo dienu svētie var veidot attiecības ar musulmaņiem, neraugoties uz mūsu atšķirīgajiem uzskatiem?

Vispirms mums būtu jāatzīst musulmaņu tiesības „[pielūgt] kā, kur vai ko tie vēlas” (Ticības apliecinājumi 1:11). 1841. gadā pēdējo dienu svētie Navū pilsētas padomē izdeva rīkojumu par reliģisko brīvību, garantējot „labprātīgu iecietību un vienlīdzīgas privilēģijas . . . katoļiem, presbiterāņiem, metodistiem, baptistiem, pēdējo dienu svētajiem, kveikeriem, episkopāliem, universālistiem, unitāristiem, muhamedāņiem [musulmaņiem] un visām

citām reliģiskajām sektām un konfesijām, lai kādas tās būtu”.¹¹

Mums arī jāatceras, ka mūsu Baznīcas vadītāji parasti ir pauduši pārsteidzoši pozitīvu attieksmi un atzinību islāma dibinātājam. Piemēram, 1855. gadā laikā, kad daudzi kristieši nosodīja Muhamedu kā antikristu, elderi Džordžs A. Smits (1817–1875) un Pārlijs P. Prets (1807–1857) no Divpadsmit apustuļu kvoruma nolasīja garus sprediķus, ne tikai nodemonstrējot iespaidīgu, zinošu un taisnīgu novērtējumu par islāma vēsturi, bet arī slavējot pašu Muhamedu. Elders Smits piebilda, ka Muhameds „bez šaubām bija Dieva iecelts ar nolūku”, lai sludinātu pret elku pielūgšanu, un viņš pauda līdzjūtību pret musulmaņiem, kuriem, līdzīgi pēdējo dienu svētajiem, ir grūti panākt, ka par viņiem tiek uzrakstīta „godīga vēsture”. Runājot uzreiz pēc eldera Smita, elders Prets pauda apbrīnu par Muhameda mācībām un musulmaņu sabiedrības tikumību un iestādēm.¹²

Jaunāku oficiālo paziņojumu sniedza Augstākais prezidijs 1978. gadā. Tajā Muhameds ir īpaši pieminēts kā viens no „dižajiem reliģiskajiem

vadītājiem pasaulē”, apgalvojot, ka, līdzīgi viņiem, viņš „saņēma daļu no Dieva gaismas. Dievs deva [šiem vadītājiem] morālās patiesības,” rakstīja prezidents Spensers V. Kimbals, N. Eldons Teners un Merions G. Romnijs, „lai apgaismotu veselās tautas un sniegtu cilvēkiem lielāku sapratni.”¹³

Sadarbība, balstoties uz kopīgo

Lai arī pēdējo dienu svētajiem un musulmaņiem acīmredzami ir atšķirīgi uzskati par svarīgiem jautājumiem — sevišķi par Jēzus Kristus dievišķumu, Viņa kā Glābēja lomu un par praviešu aicināšanu mūsdienās, — mums ir daudz kā kopīga. Piemēram, gan mēs ticam, gan viņi tic, ka esam tikumiski atbildīgi Dieva priekšā, ka mums ir jātiecas gan pēc personīgā taisnīguma, gan pēc labas un taisnīgas sabiedrības un

ka mēs tiksim augšāmcelti un atvesti Dieva priekšā uz tiesu.

Gan musulmaņi, gan pēdējo dienu svētie tic, ka stiprām ģimenēm ir ļoti liela nozīme un ka mums ir dota dievišķa pavēle — palīdzēt nabaga-jiem un trūcīgajiem, un ka mēs parādām savu ticību, rīkojoties kā mācekļi. Šķiet, ka nav iemesla, kāpēc pēdējo dienu svētie un musulmaņi nevarētu šo visu darīt plecu pie pleca un, kad parādās tāda iespēja, pat sadarbojoties kopā kopienās, kur arvien biežāk mēs atskārstam, ka dzīvojam kaimiņos cilvēkiem, kas kļūst arvien pasaulīgāki. Kopā mēs varam parādīt, ka reliģijai un ticībai var būt spēcīga ietekme, lai vairotu labo, nevis tikai būt par konfliktu avotu vai pat vardarbības avotu, kā to daži kritiķi apgalvo.

Pašā Korānā ir izteikta doma par miermīlīgu sadzīvošanu, neskatoties uz atšķirībām: „Ja Dievs to būtu

vēlējies, Viņš jūs būtu darījis par vienu kopienu. Taču Viņš ir vēlējies jūs pārbaudīt ar to, ko jums ir devis. Tādēļ sacentieties cits ar citu labos darbos. Jūs visi atgriezīsieties pie Dieva, un Viņš jums atklās to, kam jūs agrāk nepiekritāt.”¹⁴ ■

ATSAUCES

1. Patiesībā m. ē. 622. gads — tas ir Muhameda izešanas jeb *hidžras* gads, kad viņš no Mekas izceļoja uz Medīnu, — ir atskaites punkts musulmaņu (*hidžras*) kalendārā, un Korānā apkopotās atklāsmes tiek dalītas Mekas perioda un Medīnas perioda atklāsmēs.
2. Gadsimtu laikā šie divi atzari ir atsvešinājušies arī citu mazāk svarīgu iemeslu dēļ.
3. Zīmīgi ir tas, ka, lai arī Korāna tulkošana citās valodās ir atļauta, vienīgi oriģinālais arābu valodas teksts tiek uzskatīts par patieso Korānu un patiesiem Svētajiem Rakstiem.
4. Skat. Korāns 4:125.
5. Skat. Korāns 53:36–62; 87:9–19; see also Daniel C. Peterson, “News from Antiquity,” *Ensign*, Jan. 1994, 16–21.
6. Korāns 112:3–4. Tulkojumus no Korāna veicis Daniēls C. Pītersons.
7. Korāna standarta izdevumi ir iedalīti 30 vienādās daļās tieši šī iemesla dēļ.
8. See, for example, Robert A. Pape, *Dying to Win: The Strategic Logic of Suicide Terrorism* (2005); Graham E. Fuller, *A World without Islam* (2010); Robert A. Pape and James K. Feldman, *Cutting the Fuse: The Explosion of Global Suicide Terrorism and How to Stop It* (2010).
9. See Charles Kurzman, *The Missing Martyrs: Why There Are So Few Muslim Terrorists* (2011); see also John L. Esposito and Dalia Mogahed, *Who Speaks for Islam? What a Billion Muslims Really Think* (2008); James Zogby, *Arab Voices: What They Are Saying to Us, and Why It Matters* (2010).
10. Patiesībā tas ir diezgan līdzīgs rabīnu likumiem jūdaismā.
11. Ordinance in Relation to Religious Societies, City of Nauvoo, [Illinois] headquarters of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, March 1, 1841.
12. Skat. *Journal of Discourses*, 3:28–42.
13. First Presidency statement, Feb. 15, 1978. Pārstrādājot Ričarda Bela grāmatu *Introduction to the Qur'an* (1970. g), V. Montgomerijs Vats, izcils islāma pētnieks un anglikāņu priesteris, piedāvāja veidu, kā ticīgs kristietis varētu skatīt Korānu kā iedvesmotus rakstus.
14. Korāns 5:48; salīdziniet ar 2:48.

ŠĪ IR ĪSTĀ VIETA

Mans tēvs, dievbijīgs kristietis, iemācīja man ticēt Jēzum Kristum. Šī ticība man palīdzēja izdzīvot trīs gadus ilgajā pilsoņu karā 1960–tajos gados, dienējot armijā. Taču vēlāk es izjutu apjukumu un vairs neapmeklēju baznīcu.

Kad 1981. gadā ierados studēt ASV, es sajutu, ka man dzīvē ir nepieciešams Dievs. Divu gadu laikā es apmeklēju dažādas baznīcas Bostonā, Masačūsetsas štatā, taču neviena no tām mani nesaistīja. Es nesajutu Svēto Garu un tāpēc pārstāju meklēt.

Drīz vien pēc tam, kad 1984. gadā pie manis no Nigērijas pārcēlās mana sieva Meibela, es atkal sajutu dedzīgu vēlēšanos tuvināties Dievam un piederēt kādai baznīcai. Kāds draugs, kurš ciemojās pie manis no Nigērijas, nezināja, ka es meklēju baznīcu, taču viņš pastāstīja, ka ir dzirdējis par kādu baznīcu, kurā ir grāmata, ko sauc par Mormona Grāmatu.

Pēc tam es turpināju meklēt baznīcas. Es atradu baznīcu ar nosaukumu Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus

Templi es vairākas reizes esmu saņēmis apstiprinājumu vārdiem, ko dzirdēju, pirmo reizi apmeklējot baznīcu.

Baznīca. Manu uzmanību piesaistīja vārds *svēto*. Es nezināju, ka pastāv tāda baznīca, kuras locekļus sauc par svētajiem. Tad, kādā svētdienā, es nolēmu to apmeklēt.

Svētā Vakarēdiena sanāksmē, ko apmeklēju, draudze godbijīgi dziedāja garīgās dziesmas, priesteri svētīja maizi un ūdeni, dievalpojuma valdīja kārtība un tas tika noturēts pazemības garā. Kad es gāju uz vestibulu, pārdomādam dievalpojumu, es izdzirdēju savu vārdu.

„Simeon,” Gara balss man teica, „šī ir īstā vieta.”

Un tajā brīdī pie manis pienāca divi misionāri. Viņi iepazīstināja ar sevi un parādīja Mormona Grāmatu. Es paskatījos uz viņiem un teicu: „Es neko nezinu par Mormona Grāmatu, bet es pazīstu Bībeli. Es esmu gatavs.”

Viņi man mācīja par glābšanas ieceri. Nepagāja ne mēnesis, kā es kristījos. Mana sieva pievienojās Baznīcai nedaudz vēlāk. Pēc dažiem gadiem mēs salaulājāmies Vašingtonas pilsētas templī, un mūsu pieci bērni tika piesaistīti mums.

Templī es saņēmu daudzas atklāsmes, taču attiecībā uz vārdiem, ko dzirdēju, pirmo reizi apmeklējot baznīcu, es vairākas reizes esmu saņēmis apstiprinājumu caur atklāsmi templī: „Šī ir īstā vieta.” Šie Svētā Gara vārdi ir atstājuši mūžīgu ietekmi, izmainot manu dzīvi, kā arī manas sievas un bērnu dzīvi. ■

Simeons Nahs, Aba, Nigērija

Ar katru atrunu es tos lasīju arvien mazāk un mazāk, līdz vairs nelasīju gandrīz nemaz.

KĀ LAI ATSĀKU SVĒTO RAKSTU STUDIJAS?

Kopš es atgriezos mājās no misijas, bija pagājuši tikai trīs mēneši, un man sāka rasties grūtības ar Svēto Rakstu lasīšanu.

Misijas laikā es katru dienu lasīju Svētos Rakstus un apsolījos, ka to turpināšu darīt, atgriežoties mājās. Taču, laikam ejot, šķita, ka tam traucē dažādas lietas. Vai nu bija pārāk daudz mājasdarbu, pārāk daudz darba, vai arī biju pārāk nogurusi. Ar katru atrunu es tos lasīju arvien mazāk un mazāk, līdz vairs nelasīju gandrīz nemaz.

Kādu vakaru es atvēru Mormona Grāmatu, vēloties izlasīt tikai vienu pantu. Pats, ko es izlasīju, man atgādināja, ka Svētajos Rakstos ir ietverts „iepriecinošais Dieva vārds, jā, vārds, kas dziedē ievainotu dvēseli” (Jēkaba 2:8).

Es apdomāju šo pantu un sapratu, cik negatīvu ietekmi uz mani ir

atstājusi nevērīgā attieksme pret Svētajiem Rakstiem. Es skolā izjutu daudz lielāku stresu, baznīcā biju daudz izklaidīgāka un jutos atsvešinājusies no Dieva. Manai dvēselei bija nepieciešams Dieva dziedinošais vārds, kas atrodams Svētajos Rakstos. Es zināju, ka man jāpārvērtē savas prioritātes.

Es vērsos pie saviem draugiem, ģimenes locekļiem un Baznīcas vadītājiem, lai uzzinātu, kā man labāk atsākt Svēto Rakstu studijas. Es aptvēru trīs nozīmīgas lietas.

Pirmkārt, es sapratu, ka Svēto Rakstu studēšana vakarā man neder. Studējot no rīta, es visas dienas garumā varēju apdomāt mācības un principus, par kuriem biju lasījusi no rīta.

Otrkārt, mums tiek mācīts lasīt Svētos Rakstus kopā ar mūsu ģimenēm, bet, tā kā es mācījos koledžā un

nedzīvoju kopā ar savu ģimeni, es sāku lasīt Rakstus kopā ar savām istabas biedrenēm un draugiem. Tas man palīdzēja turpināt iesākt, kā arī noveda pie lieliskām sarunām par evaņģēliju.

Treškārt, es sāku pierakstīt domas un pamudinājumus, ko saņēmu Svēto Rakstu studiju laikā. Tas man palīdzēja koncentrēties uz to, ko es lasu, un labāk atpazīt Gara balsi.

Kad Svēto Rakstu studēšana manā dzīvē atkal bija kļuvusi par prioritāti, es aptvēru, ka man ir daudz vairāk laika un enerģijas, lai paveiktu visu, kas man ir jāizdara. Bet pats svarīgākais ir tas, ka, lasot un apdomājot Svētos Rakstus, es atkal sajutos tuvāka Dievam. Tagad, pavadot laiku pie Svētajiem Rakstiem, es izjutu mieru un dziedinājumu savai dvēselei. ■

Sāra Kīnena no Jūtas, ASV

Es uzgāju savu tanti ar viņas piecu mēnešu veco bērniņu guļam šūpuļtīklā, kas karājās starp diviem mango kokiem.

„LEC UPĒ!”

Kādudien vecmāmiņa palūdza, lai es aiznesu savai tantei viņas pagatavoto ēdienu. Bija karsta sestdienas pēcpusdiena, un man bija padomā daudz citu lietu, ko es varētu darīt tā vietā, lai izpildītu vecmāmiņas doto uzdevumu. Es teicu, lai viņa palūdz to kādam no maniem brālēniem vai māsiņām, bet viņa uzstāja, ka tas ir jāizdara tieši man.

Kad bija pagājusi kāda stunda, es sāku apjaut, ka man tomēr vajadzētu izpildīt vecmāmiņas lūgumu. Es paņēmu ēdienu un devos uz savas tantes mājām. Tās atradās tālu, un pēc ierašanās es neplānoju uzkavēties pārāk ilgi.

Es uzgāju savu tanti ar viņas piecu mēnešu veco bērniņu guļam

šūpuļtīklā, kas karājās starp diviem mango kokiem. Šie koki auga pie upes, kas atradās aiz mājas. Es devos tuvāk, lai atdotu ēdienu. Pēkšņi šūpuļtīkla virves pārrūkta. Mana tante kopā ar bērniņu ievēlās upē. Mani pārņēma bailes. Es nemācēju peldēt, un līdzās nebija neviena, kas varētu palīdzēt. Es nezināju, ko iesākt.

Taču es tūlī pat izdzirdēju Gara balsi, kas teica: „Lec upē!”

Es nekavējoties un neaizdomājoties ielecu upē. Par laimi, es dažu sekunžu laikā uzgāju bērniņu, un mana tante spēja izkļūt no ūdens pati saviem spēkiem. Iznākot no ūdens ar bērniņu rokās, es nespēju noticēt

notikušajam. Es biju ielēcis upē, nemākot peldēt, taču, pateicoties tam, ka es ieklausījos Svētajā Garā, mēs ar manu mazo brālēnu tikām paglābti no noslikšanas.

Es sapratu, cik svarīgi ir atpazīt un ieklausīties Dieva norādījumos un iedvesmā, ko Viņš mums dāvā caur Svēto Garu. Es esmu pateicīgs, ka beigu beigās tomēr izdarīju to, ko man lūdza vecmāmiņa, un aiznesu ēdienu savai tantei. Es zinu, ka mums ir jāpieliek pūliņi, lai mēs varētu sajust garīgos pamudinājumus un kļūt par Dieva rokām, palīdzot Viņa bērniem. ■

Elvins Džeroms Leiseda, Pampanga, Filipīnas

MĀJAS SAJŪTA

Es nebiju gatava saņemt šādu telefona zvanu no sava brāļa. „Mamma ir mirusi,” viņš teica. „Viņa nokrita un sasita galvu.”

Es biju satriekta. Manas mammas vairs nebija, vēl vakar vakarā es ar viņu sarunājos. Es turpināju sev jauktāt, kāpēc tas tā notika. Es nevarēju saprast, kāpēc viņai vajadzēja mani atstāt. Es biju dusmīga. Vairākas nedēļas es dzīvoju savās dusmās.

Tad es izdomāju, kurš ir pie vainas. Dievs pie tā bija vainīgs. Viņš pārāk ātri paņēma viņu prom no manis. Mana mamma palaida garām daudzus manas dzīves svarīgākos notikumus, un es domāju, ka tas bija Viņa dēļ. Toreiz es nebiju Baznīcas locekle, bet es biju

uzticama kristiete. Tā vietā, lai paļautos uz Dieva spēku, es no Viņa novērsos un izslēdzu Viņu no savas dzīves.

Man tik ļoti pietrūka mammas. Kad es augu, mājas un mani vecāki bija mans drošais patvērums. Lai arī kur es būtu vai ko darītu, ikreiz, kad parunāju ar savu mammu vai pavadīju ar viņu laiku, es jutos kā mājās. Tagad šīs „mājas” sajūtas, ko tik ļoti mīlēju, vairs nebija.

Gadiem ejot, es gandrīz pilnībā zaudēju ticību. Es mēģināju saprast, kāpēc manai mammai bija jāmirst, taču nekas man nesniedza mieru. Tad, kādu nedēļu no vietas, man prātā atkal un atkal nāca doma — lai saprastu, man jāraugās debesu virzienā. Es par to pastāstīju draudzenei, kura bija Baznīcas

locekle. Viņa vaicāja, vai es vēlos uzzināt ko vairāk par viņas ticību.

Es toreiz to nesapratu, taču Gars bija pamodinājis manu dvēseli no dziļa miega. Jo vairāk es mācījos par evaņģēliju, jo vairāk es sajutu, ka atkal esmu atradusi drošo patvērumu. Šīs „mājas” sajūtas atgriezās.

Es kristījos 2013. gada maijā. Es esmu pateicīga par to, ka mana ticība atgriezās. Es vairs nenovērsos no Dieva. Tā vietā es pieņemu Viņu. Es joprojām jūtos apbēdināta mammas pēkšņās nāves dēļ, taču, pateicoties savai ticībai Dievam, es zinu: kādu dienu būšu „mājās” kopā ar savu mammu un ģimeni mūžīgi. ■
Džūdijs Rašera, Kolorādo, ASV

Kad Rakotomalala sāka interesēties par evaņģēliju, tuvākā baznīca atradās Antsirabē, pilsētā, kas atradās 50 km no viņa ciematiņa Sarodroa. Taču Rakotomalala ar savu draudzeni atrada iespēju katru nedēļu apmeklēt baznīcu.

Šodien Sarodroa ciematiņā ir neliels sanāksmju nams, kuru ik svētdienu apmeklē vairāk nekā 100 Baznīcas locekļi. Rakotomalala ir redzējis, kā viņa ciematiņš pieņem evaņģēliju. No Sarodroa ciematiņa misijā ir kalpojuši četri Baznīcas locekļi un Baznīca tajā turpina augt.

KODIJS BELS, FOTOGRĀFS

Rakotomalala Alfone

Sarodroa, Madagaskara

Es vēlējos apmeklēt baznīcu, taču man nebija naudas autobusam. Es runāju ar savu draudzeni Razafindravaonasolo un viņa teica, ka mēs varētu braukt ar manu divriteni. Katru svētdienu mēs divas stundas braucām no Sarodroa uz Antsirabi. Kad es noguru no pedāļu mīšanas, es apsēdos uz divriteņa bagāžnieka un vadību pārņēma mana draudzene. Un tad, kad viņa nogura, mēs atkal mainījāmies vietām.

Galu galā, mēs ar Razafindravaonasolo un viņas ģimeni pievienojāmies baznīcai. Mēs apmeklējām baznīcu Antsirabē, līdz tā tika atvērta Sarodroa. Mēs bijām tik laimīgi, ka varējām apmeklēt baznīcu paši savā ciematiņā!

Ja vēlaties aplūkot vairāk fotogrāfiju ar Rakotomalalu un Razafindravaonasolo, dodieties uz lds.org/go/41845.

**Elders
Ulisses Soares**
no Septiņdesmito
prezidija

Ceļš uz patiesu laimi

Vairāk par jebko citu Debesu Tēvs vēlas, lai mēs esam patiesi un mūžīgi laimīgi.

„Mūsu laime ir mērķis visām svētībām, ko Viņš mums dod, — evaņģēlija mācības, baušļi, priesterības priekšraksti, ģimenes attiecības, pravieši, tempļi, radības skaistums un pat iespēja pieredzēt likstas. . . . Viņš sūtīja Savu mīloto Dēlu veikt Izpirkšanu, lai mēs varētu būt laimīgi šajā dzīvē un saņemt prieka pilnību mūžībā.”¹

Cilvēki it visur pasaulē kaut ko meklē. Lai gan katrs savā veidā, tas, ko visi patiesībā meklē, ir laime. Līdzīgi kā tas ir ar patiesības meklējumiem, cilvēki nevar atrast laimi, „jo nezina, kur to meklēt” (M&D 123:12).

Tā kā viņi nezina, kur meklēt patiesu un paliekošu laimi, viņi to meklē lietās, kas patiesībā sniedz vien laicīgu apmierinājumu, — viņi iepērkas,

tiecas pēc pasaules goda un slavas caur nepiedienīgu uzvedību, vai arī koncentrējas uz ārējo skaistumu un pievilcību.

Bauda bieži vien tiek sajaukta ar laimi. Šķiet: jo vairāk cilvēku tiecas pēc laicīgās baudas, jo nelaimīgāki viņi kļūst. Parasti bauda ilgst tikai īsu brīdi.

Prezidents Deivids O. Makejs (1873–1970) teica: „Jā, jūs varat gūt īslaicīgu baudu, bet jūs nevarat izjust prieku, jūs nevarat iegūt laimi. Laime ir atrodama vienīgi uz iemītās taciņas, un, lai arī cik šaura tā būtu, tā tomēr taisnā ceļā ved uz mūžīgo dzīvi.”²

Diemžēl daudziem šķiet, ka laime ir nesasniedzama. Zinātnieki zina, ka laime „ir kas vairāk par labu noskaņojumu, tā ir labklājības stāvoklis, kas ietver labu dzīvi, kas tiek pavadīta ar jēgu un dziļu gandarījumu.”³

Pētījumi liecina, ka laime nav lēkāšana no vienas pieredzes uz nākamo.

**Kaut katrs no
mums izvēlētos
mīlēt To Kungu
un sekot Viņa
ceļam, kas ved
uz laimi.**

Tieši pretēji — lai sasniegtu laimes stāvokli, parasti ir jāpieliek ilgstošas pūles attiecībā uz to, kas dzīvē ir patiešām svarīgs. Laimi ietekmē paradumi, uzvedība un domas, ko mēs varam kontrolēt ar apzinātu rīcību. Patiesībā, lielu daļu no mūsu laimes „mēs nosakām paši”.⁴

Apdomāsim, cik nozīmīgi ir daži no ceļiem uz laimi, ko var atrast Svētajos Rakstos un par kuriem māca mūsdienu pravieši un apustuļi. Ja mēs droši un ar ticību spersim soļus pa šiem ceļiem, tad mēs varēsim izbaudīt laimi visa ceļojuma laikā.

Tikumība

Pirmais no šiem ceļiem ir tikumība, kas ir domāšanas un uzvedības veids, kas balstās uz augstiem morāles standartiem. Tā sevī ietver šķīstību un morālu tīrību, kas jums ļauj ieiet Tā Kunga svētajos tempļos. Tikumīgiem

cilvēkiem piemīt klusa pašcieņa un iekšējs spēks. Viņos mīt pārliecība, jo viņi ir cienīgi tikt Svētā Gara vadīti un sajust Viņa iedvesmu. Tikumība aizsākas sirdī un prātā un ir tūkstošiem ikdienas mazo izvēļu un rīcību apkopojums.

„Lai tikumība rotā tavas domas nepārtraukti; un tad tava paļāvība kļūs stipra Dieva klātbūtnē; un priesterības mācība pilēs tavā dvēselē kā rasa no debesīm.

Svētais Gars būs tavš pastāvīgais pavadonis, un tavš zizlis, nemainīgs taisnīguma un patiesības zizlis; un tava valdīšana būs mūžīga valdīšana, un bez piespiedu līdzekļiem tā plūdis pie tevis mūžīgi mūžos” (M&D 121:45–46).

Prezidents Tomass S. Monsons (1927–2018) ir mācījis, ka „nav vērtīgākas draudzības par jūsu pašu skaidro sirdsapziņu un jūsu pašu morālo tīrību, — un cik gan brīnīšķa ir tā sajūta, kad zināt, ka jūs atrodaties savā norādītajā vietā tīri un ar pārliecību, ka esat cienīgi tur atrasties”.⁵

Taisnīgums

Otrais ceļš uz laimi ir taisnīgums. Elders Ričards G. Skots (1928–2015) no Divpadsmit apustuļu kvoruma mācīja:

„Jums ir jāapzinās, ka paliekoša laime mīt jūsu pašos, nevis tajā, kas jums pieder.

Patiess prieks sakņojas taisnīgā raksturā, savukārt tas veidojas no nepārtraukti pieņemtiem, taisnīgiem lēmumiem. Jūsu taisnīgie lēmumi nosaka to, kas jūs esat un kas jums ir svarīgs. Tie jums palīdz rīkoties pareizi. Lai jūs būtu laimīgi tagad un visā savā dzīvē, jums ir nelokāmi jāpaļaujas uz To Kungu.”⁶

Studējot Svētos Rakstus, mēs mācāmies, ka Tā Kunga dotie apsolījumi mūs mudina dzīvot taisnīgi. Šie apsolījumi pabaro mūsu dvēseles, sniedz mums cerību un mudina nepadoties brīžos, kad saskaramies ar ikdienas pārbaudījumiem, dzīvojot pasaulē, kurā pamazām izzūd ētiskās un morālās vērtības. Tāpēc mums ir jāpārlicinās, ka mūsu domas, vārdi un rīcība mūs ved pa ceļu — atpakaļ pie mūsu Debesu Tēva.

Uzticība

Trešais ceļš uz laimi ir uzticība. Ir būtiski saprast, ka Dievs mūs svēta saskaņā ar mūsu ticību, kas ir avots dzīvei ar dievišķu mērķi un mūžīgu perspektīvu. Ticība ir praktisks princips, ko iedvesmo uzcītība. Tā

parādās mūsu pozitīvajā attieksmē un vēlmē labprātīgi darīt visu, ko Debesu Tēvs un Jēzus Kristus no mums prasa. Tā mums liek krist ceļos, lai lūgtu Tā Kunga vadību, un iedrošina mūs celties un rīkoties ar pārliecību, lai sasniegtu visas lietas, kas ir saskaņā ar Viņa gribu.

Turpinot savu ceļojumu, jūs tiksiet pārbaudīti, lai redzētu, vai jūs darīsiet visu, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, jums pavēlēs (skat. Ābrahāma 3:25). Tā ir daļa no laicīgās dzīves. Tā prasīs, lai jūs turpināt dzīvot ar nelokāmību Kristū, tiekot Gara vadīti un uzticities Dievam, kurš nodrošinās jūsu vajadzības.

Atcerieties, ka jūs nedrīkstat ļaut savai ticībai sašķobīties — pat tad, kad jūs piemeklē lielas grūtības. Ja jūs būsiet nelokāmi, Tas Kungs jums palīdzēs pacelties pāri visiem dzīves pārbaudījumiem. Jūs spēsiet apspiest negatīvus impulsus un attīstīt spēju — tikt pāri pat tādiem šķēršļiem, kas šķiet nepārvarami.

Svētums

Svētums ir vēl viens ceļš uz laimi, kas ir saistīts ar garīgu un morālu pilnveidošanos. Svētums parāda sirds un nolūku šķīstumu. Ko mēs katru

dienu varam darīt, lai sevi garīgi pabarotu un attīstītu sevī tik dievišķu īpašību?

Prezidents Harolds B. Lī (1899–1973) sniedza atbildi uz šo jautājumu: „Mēs attīstām savu garīgo pusi caur rīcību. Mums katru dienu ir jātrenē savs gars caur lūgšanu, ikdienas labajiem darbiem un dalīšanos ar citiem. Mums ik dienu ir jāpabaro savs gars, studējot Svētos Rakstus, rīkojot ģimenes mājvakarus, apmeklējot baznīcas sanāksmes un pieņemot Svēto Vakarēdienu. . . .

Taisnīgs cilvēks cenšas sevi pilnveidot, jo zina, ka viņam ik dienu ir jānožēlo grēki.”⁷

Vēl viens svarīgs svētuma elements ir saistīts ar tempļa derību noslēgšanu un ievērošanu. Ja mēs esam uzticīgi, mēs caur šīm derībām varam gūt tādu spēku un perspektīvu, ko nekad nevarētu tikai pašu spēkiem. Mēs varam saņemt visas apsolutās Jēzus Kristus evaņģēlija svētības caur uzticību priekšrakstiem un derībām, ko mēs noslēdzam templī Debesu Tēva un Jēzus Kristus priekšā. Ja mēs vēlamies dzīvot saskaņā ar „laimes ieceri”, mums ir jāceļ templis, kurā pielūgt un noslēgt derības ar To Kungu (skat. 2. Nefija 5:16, 27).

Šī ceļa būtība slēpjas tajā, ka mums pret savu garīgo pilnveidi ir jāattiecas ļoti apdomīgi un ir jābūt morāli tīriem.

Paklausība

Dieva baušļu ievērošana ir saistīta ar vēl vienu ceļu, kas ved uz laimi. Pēc tam, kad nefijieši nošķīrās no lamaniešiem, viņiem ļoti labi veicās, jo viņi ievēroja „Tā Kunga spriedumus un likumus, un pavēles visās lietās, saskaņā ar Mozus bauslību” (2. Nefija 5:10). Tas ir vēl viens svarīgs elements dzīvošanai saskaņā ar „laimes ieceri”.

Prezidents Monsons mācīja: „Ja mēs ievērosim baušļus, mūsu dzīve būs laimīgāka, piepildītāka un tajā būs daudz mazāk sarežģījumu. Mums būs vieglāk panest grūtības un tikt galā ar problēmām, un mēs saņemsim [Dieva] apsolītās svētības.”⁸ Viņš piebilda: „Mēs varam iegūt zināšanas, pēc

kurām tiecamies, atbildes, kuras ilgojamies saņemt, un spēku, kuru vēlamies iegūt, lai spētu tikt galā ar pašreizējām grūtībām šajā sarežģītajā un mainīgajā pasaulē, ja vien labprātīgi paklausām Tā Kunga pavēlēm.”⁹

Glābējs mums lūdz:

„Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles. . . .

Kam ir Mani baušļi un kas viņus tur, tas Mani mīl; bet, kas Mani mīl, to Mans Tēvs mīlēs un Es to mīlēšu un tam parādišos” (Jāņa 14:15, 21).

Pašaizliedzība un mīlestība

Labākais ceļš uz laimi ir pašaielziedzība un mīlestība — mīlestība, kas liek rūpēties, interesēties un izrādīt žēlsirdību pret ikvienu dzīvu būtni. Mīlestība ir tiešs ceļš uz laimi, kas bagātina un svēta mūsu un citu cilvēku dzīves. Tas, saskaņā ar Glābēja teikto, nozīmē,

ka jūs izrādāt mīlestību arī saviem ienaidniekiem (skat. Mateja 5:44).

To darot, jūs izpildīsiet augstāko Dieva bausli. Jūs spēsiet pacelties pāri sliktajām lietām — pacelties pāri netaisnībai, pašiznīcībai un rūgtumam. Patiesa un paliekoša laime tiek iegūta tikai tad, ja mēs izvēlamies „mīlēt Dievu, savu Kungu, no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta” (Mateja 22:37; skat. arī 5. Mozus 6:5; Marka 12:30; Lūkas 10:27).

Kaut katrs no mums izvēlētos mīlēt To Kungu un sekot Viņa ceļam uz laimi, kas ir „mūsu esamības mērķis un nolūks”.¹⁰ ■

No 2017. gada 8. jūnija svētbriža uzrunas „Paths for Happiness” Brigama Janga universitātē Havaju salās.

ATSAUCES

1. „Happiness”, Gospel Topics, topics.lds.org.
2. Deivids O. Makejs, skat. Conference Report, 1919. g. okt., 180. lpp.
3. „Happiness”, *Psychology Today*, psychologytoday.com/basics/happiness.
4. „Happiness”, *Psychology Today*.
5. Tomass S. Monsons, „Taisnīguma piemēri” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2008. g. maijs, 65. lpp.
6. Ričards G. Skots, „Making the Right Decisions”, *Ensign*, 1991. g. maijs, 34. lpp.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000. g.), 176., 178. lpp.
8. Tomass S. Monsons, „Turiet baušļus!” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2015. g. nov., 83. lpp.
9. Tomass S. Monsons, „Paklausība nes svētības” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2013. g. maijs, 92. lpp.
10. Džozefs Smits, skat. *History of the Church*, 5:134.

Uzziniet, kas ir patiesa laime, vietnē lds.org/go/41849.

Laulības, nauda un ticība

Sandejs Čibuīke Obasi

Es apmeklēju jauno neprecēto pieaugušo sanāksmi Kumasi, Ganā, ne tāpēc, lai iepazītos ar meiteni, es jau biju saderinājies, bet gan tāpēc, ka vēlējos iegūt lielāku motivāciju, un man šķita, ka šī sanāksme bija īstā vieta, kur to rast. Patiesi, šajā sanāksmē es saņēmu atbildi uz savām lūgšanām, kad māsa Kola, senioru misionāre, kas bija nozīmēta strādāt ar jauniem neprecētiem pieaugušajiem, runāja par tempļa laulības nozīmīgumu.

Runas beigās viņas sejas izteiksme pēkšņi mainījās un viņa teica: „Jums nav nepieciešama nauda, lai apprecētos. Jums ir nepieciešama tikai ticība.” Man likās, ka viņa uzrunāja tieši mani, taču es nedomāju, ka tas attiecās uz mani, jo, gatavojoties kāzām, mums bija jānopērk vēl dažas lietas. Es jautāju sev: „Kā tas var būt, ka man nav nepieciešama nauda, bet gan tikai ticība?”

Nākamās nedēļas laikā es atkārtoti par to iedomājos. Šo pārdomu laikā

es jautāju sev: „Vai ir kas tāds, ko Dievs nevar paveikt?” No sākuma es domāju, ka nē, taču pārdomājot es nospriedu, ka jā. Bet tad man prātā ienāca vēl viens jautājums: „Kas Viņu varētu ierobežot, ja Viņš ir visuvarētais Dievs?” Gars man sniedza atbildi: Dieva svētības ir atkarīgas no mūsu paklausības Viņam. Nekas neierobežo Viņa spēju mūs svētīt, taču mēs varam piesaukt šīs svētības, pielietojot ticību, lai rīkotos saskaņā ar Viņa gribu.

Vēlāk es piezvanīju savai līgavai Priscillai, lai pārrunātu mūsu laulību plānus. Par spīti naudas trūķumam mēs nolēmām izvēlēties kāzu dienu, taču nevarējām noteikt konkrētu datumu. Mēs nolēmām, ka viņa pajautās savam bīskapam, kurš datums nav aizņemts bīskapijas un staba kalendārā. No diviem datumiem mēs izvēlējamies vienu — 2014. gada 27. septembri. Tas nozīmēja, ka līdz kāzām bija atlikušas nepilnas septiņas nedēļas.

Manai līgavai un man līdz kāzām bija palicis maz laika un vēl mazāk naudas, taču mums bija kaut kas daudz svarīgāks — ticība.

Priscilla jautāja: „*Obim* (kas igbo valodā nozīmē „mana sirds”), vai tev ir nauda? Mums nav daudz laika.”

Es atbildēju: „Nē, bet man ir ticība.”

Viņa pasmaidīja un teica: „Labi. Tad mēs gavēsim un lūgsim.” Pārfrāzējot 1. Nefija 3:7, viņa turpināja: „Tas Kungs mums pavērs ceļu, jo Viņš ir pavēlējis mums apprecēties.”

Nākamās nedēļas laikā es saņēmu samaksu par darbu, ko biju paveicis

pirms vairākiem mēnešiem. Tad Priscilla paziņoja, ka vēlas nodarboties ar tirdzniecību, lai nopelnītu vairāk naudas. Ar manis nopelnīto naudu viņa nopirka lietotas sieviešu rokassomiņas un atkal tās

pārdeva. ad viņa bija nopirkusi dažas no tām lietām, kas bija nepieciešamas kāzām, viņai joprojām bija divtik vairāk naudas par to, ko es biju viņai iedevis.

Šajā laikā es nespēju atrast darbu.

Katrs darbs, ko man solīja, beigās tika atteikts. Bija atlikušas tikai divas nedēļas, un mēs vēl nebijām sagādājuši visu kāzām. Mana līgava ierosināja pārcelt datumu. Es tikai atbildēju: „Brīnums jau ir ceļā.”

Vien divas dienas pirms mūsu kāzām brīnums notika — man samaksāja par darbu, ko biju paveicis pirms divām nedēļām. Es arī atskārtu, ka, ticot un smagi strādājot, Tas Kungs mūs svētīs, lai mēs varētu sasniegt savus taisnīgos mērķus.

Mēs devāmies uz banku, lai iemaiņītu čeku pret naudu, un tad — uz tirgu, lai nopirktu to, kā mums vēl trūka, kad sāka stipri līt lietūs, un mēs sajutām, ka debesis atzinīgi novērtē mūsu ticībā balstīto rīcību.

Nepagāja ne 24 stundas, kā mēs salaulājāmies. Kad mūs palūdza dot savstarpēji svinīgo solījumu, es piedzīvoju tik spēcīgas sajūtas, kā nekad iepriekš. Es biju laimīgs par padarīto un ticēju, ka no šī brīža ar ticību es varu paveikt itin visu. Vēlāk mēs tikām saistīti Akras Ganas templī.

Lai gan ir nepieciešams *nedaudz* naudas, lai sagatavotos laulībām, taču pats svarīgākais ir ticība. ■

Autors dzīvo Ašanti reģionā, Ganā.

„Es sajūtu, ka zaudēju savu ticību; ko es varu darīt, lai to atgūtu?”

„Viens no Baznīcas
mērķiem ir barot
un kopt ticības
sēklu – dažkārt pat
šaubu un neskaidrī-
bas smilšainajā
augsnē. ...

... Lūdzu,
vispirms apšaubiet
savas šaubas,
pirms jūs šaubāties
par savu ticību.”

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs,
otrais padomnieks Augstākajā
prezidijā, „Nāciet, pievienojieties
mums”, 2013. gada oktobra
vispārējā konference.

Vērsies pie Svētajiem Rakstiem

Ja man ir grūti sajūst
Garu, man palīdz tas, ka
vēršos pie Svētajiem Rak-
stiem un lasu par ticību, kas ir citiem.
Tas dāvā man ticību. Varbūt tavas
lūgšanas ir bijušas ļoti īsas. Mēģini tās
padarīt patiesākas, un Debesu Tēvs
palīdzēs tev atgūt savu ticību.

Kriss B., 14 gadi, Oregona, ASV

Baro ticības sēklu

Es zinu, ka varu lūgt
Tēvu pēc palīdzības,
laigādātu par to ticības
augu, kas manī jau mīt.

Man ir jādara viss nepieciešamais,
lai par to gādātu, piemēram, jālasa
Svētie Raksti, jāmeklē garīgas pieredzes,
jāpateicas par visām svētībām
un jālūdz palīdzība savai ģimenei.
Tādā veidā mana ticība var atkal
sākt augt. Tas nenotiks vienas dienas
laikā — tas ir process, kas prasa laiku.
Man ir jābūt pacietīgam un jāuzticas
Tam Kungam.

Eliass B., 18 gadi, Mendosa, Argentīna

Risiniet to kopīgi

Kad es sajūtu, ka zaudēju savu ticību, es par to runāju ar mammu un tēti, un mēs to risinām

kopīgi. Dažreiz mēs pēc tam nodziedam pacilājošu dziesmu, lai varētu sajūst Garu.

Emalija C., 15 gadi, Kolorado, ASV

Jautā saviem vecākiem

Papildus tam, ka lūdzam tieši Debesu Tēvam, mēs varam jautāt saviem vecākiem, kā varam atgriezties pie Viņa un atgūt savu ticību.

Eliass S., 12 gadi, Pajsandu, Urugvaja

Lūdz, vērsies pie kāda un lasi

Kad mana ticība bija sākusi panīkt, es darīju trīs lietas, lai to atjaunotu. Vispirms es lūdzu Dievu. Lūgšana pēc spēka un zināšanām par to, kas man būtu jādara, bija iedarbīga. Otrkārt, es pateicu to tuviem draugiem, un viņi man ļoti palīdzēja vajadzīgā brīdī. Treškārt, es lasīju Svētos Rakstus. Daudzās vietās tajos ir runāts par ticību, un tie var palīdzēt mums to atgūt.

Džeks Dž., 14 gadi, Florida, ASV

Kāpēc Dievs pieļauj karus?

Karš uz Zemes ir pastāvējis jau gandrīz kopš cilvēces pirmsākumiem. Bet Tas Kungs, Miera valdnieks, nevēlas, lai mēs karotu cits ar citu. Viņš raud, kad ļaudis izvēlas nemīlēt cits citu un „ir bez mīlestības, un... ienīst savas pašu asinis” (Mozus 7:33), samaitājot zemi ar vardarbību (skat. 1. Mozus 6:11–13). Tie cilvēki, kuru ļaundarbība atnes Zemei karu, tiks tiesāti par savu rīcību.

Tas Kungs ir pavēlējis Saviem ļaudīm: „Atsauciet karu un pasludiniet mieru” (M&D 98:16). Taču, kad tautas ņem rokās ieročus un stājas pretī cita citai, Tas Kungs ir arī teicis, ka mēs dažreiz tiekam attaisnoti, kad aizstāvam savu ģimeni, tautu un brīvību pret iznīcību, tirāniju un apspiešanu (skat. Almas 43:47; Almas 46:12–13; M&D 134:11). Un pēdējo dienu svētie, kas dienē savas tautas militārajās vienībās, ievēro principu, ka mums ir „jāpakļaujas karaļiem, prezidentiem, valdniekiem un mīertiesnešiem” (Ticības apliecinājumi 1:12).

Papildus lasāmvielai skat. Gordon B. Hinckley, “War and Peace,” Apr. 2003 general conference; „Karš”, Svēto Rakstu ceļvedis, topics.lds.org.

Šo atbilžu nolūks ir palīdzēt, sniedzot plašāku redzējumu, tas nav oficiāls Baznīcas doktrīnas skaidrojums.

Nākamais jautājums

„Kā mana patriarhālā svētība var palīdzēt man pieņemt lēmumus?”

Līdz 2018. gada 15. maijam sūti savu atbildi un, ja vēlies, augstas izšķirtspējas fotogrāfiju uz liahona.lds.org (noklikšķini uz „Iesniegt rakstu vai atsauksmes”).

Atbildes var tikt rediģētas, lai būtu pietiekami lakoniskas un skaidras.

LŪG

Sekojiet Džozefa Smita piemēram, izmantojot evaņģēlija atjaunošanas paraugu.

ŠANA

**Elders
Roberts D. Heilzs
(1932–2017)**

no Divpadsmi
apustuļu kvoruma

LIECĪBAS IEGŪŠANAS UN EVANĢĒLIJA ATJAUNOŠANAS ATSLĒGA

Mums, Baznīcas vadītājiem, bieži jautā: „Kā man saņemt liecību par Jēzus Kristus atjaunoto evaņģēliju?”

Lai iegūtu liecību un pievērstos Tam Kungam, ir jāsāk ar studēšanu un lūgšanu, pēc tam pacietīgi un neatlaidīgi jādzīvo saskaņā ar evaņģēliju, lūdzot un gaidot Gara iedvesmu. Džozefa Smita dzīve un evaņģēlija atjaunošanas paraugs ir lielisks piemērs šim procesam. Kad es stāstīšu... par evaņģēlija atjaunošanas notikumiem, pievērsiet uzmanību lietām, kas vedina iegūt liecību...

*Pievērsieties
Svētajiem
Rakstiem.
Metieties
ceļos, lai lūgtu.
Lūdziet ticībā.
Ieklausieties
Svētajā Garā.*

Milzīgs apjukums

Džozefs Smits piedzima 1805. gada 23. decembrī Šēronā, Vermontā, ASV. Viņš ienāca ģimenē, kas bija radusi lūgt un studēt Biblii. Savā jaunībā viņš interesējās par dažādām konfesijām un novēroja „milzīgu apjukumu” attiecībā uz Kristus mācībām, jo „priesteris strīdējās ar priesteri un ticībai pievērsta ar ticībai pievērsto” (Džozefs Smits — Vēsture 1:6).

Šis apjukums . . . aizsākās jau pirms vairākiem gadsimtiem un to sauca par Lielo atkrišanu. Kristus „atnākšana nenāks,” teica apustulis Pāvils, „līdz papriekš nebūs nākusi atkrišana” (2. tesalonīkiešiem 2:3).

Dažas desmitgades pēc Kristus augšāmcelšanās Viņa apustuļi tika nogalināti, Viņa mācības sagrozītas un priesterība paņemta prom no zemes. Taču Pāvils, redzot mūsdienas, pravietoja, ka „[Dievs], laikiem piepildoties, bija apņēmis novest līdz galam, visu apvienojot zem vienas galvas — Kristus” (Efeziešiem 1:10). Viņš atjaunos Kristus patieso Baznīcu uz Zemes vēl vienu reizi. . . .

Džozefs saņem atbildi

Četrpadsmit gadu vecumā Džozefs . . . nonāca „[religisku] uzskatu sajukuma vidū”. Viņš bieži sev jautāja: „Ja kāda no [šīm baznīcām] ir pareiza, kura tā ir un kā es to varētu uzzināt?” (Džozefs Smits — Vēsture 1:10).

Džozefs meklēja atbildes Bibēlē. „Ja kādam no jums trūkst gudrības,” viņš

lasīja Jēkaba vēstulē, „tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdam, un viņam taps dots” (Jēkaba 1:5).

Sekojoš Jēkaba padomam, Džozefs devās uz birzi, kas atradās netālu no viņa mājām, un lūdza. Kad viņš piesauca Dievu, pār viņu pakāpeniski nolaidās „gaismas stabs”, kas bija spožāks par sauli, un viņam parādījās „divas personas”. „Viena no viņām uzrunāja [Džozefu], nosaucot [viņu] vārdā un norādot uz otro, sacīja: „*Šis ir Mans mīlais Dēls. Uzklausi viņu!*”” (Džozefs Smits — Vēsture 1:16–17).

Dievs Tēvs un Viņa Dēls, Jēzus Kristus, runāja ar Džozefu un atbildēja uz viņa jautājumu. Viņi paskaidroja, ka patiesā Kristus Baznīca no Zemes ir zudusi. Džozefs saprata, ka Dievbās locekļi ir atsevišķas un atšķirīgas būtnes, kuras pazīst viņu pēc vārda un vēlas atbildēt uz viņa lūgšanām. Debesis tika atvērtas, atkrišanas nakts bija pagājusi un atspīdēja evaņģēlija gaisma.

Daudzi no mums, līdzīgi Džozefam, meklē patiesības gaismu. . . . Tāpēc mums, tāpat kā Džozefam, ir rūpīgi jālasa Svētie Raksti, jālūdz, . . . jābūt pazemīgiem un jāmacās pielietot ticību.

Moronijs un zelta plāksnes

Nākamajos trīs gados, kopš viņa Pirmās vīzijas, Džozefs teica, ka viņš [bieži sevi nosodījis par savām vajībām un trūkumiem]. Taču viņš nezaudēja ticību un neaizmirs lūgšanas spēku.

1823. gada 21. septembrī, 17 gadu vecumā, Džozefs krita ceļos, lai lūgtu „piedošanu par visiem [saviem] grēkiem”. . . . un [lai uzzinātu] „savu stāvokli [Dieva] priekšā” (skat. Džozefs Smits — Vēsture 1:29). Kamēr viņš lūdza, parādījās . . . gaisma, kas turpināja pieaugt, „līdz istaba kļuva gaišāka nekā pusdienas laikā” (30. pants). Šajā gaismā stāvēja persona „žilbinoši baltā” apmetnī (31. pants). Viņš nosauca Džozefu vārdā un teica, ka viņu sauc Moronijs. Viņš teica, ka „Dievam ir darbs priekš [Džozefa]”, un pastāstīja viņam par senu pierakstu „uz zelta plāksnēm”, kuras tad, kad tika pārtulkotas, kļuva par Mormona Grāmatu. Grāmata ietvēra evaņģēlija pilnību. (Skat. 33.–34. pantu.) . . . Džozefs tika aizvests līdz . . . šim pierakstam, kas bija apraksts . . . netālu esošajā Kumoras . . . kalnā.

Nākamajā dienā Džozefs atrada plāksnes, taču vēl nebija pienācis laiks tās paņemt. Moronijs Džozefam norādīja, ka turpmākos četrus gadus viņiem katru gadu būs jāsatiekas šajā pašā vietā un laikā (skat. 52.–53. pants). Džozefs paklausīja. Katru gadu viņš devās uz kalnu, kur

Moronijs viņam sniedza „norādījumus” (54. pants) par Jēzus Baznīcas atjaunošanu.

Džozefs saņēma plāksnes 1827. gada 22. septembrī 21 gada vecumā. Viņš saņēma arī senu instrumentu, ar ko tās pārtulkot, ko sauc par Urīmu un Tumīmu. Izmantojot šo svēto tulkošanas ietaisi un Svētā Gara ietekmi, Džozefs uzsāka tulkošanas darbu. . . .

Atjaunošana tiek atklāta

Divdesmit trīs gadus vecais Džozefs tulkoja plāksnes, kad viņš [un viņa pierakstītājs] Oliveris [Kaude-rijs] nonāca pie panta par kristībām grēku piedošanai. . . . Viņi vēlējās uzzināt vairāk. Džozefs zināja, kas ir jādara.

1829. gada 15. maijā [Džozefs un Oliveris] devās uz mežu, lai uzrunātu To Kungu. Kamēr viņi lūdza, „gaismas mākonī” parādījās Jānis Kristītājs (Džozefs Smits — Vēsture 1:68). Viņš . . . bija kristījis Glābēju un viņam bija nepieciešamās priesterības atslēgas, lai veiktu šo priekšrakstu ar Dieva pilnvarām.

. . . Jānis . . . uzlika savas rokas uz [Džozefa un Olivera galvas] un katram no tiem piešķīra Ārona priesterību (skat. M&D 13. nodaļu; Džozefs Smits — Vēsture 1:68–69). . . . 1829. gada maija beigās vai jūnijā sākumā Džozefs un

Olivers saņēma Melhisedeka jeb augstāko priesterību, ko viņiem piešķīra apustuļi Pēteris, Jēkabs un Jānis.

Šajā jūnijā tika pabeigts arī Mormona Grāmatas tulkojums un tā tika publicēta 1830. gada 26. martā. Pēc dažām dienām, 6. aprīlī, tika oficiāli nodibināta Baznīca. Saskaņā ar Pāvila praviestojumu, sendienu Kristus Baznīca atkal tika nodibināta uz Zemes.

Taču Atjaunošanas darbs nebija galā. . . . [Kērtlandes templis, pirmais templis, kas tika uzcelts šajā atklāšanā], tika iesvētīts . . . 1836. gada 27. martā. Pēc vienas nedēļas, 3. aprīlī, tajā tika noturēta sanāksme. Pēc svētsvinīgas un klusas lūgšanas . . . Tas Kungs, Jēzus Kristus, [parādījās Džozefam un Oliveram.] . . . [Kērtlandes templī] parādījās arī Mozus, Ēlija un Elija un piešķīra Džozefam [priesterības atslēgas] (skat. M&D 110. nodaļu).

Paraug, kam sekot

Brāļi un māsas, vai jūs saredzat, kas jums ir jādara? Katrs nozīmīgais

Atjaunošanas notikums — Pirmā vīzija, Moronija parādīšanās un Mormona Grāmatas iznākšana, priesterības atjaunošana un Jēzus Kristus parādīšanās Viņa svētajā templī — sekoja pēc lūgšanas.

Es daudzkārt esmu sajutis nenoliedzamu Dieva Gara liecību, kā uguni degam manā sirdī, ka atjaunotais evaņģēlijs ir paties. . . . [Ja jūs vēl neesat saņēmuši liecību par šīm lietām], es jums iesaku pieņemt aicinājumu, ko Mormona Grāmatā izteica Moronijs: „Un, kad jūs saņemsit šos pierakstus, es gribētu pārliecināt jūs, lai jūs vaicātu Dievam, Mūžīgajam Tēvam, Kristus Vārdā, vai šie pieraksti ir patiesi; un, ja jūs vaicāsīt sirsnīgi, ar patiesu nolūku, būdami ar ticību Kristū, Viņš pasludinās jums patiesību par tiem ar Svētā Gara spēku. Un ar Svētā Gara spēku jūs varēsīt zināt patiesību par visu.” (Moronija 10:4–5). . . .

. . . Sekojiet Džozefa Smita piemēram un Atjaunošanas paraugam. Pievērsieties Svētajiem Rakstiem.

Metieties ceļos, lai lūgtu. Lūdziet ticībā. Ieklausieties Svētajā Garā. . . . Un es jums, Jēzus Kristus vārdā, apsolu, ka, „ja jūs . . . lūgsit [Debesu Tēvam] ticībā, ticot, ka jūs saņemsit, ar centību [Tā Kunga] baušļu turēšanā, šīs lietas noteikti tiks darītas jums zināmas” (1. Nefija 15:11). ■

No 2003. gada oktobra vispārējās konferences uzrunas.

KAS, KĀPĒC *un* KĀ:

SĪKĀK PAR ATJAUNOŠANU

Feita Saterlina Blekhērsta

Baznīcas žurnāli

Teiksim, jūs esat devušies nedēļu ilgā ceļojumā uz pludmali ar sava drauga ģimeni. Jums bija daudz jautru brīžu, taču tagad jūs sākat ilgoties pēc savas ģimenes. Tad jūsu tēvs nosūta jums īsziņu, lai uzzinātu, kā jums iet — un tas ir tieši tas, kas jums bija vajadzīgs, lai sajostos mīlēti un neaizmirsti.

Dzīve uz Zemes tam nedaudz līdzinās. Dievs nesūta mums īsziņas, taču mēs esam prom no savām debesu mājām, tādēļ viens veids, kā Debesu Tēvs pauž mums Savu mīlestību, ir praviešu aicināšana.

EVANĢĒLIJA ATKLĀŠANAS LAIKMETS

Pravieši vada tā sauktos *evanģēlija atklāšanas laikmetus*, laika posmus, kad (1) Dievam ir vismaz viens pilnvarots priesterības vadītājs uz Zemes un (2) šis vadītājs, pravietis, mācās par glābšanas ieceri tieši no Dieva. Pravietis tad māca jeb *atklāj* evanģēliju cilvēkiem.

Pateicoties Svētajiem Rakstiem, mēs zinām par daudziem evanģēlija atklāšanas laikmetiem. Daži svarīgi evanģēlija atklāšanas laikmeti bija tie, ko vadīja Ādams, Ēnohs, Noa, Ābrahāms, Mozus, Jēzus Kristus un Džozefs Smits. Tas Kungs aizsāka evanģēlija atklāšanas laikmetu caur katru no šiem praviešiem.

BENA SIMONSENA ILUSTRĀCIJAS

Lai mācītu evaņģēliju, jums vajadzēs prast paskaidrot, kas ir atkrišana, evaņģēlija laikmetu atklāšanas un Atjaunošana. Jums var palīdzēt šī shēma.

ATKRIŠANA

Atkrišana ir ļaunums. Kad cilvēks vai cilvēku grupa novēršas no Jēzus Kristus evaņģēlija patiesībām, noraida praviešus un krīt grēkā, viņi ir atkrišanas stāvoklī.

ATJAUNOŠANA

Atjaunošana ir kaut kā atgriešana savā sākotnējā stāvoklī. Tā nav reformācija, kas nozīmē kaut kā esoša pārveidošanu, lai izveidotu kaut ko jaunu. Piemēram, ja jūs vēlētos atjaunot vecu māju, jūs to pārbūvētu pēc tāda paša plāna, kāds tai bija sākumā. Varbūt jūs vēlētos iebūvēt jaunu kamīnu, taču tad jūs māju pārveidotu, nevis atjaunotu.

Jēzus Kristus evaņģēlijs bija jāatjauno, tāpēc ka tas tika nozaudēts Lielās atkrišanas laikā. Gadsimtiem ilgi cilvēki bija dzīvojuši bez patiesās Baznīcas. Tāpēc Tas Kungs *atjaunoja* Savu Baznīcu un evaņģēliju caur Džozefu Smitu tieši tā, kā to bija pareģojuši sendienu pravieši (skat. Jesajas 2:1–3; 29:13–14; Apustuļu darbu 3:19–21; Atklāsmes 14:6–7; 2. Nefija 3:3–15).

Jēzus Kristus patiesais evaņģēlijs ir šeit uz palikšanu, — vai jūs paliksiet pie tā? Lai arī pasaule kļūst arvien ļaunāka, Jēzus Kristus Baznīca pastāvēs līdz galam.

Jums ir jāizdara izvēle — tā pati izvēle, ar ko mirstīgie cilvēki ir saskārušies kopš laika gala: vai jūs sekosiet pravietim? Ja jā, jūs tiksiet svētīti, un Gars būs ar jums un vadīs jūs.

ĀDAMS

Ādams bija patiesš pionieris: viņš bija pirmais cilvēks uz Zemes un pirmais pravietis! Viņš mācīja evaņģēliju savai ģimenei, taču jau sākumā daudzi „[meklēja] savus padomus tumsā” un noraidīja patiesību (Mozus 6:28).

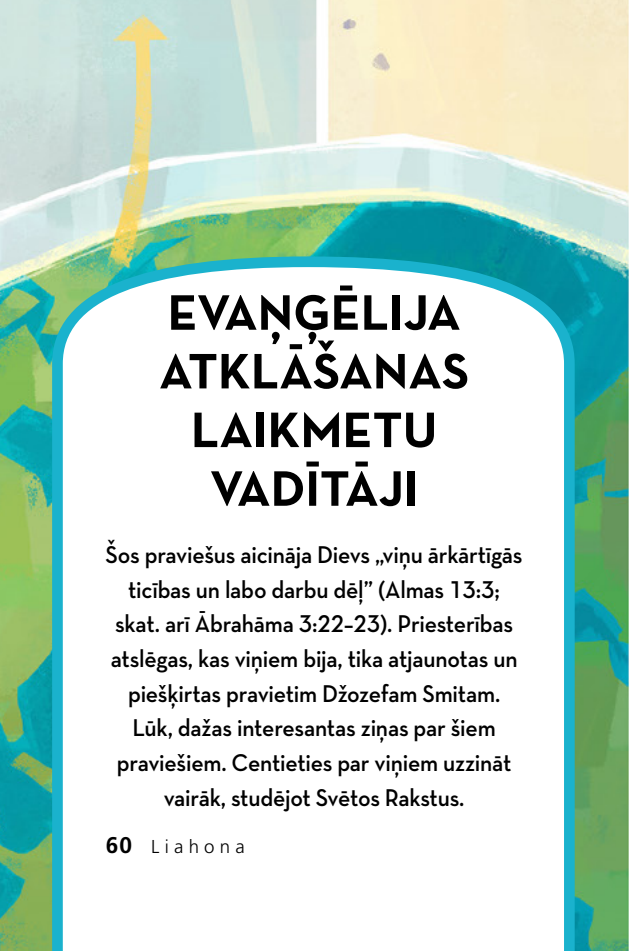
ĒNOHS

Vai esat dzirdējuši, ka debesīs būtu aizrauta vesela pilsēta? Cīanas pilsēta, ko nodibināja Ēnohs, bija tik taisnīga, ka tās iedzīvotāji tika aizrauti, lai dzīvotu ar Dievu (skat. Mozus 7:23).

NOA

Jūs zināt par Noas šķirstu. Tikai astoņi cilvēki – Noas ģimene – izdzīvoja Lielajos plūdus, tāpēc ka uzklausīja Noas brīdinājumus (skat. 1. Mozus 7. nodaļa; Mozus 8. nodaļa). Taču, vai jūs zinājāt, ka viņš saņēma priesterību 10 gadu vecumā (skat. M&D 107:52) un ka „milži... meklēja Nou, lai atņemtu viņa dzīvību”? (Mozus 8:18.)

EVANĢĒLIJA ATKLĀŠANAS LAIKMETU VADĪTĀJI

Šos praviešus aicināja Dievs „viņu ārkārtīgās ticības un labo darbu dēļ” (Almas 13:3; skat. arī Ābrahāma 3:22–23). Priesterības atslēgas, kas viņiem bija, tika atjaunotas un piešķirtas pravietim Džozefam Smitam. Lūk, dažas interesantas ziņas par šiem praviešiem. Centieties par viņiem uzzināt vairāk, studējot Svētos Rakstus.

ĀBRAHĀMS

Ābrahāmu gandrīz upurēja ļauni priesteri, bet eņģelis izglāba viņu (skat. Ābrahāma 1. nodaļa). Viņam bija dažas apbrīnojamas atklāsmes, tajā skaitā vīzija par pirmslaicīgo dzīvi. Baznīcas locekļi ir viņa pēcnācēji, un Ābrahāma derība ir nosaukta viņa vārdā. (Skat. Ābrahāma 2.–5. nodaļa.)

MOZUS

Mozus izveda israēliešus no Ēģiptes un palīdzēja viņiem iegūt brīvību. Viņš „uzcītīgi centās iesvētīt savus ļaudis, lai viņi varētu redzēt Dieva seju; bet viņi nocietināja savas sirdis un nevarēja izturēt Viņa klātbūtni” (M&D 84:23–24). Patiesībā, savas atkrišanas dēļ viņi kļuva par tuksnesi 40 gadus!

JĒZUS KRISTUS

Jēzus Kristus ne tikai mācīja evaņģēliju un paveica daudz brīnumu, bet arī nodibināja uz Zemes Savu Baznīcu. Viņš izpirka mūsu grēkus un tika sist krustā, un augšāmcelās, lai dotu mums iespēju – pārvarēt garīgo un fizisko nāvi. Viņš vada Savu Baznīcu mūsdienās, un priesterības pilnvaras nāk no Viņa un Debesu Tēva.

LIELĀ ATKRIŠANA

Pēc Glābēja Augšāmcelšanās Viņa apustuļi un citi Baznīcas vadītāji centās izplatīt evaņģēliju, taču cilvēki noraidīja viņu mācības un pat nogalināja gandrīz visus apustuļus. Cilvēku ļaundarības dēļ evaņģēlija pilnība uz Zemes bija zudusi. Pasaule ieslīga garīgā tumsībā (skat. Jesajas 60:2).

- Vairāk nekā 1000 gadu cilvēkiem nebija pieejami glābšanas priekšraksti, tempļa svētības vai pravieša vadība.
- No Bībeles tika pazaudētas dārgas patiesās mācības.
- Nepatiesi uzskati tika mācīti par Dieva patieso dabu.
- Daži glābšanas priekšraksti tika izmainīti vai mācīti nepareizi (skat. Jesajas 24:5).
- Šī atkrišana ar laiku noveda pie daudz un dažādu baznīcu veidošanās.

REFORMĀCIJA

Lielās atkrišanas laikā daži reliģiozi cilvēki Eiropā atskārta, ka Jēzus Kristus evaņģēlijs netika mācīts pareizi. Šie reformatori nebija pravieši, taču darīja labāko, ko spēja, lai mācītu patiesību tā, kā viņi to saprata. Viņi deva ieguldījumu tajā, lai Bībele būtu pieejama vairāk cilvēkiem. Daudzi cīnījās par reliģijas brīvību un pavēra ceļu evaņģēlija Atjaunošanai.

DŽOZEFS SMITS

Tātad, vai evaņģēlija pilnība bija zudusi uz visiem laikiem? Nē! Dievs vēlreiz atklāja svarīgas patiesās mācības Džozefam Smitam. Debesu sūtņi pasniedza viņam visas nepieciešamās priesterības atslēgas (skat. M&D 27:8–13; 110; 128:18–21), kā rezultātā šī kļuva par „laiku pilnības [atklāšanu]” (M&D 138:48). Tā ir arī pazīstama kā pēdējās dienas, tāpēc ka tā ir pēdējā atklāšana pirms Jēzus Kristus Otrās atnākšanas.

Jūs esat
šeit

ATJAUNOŠANA

Vai zināt? JUMS ir Atjaunošanas svētības.

Jā, jums!

- Jēzus Kristus Baznīca tika atjaunota, un to vada pravietis un apustuļi.
- Ar Mormona Grāmatu, Mācību un Derībām, Dārgo Pērli un citām mūsdienu atklāsmēm tika atjaunotas dārgas patiesās mācības, kas bija nozaudētas (skat. 2. Nefija 27. nodaļa).
- Džozefs Smits saņēma Ārona priesterību no Jāņa Kristītāja (skat. M&D 13. nodaļa) un Melhisedeka priesterību no apustuļiem – Pētera, Jēkaba un Jāņa (skat. M&D 128:20).
- Pilnvaroti priesterības nesēji pareizi izpilda glābšanas priekšrakstus.
- Mēs arī zinām, ka patiesība vairs nekad netiks nozaudēta vēl kādā atkrišanā (skat. Daniēla 2:44). ■

*Mācoties par Jēzu Kristu,
jūs ieaicināsi savā dzīvē
Viņa mieru un klātbūtni.*

Sāra Hansone

Padomājiet tik, ja jums vajadzētu izlasīt visu, kas par Glābēju rakstīts Svētajos Rakstos: Bībelē, Mormona Grāmatā, Mācībā un Derībās un Dārgajā Pērlē! Cik daudz laika un pūļu tas prasītu! Taču 2017. gada janvārī tieši to mūs aicināja darīt Divpadsmit apustuļu kворuma prezidents Rasels M. Nelsons, mudinot studēt visu, kas Baznīcas pamatrakstos vēstīts par to, ko Jēzus teica un darīja. Prezidents Nelsons atzina, ka, īstenojot šo projektu, viņš ir kļuvis par gluži „citu cilvēku”. Viņš ne vien uzzināja vairāk par Jēzu Kristu, bet arī no jauna stiprināja savu nodošanos Viņam.¹

Arī jūs varat tuvoties Kristum, mācoties par Viņu. Studijas par Viņa dzīvi un mērķi ieaičinās jūsu dzīvē mieru un palīdzēs jums iepazīt Viņu un Debesu Tēvu. Izlasiet, kā šie jaunieši ir atbildējuši uz diviem jautājumiem: (1) Kāds ir jūsu iemīlotākais Svēto Rakstu stāsts par Glābēju un kādēļ? (2) Kā evaņģēlija studēšana ir dāvājusi jums mieru?

GLĀBĒJA IEPAZĪŠANA

Man patīk stāsts par desmit spitālīgajiem, jo Kristus tik mīloši izturējās pret spitālīgo, kurš Viņam pateicās. Viņš teica: „Tava ticība ir darījusi tevi veselu.” (Lūkas 17:19; skat. 11.–19. pantu karaļa Jēkaba Bībeles tulkojumā angļu valodā.) Man ļoti patīk, cik sirsnīgi un laipni Viņš izturas pret ikvienu cilvēku.

Tā kā nesen mūsu skolā atgadījās vairāki traģiski notikumi, ikvienam šeit ir ārkārtīgi nepieciešams miers un mierinājums. Es esmu guvis spēku un atradis mieru, pateicoties savām studijām seminārā. Semināra skolotāji prot attiecināt Svētos Rakstus un evaņģēliju uz katra audzēkņa personīgo dzīvi. Ir tik forši redzēt, cik ļoti semināra nodarbības atšķiras no mācībām parastajās skolas stundās. To laikā man vienkārši ir cita sajūta, kas dāvā mieru.

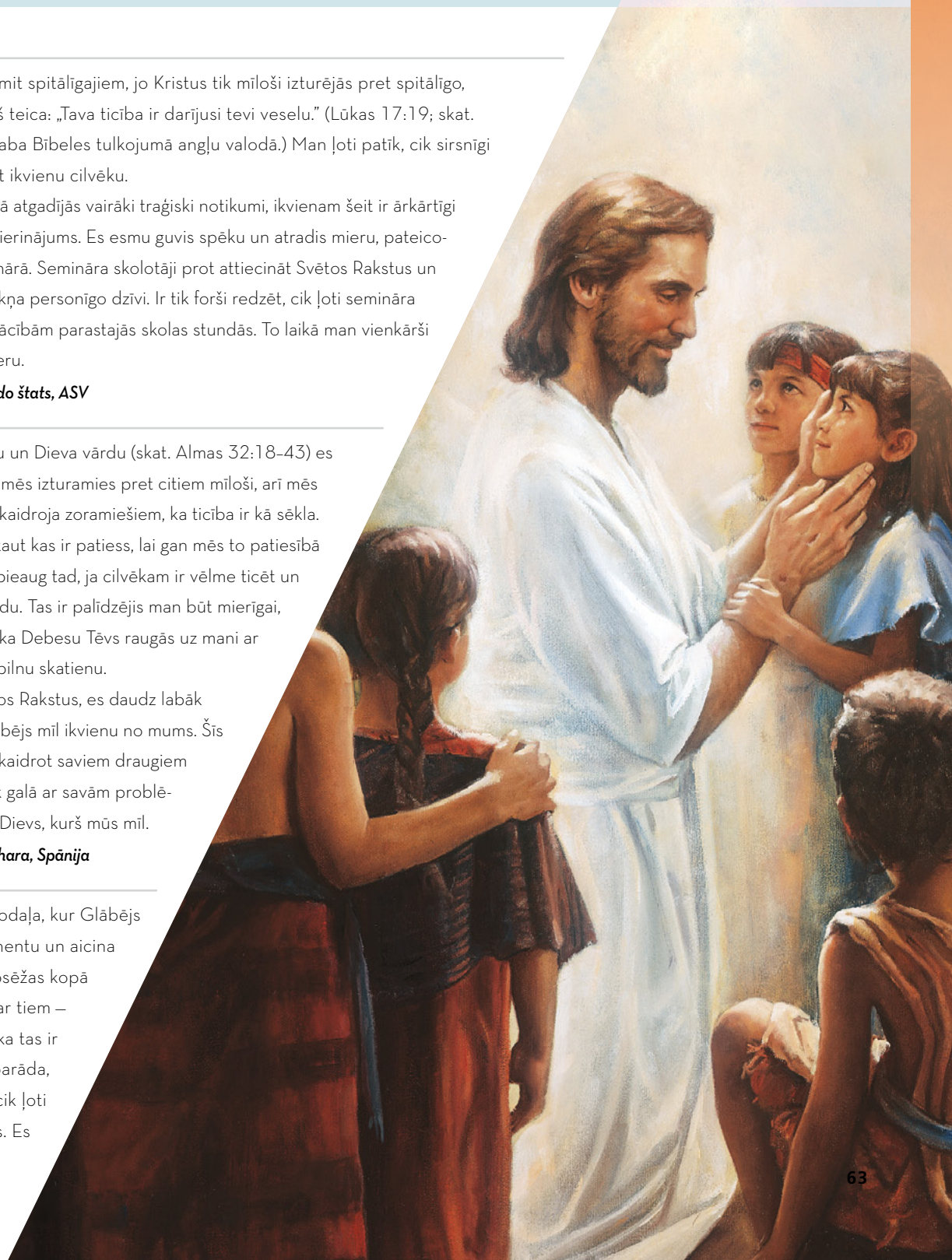
Gabriels S., 16 gadi, Kolorādo štats, ASV

No stāsta par Almu, ticību un Dieva vārdu (skat. Almas 32:18–43) es esmu mācījusies to, ka, ja mēs izturamies pret citiem mīloši, arī mēs paši tiekam milēti. Alma skaidroja zoramiešiem, ka ticība ir kā sēkla. Tas nozīmē ticēt tam, ka kaut kas ir patiess, lai gan mēs to patiesībā nemaz neredzam. Ticība pieaug tad, ja cilvēkam ir vēlme ticēt un ja viņš uzklausa Dieva vārdu. Tas ir palīdzējis man būt mierīgai, iegūt un stiprināt liecību, ka Debesu Tēvs raugās uz mani ar mīlestības un žēlsirdības pilnu skatienu.

Ik dienu studējot Svētos Rakstus, es daudz labāk saprotu, cik ļoti mūsu Glābējs mīl ikvienu no mums. Šīs zināšanas palīdz man paskaidrot saviem draugiem skolā, ka viņiem nav jātiek galā ar savām problēmām vieni, jo mums ir Dievs, kurš mūs mīl.

Marija D., 17 gadi, Gvadalahara, Spānija

Man patīk 3. Nefija 17. nodaļa, kur Glābējs apmeklēja Amerikas kontinentu un aicina pie Sevis bērnus. Viņš apsēžas kopā ar viņiem, pavadot laiku ar tiem – citu pēc cita. Man šķiet, ka tas ir apbrīnojams stāsts, kas parāda, kāds ir Jēzus Kristus un cik ļoti Viņš mīl ikvienu no mums. Es

ticu, ka Viņš
pavadīs laiku
ar katru no
mums, kad vien
mums būs vajadzī-
ga Viņa palīdzība.

Šogad es izvirzīju
sev mērķi – ik dienu izlasīt
vienu Svētos Rakstu lappusi.

To darot, es esmu iemīļojusi
šo mirkli un gaidu to katru
dienu. Cenšoties veltīt laiku tam,
lai izprastu Svēto Rakstu vārdus un
stāstus, es esmu ļoti daudz mācījusies
un tuvojusies Debesu Tēvam un Glābē-
jam, jo tādējādi esmu mācījusies arī par
Viņiem. Tas ir ienesis manā dzīvē lielu mieru.

Anna C., 17 gadi, Montānas štats, ASV

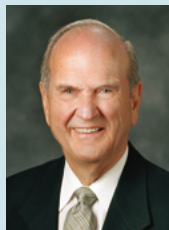
Man ļoti patīk, ka Kristus, ierodoties Amerikas
kontinentā, vaicāja, vai starp viņiem ir slimie un
ciešanu nomocītie, un pēc tam dziedināja viņus.
Vēlāk Viņš svētīja mazos bērnus. (Skat. 3. Nefija
17. nod.) Man šķiet, ka šis ir tik tiešām foršs un iespai-
dīgs stāsts. Man patīk mazi bērniņi, un man patīk, ja cilvēki
izrāda tiem īpašu mīlestību, jo bērni ir tik šķīsti. Šis stāsts
man parāda, cik ļoti Glābējs mūs mīl. Tā kā Viņš jau tolaik
mīlēja cilvēkus tik ļoti, lai paveiktu visu to labā, Viņš var mīlēt
arī mūs mūsdienās.

Jesajas 53:3 ir teikts, ka Glābējs ir „vīrs, kam nebija sve-
šas sāpes un kas bija norūdīts ciešanās”. Domājot par Kristus
īstenoto Izpirkšanu, par to, kam Viņš izgāja cauri mūsu dēļ, un
par to, ka, nožēlojot savus grēkus, man var tikt piedots, es jūtos
ļoti mierīga. Daudziem Mormona Grāmatas ļaudīm – Mosijas
dēliem, Amonam un Almam, jaunākajam, – nebija gājis diez cik
gludi, bet viņi varēja saņemt piedošanu. Viņi pievērsās Kris-
tum, nožēloja savus grēkus un parādīja apbrīnojamu piemēru,
no kura mēs tagad varam mācīties. Mani mierina apziņa, ka arī
man var tikt piedots.

Alina T., 18 gadi, Oregonas štats, ASV

Mans mīļākais Svēto Rakstu stāsts par Jēzu ir gadījums, kad
Viņš kāzu laikā pārvērtā ūdeni vīnā, paklausot Savas mātes
pamudinājumam (skat. Jāņa 2:1–11). Tas ir mans mīļākais stāsts,
jo tas parāda, ka Jēzus ciena sievietes un it īpaši Savu māti. Šis
stāsts mudina bērnus – klausīt saviem vecākiem nevis aiz bailēm,
bet aiz neizmērojamās mīlestības. Mums katram vajadzētu tiekties
sekot Jēzus Kristus piemēram. Viņa mīlestība pret māti nekad
neapsika, un tādai vajadzētu būt arī mūsu mīlestībai pret saviem
vecākiem. Tā ir mana mīļākā rakstvieta arī tādēļ, ka Viņš paveica
šo brīnumu, lai kalpotu, un arī mēs varam radīt brīnumus, pali-
dzot citiem.

Šis stāsts, tāpat kā citi Svēto Rakstu stāsti, ir dāvājis man mieru.
Ir tik mierinoši apzināties, ka, ja es allaž centīšos mācīties no Kristus

PIEVĒRSIETIES VIŅAM!

„Mums ir neatlaidīgi jābalstās uz Glābēju un Viņa evaņģēliju. Cenšanās pievērsties Viņam katrā domā ir mentāli nogurdinoša. Taču, ja mēs to darām, mūsu šaubas un bailes pagaist.”

Prezidents Rasels M. Nelsons, „Jēzus Kristus spēka piesaistīšana mūsu dzīvē”, 2017. g. apr. vispārējā konference.

un sekot Viņa mācībām, es kādudien varēju atgriezties pie mūsu mīlošā Debesu Tēva.

Anna R., 17 gadi, Viktorijas štats, Austrālija

Man ļoti patik stāsts par Kristu un bagāto jaunekli (skat. Marka 10:17–22). Tas dāvā man daudz atziņu un jaunu skatījumu uz to, kā likt Dievu pirmajā vietā – augstāk par visu citu. Aicinājums – pārdot visu savu laicīgo mantu – ir prasība, kuru būtu ļoti grūti izpildīt tikpat kā ikvienam. Taču man šķiet, ka vēlme likt Dievu augstāk par savu mantu ir viena no lietām, kas katram no mums šajā dzīvē būtu jāiemācās. Jēzus Kristus neizmērojamā mīlestība pret mums ir tik tiešām iespaidīga. Tā pavisam noteikti ir labāka par jebkuru naudas summu vai mantu, ko mēs šajā dzīvē iegūstam.

Svēto Rakstu lasīšana dāvā man mieru un mierinājumu, kā arī lielāku gudrību un izpratni. Kaut arī es ne vienmēr sajūtu tūlītēju spēcīnājumu, ko sniedz Svēto Rakstu studijas, es zinu, ka Svēto Rakstu lasīšana atstāj pozitīvu iespaidu uz manu dzīvi un palīdz man sajūst Garu, kā arī atpazīt Tā pamudinājumus.

Jūžena C., 19 gadi, Taičunga, Taivāna

Kad Kristus dodas apmeklēt kādu mirstošu meitenīti, kāda sieviete, kura sirgst ar asiņošanu, vienkārši pieskaras Viņa drēbēm un tiek dziedināta. Kad Kristus ir pamanījis, ka viņa Tam pieskārusies, Viņš pagriežas un aprunājas ar viņu (skat. Lūkas 8:43–48). Par spīti tam, ka Kristus devās palīdzēt citam cilvēkam, Viņš atvēlēja laiku arī viņai. Kristus atvēl laiku arī visiem mums.

Mana dzīve ir ļoti piesātināta, jo es vienmēr steidzos uz skolu vai baleta nodarbībām, vai arī cenšos paveikt citus uzdevumus. Šādos brīžos man nav laika pabūt vienatnē, lai sajūstu mieru. Kad es lasu Svētos Rakstus vai lūdzu Dievu, es jūtu mieru. Ir tik jauki to sajūst un gūt atelpu no savas trakās dzīves! Šajos mierpilnajos mirkļos es tuvinos Glābējam un mana izpratne par evaņģēliju pieaug. ■

Zoja B., 17 gadi, Jūtas štats, ASV

Autore dzīvo Jūtas statā, ASV.

ATSAUCE

1. Skat. Rasels M. Nelsons, „Prophets, Leadership, and Divine Law” (2017. g. 8. janv. pasaules mēroga svētkrīdis jaunajiem pieaugušajiem), broadcasts.lds.org; „Jēzus Kristus spēka piesaistīšana mūsu dzīvē”, 2017. g. apr. vispārējā konference; „Study the Savior’s Words”, *Liahona*, 2018. g. janv., 56.–59. lpp.

Ko Atjaunošana nozīmē man?

Baznīcas Atjaunošana aizsākās 1820. gadā, kad Debesu Tēvs un Jēzus Kristus apmeklēja Džozefu Smitu. Pēc tam sekoja arī citi svarīgi notikumi, kas atjaunoja Jēzus Baznīcu uz Zemes. Izlasi šīs kartītes, izgriez un uzlīmē tās uz papīra, tad spēlē, savienojot pārus.

Džozefam Smitam parādījās Debesu Tēvs un Jēzus Kristus...

...tāpēc es zinu, ka Viņiem, tāpat kā man, ir ķermenis!

Džozefs Smits pārtulkoja zelta plāksnes...

...tāpēc es varu lasīt Mormona Grāmatu!

Jānis Kristītājs piešķīra Džozefam Smitam un Oliveram Kauderijam Ārona priesterību...

...tāpēc es varu kristīties Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā!

Pēteris, Jēkabs un Jānis atjaunoja Melhisedeka priesterību...

...tāpēc es varu saņemt Svētā Gara dāvanu!

Baznīca tika dibināta 1830. gada 6. aprīlī...

...tāpēc es varu apmeklēt baznīcu!

Emma Smita apkopoja dziesmas Baznīcas pirmajai garīgo dziesmu grāmatai...

...tāpēc es varu dziedāt garīgās dziesmas!

Kērtlandes templī Elija dāvāja Džozefam Smitam atslēgas, ar kurām saistīt ģimenes...

...tāpēc es varu veikt ģimenes vēstures darbu un doties uz templi!

Tas Kungs pavēlēja agrinājiem svētajiem maksāt desmito tiesu 10 procentu apmērā...

...tāpēc es varu maksāt desmitās tiesas un gavēņa ziedojumus!

Aurēlija Rodžersa aizsāka Sākumskolas organizāciju, lai mācītu savas apkāmes bērnus...

...tāpēc es varu apmeklēt Sākumskolu!

„Kā viens no Viņa kalpiem — es sniedzu savu liecību, ka Jēzus ir Kristus, mūsu Pestītājs un mūsu Glābējs. Es zinu, ka Viņš dzīvo un ka Viņa sirsnīgā žēlastība ir pieejama mums visiem.”

Elders Deivids A. Bednārs

no Divpadsmit apustuļu kворuma

Cītēts no „*The Tender Mercies of the Lord*”, Liahona, 2005. g. maijs, 99. lpp.

**Elders
Valērijs V.
Kordons**

no
Septiņdesmitajiem

Lielska mācība

„Es . . . [atvērsu] debess logus
un [likšu] svētībai pa tiem pārpilnībā
nolīt pār jums!” (Maleahija 3:10).

Es uzaugu Gvatemalā un manai ģimenei piederēja rūp-
nīca, kurā tika ražoti sporta komandu formas tērpi.

Mans tētis vēlējās, lai viņa bērni iemācītos cītīgi strā-
dāt, tāpēc mēs viņam palīdzējām rūpnīcā. Kad es biju
maziņš, es bieži iekūlos nepatīkšanās. Man kaut kā
vienmēr sanāca salauzt lietas! Taču, kad es kļuvi vecāks,
mans tētis man atļāva parūpēties par šujmašīnām.

Viņš mums maksāja par padarīto darbu un jautāja: „Ko
tu darīsi ar savu naudu?” Es zināju, kāda ir pareizā atbil-
de: „Es samaksāšu desmito tiesu un krāšu misijai.”

Kad man bija 13 gadi, mūsu uzņēmums zaudēja
daudz naudas. Mums nācās pārdot ļoti daudz šujmašīnu.
Divsimt strādnieku vietā mums palika mazāk par pie-
ciem. Viņi strādāja mūsu mājas garāžā.

Es vienmēr biju maksājis desmito tiesu, bet vēl
nebiju sapratis, cik svarīgi tas ir. Tad es guvu lielisku

mācību. Kādu sestdienas rītu es dzir-
dēju, kā mani vecāki klusām sarunājas.

Mans tētis mammai teica, ka naudas ir tikai tik daudz,
lai vai nu samaksātu desmito tiesu, vai arī iegādātos
pārtiku. Abiem naudas nepietika. Es biju noraizējies.
Ko tētis darīs?

Svētdienā es redzēju, kā tētis iedod aploksni mūsu
draudzes prezidentam. Viņš izvēlējās samaksāt desmito
tiesu! Es par to priecājos, taču biju arī noraizējies. Ko
mēs ēdīsim?

Nākamajā rītā daži cilvēki piekļāvēja pie mūsu dur-
vīm. Viņi teica, ka viņiem steidzami ir nepieciešami for-
mas tērpi. Parasti cilvēki mums maksāja pēc pasūtījuma
izpildes. Taču šie cilvēki samaksāja tētim tajā pašā dienā,
pat pirms formas tērpu izgatavošanas!

Vienā nedēļas nogalē es biju apguvis brīnišķīgu mācī-
bu, ko es atcerēšos visu mūžu. Desmitās tiesas likums
mums palīdz nostiprināt ticību un izrādīt pateicību
Debesu Tēvam. Desmitās tiesas maksāšana ir svētība! ■

Abuelo kurpju veikals

Rejs Goldrups

Balstīts uz patiesu stāstu.

„„Piedod!” nav vieglākais vārds, ko teikt” (Children’s Songbook, 98).

Migels atvēra sava „abuelo” (vectēva) kurpju veikala durvis. Viņš saoda ādas izstrādājumus, ar ko strādāja Abuelo. Tā bija viena no viņa mīļākajām smaržām.

„Sveiks, Abuelo!”

Abuelo bija nometies ceļos un pārzīmēja klienta pēdu uz papīra lapas. Viņš nepaskatījās. Abuelo nebija laba dzirde.

Migels apsēdās uz darba galda. Viņš paskatījās uz sakrautiem ādas gabaliņiem. Viņš iztēlojās, ko Abuelo darīs ar katru no tiem, izmantojot savu āmuru un knaibles.

Darbarīki viņam atgādināja par to, ko viņš ļoti mīlēja. Abuelo vienmēr iedeva Migelam konfekti, kad viņš palīdzēja sakopt veikalu.

Taču Migels jutās izsalcis tagad! Viņš zināja, ka bez atļaujas nedrīkst ņemt našķi, taču izskatījās, ka Abuelo vēl kādu laiku būs aizņemts. „Varbūt man nemaz nav jāgaida,” Migels nodomāja.

Migels pastiepa roku zem letes pēc konfekšu trauka. Tas bija pilns ar viņa mīļākajām konfektēm — saldeni asām, pārkaisītām ar čilli pūderi! Atverot trauku, Migels jutās nedaudz neērti. Taču konfekte izskatījās tik garda. Viņš steigšus ielika to mutē.

Drīz aizgāja arī klients. Abuelo paņēma ādas gabalu un iemērcēja to kaut kādā ūdens šķidrumā. Tas padarīja ādu mīkstu, un ar to bija vieglāk strādāt.

*„Zini, mums ir
vairāk jālidzinās
šai kurpei,”
teica vectēvs.*

Migels norija atlikušo konfektes daļu, cik ātri vien spēja. Tad viņš piegāja pie Abuelo.

„Sveiks!” Abuelo smaidot teica. „Man prieks, ka atnāci mani apraudzīt.”

Migels apskāva Abuelo. Viņš cerēja, ka Abuelo nepamanīs, ka viņš bija apēdis konfekti. Migels aizdzina visas raizes.

„Izskatās, ka tev šodien ir daudz darba,” teica Migels, norādot uz sakrāmētajiem ādas gabaliem. „Vai tev ir nepieciešama palīdzība?”

„Protams! Vai tu varētu man padot šo diegu?”

Migels paņēma garo diegu. Viņš parāva to ar rokām. Tas bija stingrāks, nekā izskatījās.

„Tas nu gan ir stingrs!”

Abuelo pasmaidīja. „Tam tādām ir jābūt, lai šajā dzīvē tas ātri nenodiltu un nesaplīstu.” Abuelo izvilka diegu cauri ādai. Tad parādījās „gudrā Abuelo” sejas izteiksme, kā to dažreiz dēvēja mamma.

„Zini, mums ir vairāk jālidzinās šai kurpei,” teica Abuelo, pamājot ar galvu.

Migels uzmeta acis ādai. „Jā?! Tiešām?”

„Jā, gan. Mums ir jābūt stingriem, lai Sātana kārdinājumi mūs neuzveiktu.”

Migelam prātā ienāca sarkanā konfekte. Viņš zināja, ka viņam par to ir jāpastāsta Abuelo.

Abuelo nocēla no plaukta vecu kurpi. „Redzi šo lielo caurumu?”

Migels varētu izbāzt tai cauri savu dūri. „Jā.”

„Reiz šis bija tikai mazs caurumiņš, kuru viegli varēja

salabot. Taču viņi gaidīja, un tagad to ir daudz grūtāk salabot. Slikti ieradumi un sliktas izvēles līdzinās šim caurumam. Tos labāk ir labot pašā sākumā.”

Abuelo vēlreiz pamāja ar galvu, un „gudro Abuelo” sejas izteiksme nomainījās smaidā. Abuelo strādāja, un viņi turpināja runāt. Visu šo laiku Migels domāja par sarkano konfekti.

Kad Abuelo bija beidzis darbu, Migels palīdzēja viņam uzņemt. Tad Abuelo pastiepās pēc sava konfekšu trauka.

Un Migels vairs to nespēja izturēt. „Es paņēmu vienu no tavām konfektēm!” viņš atzinās.

Abuelo nolika trauku. „Tu kaut ko teici?”

Migels pastāstīja, ka paņēmis bez atļaujas konfekti. „Piedod, Abuelo! Es vairs nekad tā nedarīšu. Es apsolu!”

Abuelo cieši apskāva Migelu. Migels jutās daudz labāk.

„Paldies, ka biji godīgs! Man tas ir ļoti svarīgi.”

Mājupceļā Migels jutās kā viens no jaunajiem Abuelo kurpju pāriem. Stingrs un gatavs dzīvei! ■

Autors dzīvo Jūtas štatā, ASV.

LABAS SAJŪTAS

Kādu dienu mēs ar mammu devāmies apmaksāt ūdens rēķinu, un kādam vīram mums priekšā izkrita nauda, taču viņš to nemaz nepamanīja. Es pacēlu, aizsteidzos pie viņa un atdevu to. Viņš teica: „Liels tev paldies,” un piebilda, ka, viņaprāt, neviens cits bērns tā nebūtu rīkojies. Pēc tam mani pārņēma ļoti labas sajūtas. Es vienmēr atcerēšos šīs labās sajūtas.

Brianna C., 9 gadi, Aidaho, ASV

Uzdrīksties būt LAIPNS!

Es dalos savā gaismā, kad
esmu laipna pret apkārtējiem.

Sveiki!

Mani sauc
Klaudija, un es
dzīvoju
Austrālijā.

Klaudijas brālis
Tailers

Es aizstāvu citus

Kādam zēnam manā klasē ir mācīšanās traucējumi. Es viņu aizstāvu, kad citi viņu ķircina, un es viņam palīdzu stundās, kad tas ir nepieciešams. Mana skolotāja teica, ka šis ir vienīgais gads, kad viņš jūtas klasei piederīgs.

Mans mazais pliša lācītis

Kad manai skolotājai nomira tēvocis, viņa bija ļoti skumja. Viņa nezina par Baznīcu, tāpēc es viņai pateicu, ka Debesu Tēvs viņu mīl. Es viņai izgatavoju kartiņu un pastāstīju, ka viņa atkal satiks savu tēvoci. Es iedevu viņai savu īpašo, mazo pliša lācīti, lai palīdzētu izdzīvot šo grūto laiku.

Laimīgās draudzenes

Manai kaimiņienei Olivijai ir grūti staigāt, runāt un viņa slikti dzird. Olivijas mamma saka, ka Olivijai ir paveicies, jo viņai ir tāda draudzene kā es. Arī man ir paveicies!

Dziedāšana un Svētais Gars

Man patīk dziedāt dziesmas no *Bērnu dziesmu grāmatas*. Mana ģimene saka, ka tas palīdz viņiem sajūst Svēto Garu. Svētais Gars sniedz man siltas sajūtas.

KĀ TU VARI DALĪTIES SAVĀ GAIŠMĀ?

UZDRĪKSTIES sadraudzēties ar kādu, kuram nav daudz draugu!
UZDRĪKSTIES palīdzēt savam kaimiņam!
UZDRĪKSTIES uzaicināt draugu uz baznīcu!
UZDRĪKSTIES dziedāt!

ATSŪTI MUMS ZVAIGZNI!

Kā tu dalies savā gaismā, paklausot Jēzum? Atsūti mums savas zvaigznes fotogrāfiju, savu stāstu un savu fotogrāfiju kopā ar vecāku atļauju uz liahona@ldschurch.org.

Es zinu, ka Debesu Tēvs atbild uz lūgšanām. Kad mana ģimene dzīvoja Vācijā, mēs kopā ar sava ciema ļaudīm devāmies *Volksmarch* pārgājienā. *Volksmarch* ir tāds pārgājiens, kurā dodas draugi un kaimiņi, kopā pavadot laiku un pastaigājoties dabā.

Mani vecāki teica, ka es varu iet grupai pa priekšu kopā ar savu draudzeni, un tā mēs uzsākām ceļu pa garo taku.

Pēc dažām minūtēm es vairs nevarēju saredzēt nevienu no savas ģimenes. Es pateicu draudzenei, ka palikšu uz šīs takas un sagaidīšu viņus. Drīz es vairs neredzēju savu draudzeni un viņas ģimeni, bet mani vecāki vēl

nebija atnākuši. Es biju viens pats mežā, un man palika bail. Es nolēmu noskaidrīt lūgšanu, lai kāds mani atrod.

Otrā meža malā mans tētis sajuta Svēto Garu viņam sakām: „Ej un sameklē savu dēlu!” Viņš sajuta, cik ļoti viņš man bija nepieciešams, un tā viņš uzreiz pagriezās un teica manai mammai, ka ies mani meklēt. Pēc dažām minūtēm tētis atskrēja pie manis pa šo taku, kur es viņu gaidīju, un atrada mani. Es tik ļoti priecājos redzēt savu tēti! Kad viņš pastāstīja, cik spēcīgi sajuta to, ka man bija nepieciešama palīdzība, es zināju, ka Debesu Tēvs bija atbildējis uz manu lūgšanu.

Esmu ļoti priecīgs, ka zinu — lai arī kur es būtu, es varu sazināties ar Debesu Tēvu. Viņš man palīdzēs atrast ceļu. ■

Pazudis un atrasts

MŪSU LAPPUSE

Savu kristību dienā es izjutu lielu satraukumu, taču, iekāpjot ūdenī, es izjutu pilnīgu prieku un laimi.

Tomass B., 8 gadi, Urugvaja

Mēs no Kambodžas devāmies uz Honkongas Ķīnas templi, lai mana mazā māsa Laura varētu tikt saistīta ar mūsu ģimeni. Šajā ipašajā vietā es sajutu Garu.

Rosa P., 9 gadi, Kambodža

Kādu dienu es skolā pie sevis klusībā lasīju, kamēr visi pārējie spēlēja galda spēles. Kad atskanēja zvans, viņi sabāza spēles atpakaļ plauktā, radot nekārtību. Es sāku to kārtot, un drīz vien visi pārējie sāka palīdzēt. Es ļāvu spīdēt savai gaismai, parādot labu piemēru.

Vinnija V., 10 gadi, Kanāda

Kad man palika astoņi gadi, mani vecvecāki un draugi atnāca un manām kristībām. Mans tēvs mani kristīja un konfirmēja. Vēlāk es ziedoju 30 cm no saviem matiem kādam bērnam, kuram bija vēzis. Savā dzimšanas dienā es jutos ļoti laimīga!

Lavona R., 8 gadi, Indonēzija

Jāzeps tiek pārdots verdzībā uz Ēģipti

Kima Veba Rida

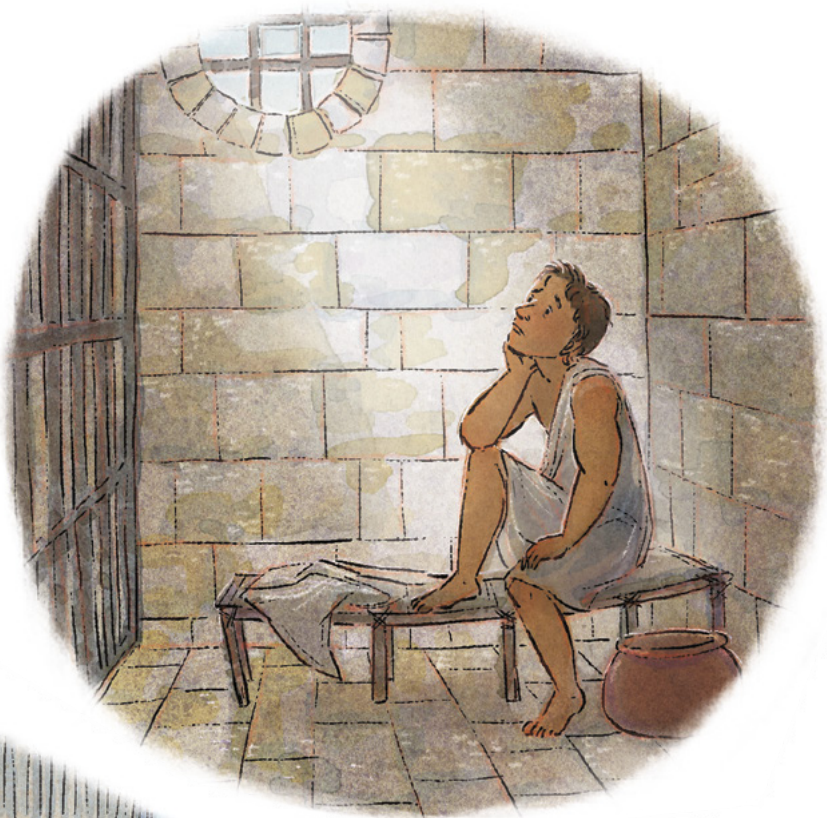

Jāzepam bija 11 brāļi. Viņa tēvs viņam iedeva skaistus, krāsainus svārkus ar piedurknēm. Dievs pateica Jāzepam, ka viņš vadīs savus brāļus.

Jāzēpa vecākie brāļi bija dusmīgi. Viņi negribēja, lai Jāzeps būtu viņu vadonis. Viņi pārdeva viņu cilvēkiem, kas devās uz Ēģipti, un viņš kļuva par vergu.

Jāzeps cītīgi strādāja.
Viņš izdarīja labas izvēles
pat tad, kad cilvēki
meloja par viņu un
iemeta viņu cietumā.

Pat grūtos brīžos Jāzeps uzticējās Dievam. Tāpēc Dievs bija ar Jāzepu. Jāzeps kļuva par vadītāju Ēģiptē! Kad viņš kļuva vecāks, viņš palīdzēja vadīt savu ģimeni tieši tā, kā Dievs to bija sacījis.

Es varu uzticēties Dievam, kā to darīja Jāzeps. Es varu
izvēlēties pareizo. Lai kas arī notiktu, Dievs būs ar mani. ■

No 1. Mozus 37.–41. nodaļas.

Jēzus saka: „Nāciet, sekojiet Man!”

**Elders D. Todds
Kristofersons**

Divpadsmit apustuļu
kvorums

JĒZUS KRISTUS AUGŠĀMCELŠA- NĀS

Jēzus Kristus īstenībā ir vienīgais vārds un ceļš, caur kuru cilvēce var saņemt glābšanu.

Apdomāsim kādu mirkli Augšāmcelšanās nozīmīgumu, kas reizi par visām reizēm atklāj Jēzus no Nacaretas patieso identitāti un atrisina lielos, filozofiskos strīdus un dzīves jautājumus. Ja Jēzus patiesībā burtiski augšāmcelās, tad tas nozīmē, ka Viņš ir dievišķa būtne. Nevienam mirstīgam cilvēkam nav spēju pēc nāves atkal atdzīvoties. Tā kā Jēzus augšāmcelās, Viņš nevarēja būt tikai galdnieks, skolotājs, mācītājs vai pravietis. Tā kā Jēzus augšāmcelās, Viņam bija jābūt Dievam, patiesi Tēva Vienpiedzimušajam Dēlam.

Līdz ar to tas, ko Viņš mācīja, ir taisnība; Dievs nevar melot.

Līdz ar to Viņš bija Zemes Radītājs, kā Viņš to teica.

Līdz ar to debesis un elle ir īsta, kā Viņš to mācīja.

Līdz ar to garu pasaule pastāv, kuru Viņš apciemoja pēc Savas nāves.

Līdz ar to Viņš atgriezīsies, kā teica eņģeļi, un „personiski valdīs uz Zemes” (Ticības apliecinājumi 1:10).

Līdz ar to Augšāmcelšanās un Pēdējā tiesa būs visiem.

Ņemot vērā Kristus Augšāmcelšanās īstenumu, šaubām par Tēva — kurš dāvāja Savu Vienpiedzimušo Dēlu pasaules glābšanai — visvarenību, viszinību un labsirdību nav pamata. Šaubām par dzīves mērķi un jēgu nav pamata. Jēzus Kristus īstenībā ir vienīgais vārds un ceļš, caur kuru cilvēce var saņemt glābšanu. Kristus labvēlība ir īsta, sniedzot gan piedošanu, gan attīrīšanu grēciniekam, kurš ir nožēlojis

grēkus. Ticība patiesi ir kaut kas vairāk, nekā tikai iedomas vai prāta izgudrojums. Pastāv galīga un universāla patiesība, tāpat kā objektīvi un nemainīgi morāles standarti, kā Viņš to mācīja.

Ņemot vērā Kristus augšāmcelšanās īstenumu, ir absolūti nepieciešams nožēlot ikvienu Viņa likumu vai baušļu pārkāpumu. Glābēja brīnumi ir īsti, tāpat kā Viņa solījums Saviem mācekļiem, ka viņi var paveikt tos pašus darbus un pat vēl lielākus. Viņa priesterība katrā ziņā ir īsts spēks, kas „vada evaņģēliju un tur valstības noslēpumu atslēgu, patiesi Dieva atziņas atslēgu. Atcerieties, ka „priekšrakstos tiek pasludināts dievišķības spēks” (M&D 84:19). Ņemot vērā Kristus augšāmcelšanās īstenumu, nāve nav mūsu beigas, un, „ja arī mūsu āda būs saplosīta gabalos un mēs būsīm bez miesas palikuši, mēs tomēr skatīsim Dievu” (Ījaba 19:26). ■

Fragments no 2014. gada aprīļa vispārējās konferences runas.

**KRISTUS APMEKLĒ NEFIJIEŠUS,
MINERVA TEICĒRTE**

„Vai jūsu vidū ir kādi slmie? ... Vediet viņus šurp un Es tos dziedināšu. ...

*Un notika, kad Viņš bija tā runājis, viss laužu pulks ... gāja ar saviem slimajiem un saviem sirgstošajiem, un saviem klībajiem, un saviem
aklajiem, un saviem mēmajiem, un ar visiem tiem, kas sirga jebkādā veidā; un Viņš dziedināja ikvienu” (3. Nefija 17:7, 9).*

JAUNIEŠU SKOLOTĀJI

KAS, KĀPĒC UN KĀ: SĪKĀK PAR ATJAUNOŠANU

*Palīdziet šo svētdien izprast
atkrišanas un Atjaunošanas tēmas.*

58

JAUNIE PIEAUGUŠIE
SEŠI CEĻI UZ
PATIESO LAIMI

46

VECĀKI UN
SĀKUMSKOLAS
VADĪTĀJI

SASKAŅOŠANAS
SPĒLE PAR
ATJAUNOŠANU
JŪSU ĢIMENES
MĀJVAKARAM
VAI NODARBĪBAI
„SANĀKSIM
KOPĀ”

66

PĒDĒJO DIENU SVĒTO
JĒZUS KRISTUS
BAZNĪCA

